

Giới thiệu Cát Tường

Cát Tường của tác giả Giản Anh là câu chuyện xoay quanh cuộc đời của nàng, có sóng gió, có thăng trầm và cũng có những khoảnh khắc lên voi xuống chó khác nhau...

Nàng là Cát Tường, một người không được may mắn khi đều mồ côi cha mẹ từ khi lên mười sáu trong một cơn lũ lụt không thể đoán trước được. Nàng chỉ còn một muội muội nhưng đã bị thất lạc, sau đó trở thành tiểu thiếp của đại thiếu gia nhà Bùi nhưng lại không cam lòng...

Chỉ vì lời hứa đi tìm muội muội của nhị thiếu gia, nàng đã quyết định theo hấn từ hai bạn tay trắng. Liệu câu chuyện giữa hai bọn họ sẽ đi đến đâu? Mời các bạn theo dõi diễn biến câu chuyện...!!

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Hoàng Hà quanh co khúc khuỷu trải qua đô thành từ hướng đông Tân Tập thôn chậm rãi chảy tới.

Tân tập thôn là một thị trấn nhỏ, nằm bên bờ Hoàng Hà, chung quanh là bãi cát mọc đầy cỏ lau, thôn dân ở đây đều dùng bắt cá mưu sinh, an cư lạc nghiệp.

Đó là một sáng sớm mùa thu, Hoàng Hà giống như mọi ngày lăn tăn sóng, những người đánh cá ngồi thuyền nhỏ gần bờ sông bên cạnh chỗ đánh cá, xoay người tung lưới thu dây thừng, một lần lại một lần.

Hơn mười chiếc thuyền nhỏ vì lòng trục trặc đầy cá mà lục tục rời đi, chỉ để lại thừa thớt hai ba chiếc thuyền vì lòng trục chưa đầy cá, không chú ý tới mực nước Hoàng Hà càng lúc càng cao, sóng cũng càng lúc càng mãnh liệt, thẳng đến khi trên bờ có người hướng bọn họ kêu to

“Mau, mau vào bờ! Hoàng Hà tràn lũ!”

Những người đánh cá trên thuyền nghe tiếng ngẩng đầu.

Hoàng Hà tràn lũ? Sao có thể? Thời gian không đúng nha, năm nay tràn lũ sao có thể sớm như vậy?

Những người đánh cá ngẩng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy hoàng lãng đầy tuôn, nguyên bản mặt sóng êm đềm đột nhiên trở nên sóng trào mãnh liệt, hơn nữa một luồng sóng lớn đã đưa thuyền bọn họ cách xa khu vực đánh cá từ lúc nào.

“Mau vào bờ, mau vào bờ!”

Những người đánh cá còn đang trên mặt sông tranh nhau la lớn, từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ vội vàng dao động hướng bờ bơi vào.

Trong đó có một chiếc thuyền nhỏ đang muốn đem lưới đánh cá vừa giăng ra thu hồi lại thì phát hiện lưới không biết bị mắc vào vật gì, người đánh cá gọi vợ hỗ trợ, hai vợ chồng dùng sức kéo lưới, một cơn sóng tràn tới trong nháy mắt hai người bị lưới cá kéo vào sóng nước biến mất. . . . .

Cát Tường là trưởng nữ của gia đình đánh cá họ Kim, thân là chị cả nàng luôn tại lúc cha mẹ đi đánh cá thì rời giường đến phòng bếp nhóm lửa múc nước, phụ trách nấu ăn cùng việc nhà, chiếu cố ba muội muội tuổi nhỏ.

Nhị muội Như Ý có đôi khi thức dậy sớm, cũng sẽ hỗ trợ nàng.

Tam muội Hoa Khai, tứ muội Phú Quý ngẫu nhiên cũng hỗ trợ, chỉ có điều làm trò ngại chứ không giúp gì tỷ lệ tương đối nhiều.

Cả nhà bọn họ sáu người cuộc sống mặc dù không giàu có, lại luôn thấy đủ đầy, thẳng đến ngày đó nước sông Hoàng Hà tràn bờ sớm, ngoài ý muốn cướp đi song thân các nàng, làm cho gia đình nguyên bản hoà thuận vui vẻ thay đổi.

Năm đó Cát Tường mới mười tuổi, Như Ý chín tuổi, Hoa Khai, Phú Quý cũng mới bảy, tám tuổi mà thôi, mất đi cha mẹ bốn tỷ muội lại không chỗ nương tựa, không tiền mai táng cha mẹ, chỉ có thể tiếp nhận đại thẩm nhà bên thuyết phục cùng an bài, bán mình chôn cất cha mẹ.

Năm đó, các nàng mất đi cha mẹ.

Năm đó, các nàng tỷ muội chia lìa.

Năm đó, vận mệnh của các nàng có khác nhau.

Năm đó, sau lại qua thật nhiều năm . . . . .

Chương nhất

Sau cơn mưa trời lại sáng, trời xanh không mây.

Bên bờ hồ sen nơi hậu viện Bùi phủ, trong không khí tràn ngập hương hoa, một tiểu cô nương đang ngồi, trước ngực buông thông hai cái bím tóc, mặt mày thanh lệ.

Nàng mặc một thân vàng nhạt, chớp động đôi mắt to trầm tĩnh, có khi khẽ nâng trán nhìn xa xôi, có khi dùng nhánh cây trên mặt đất vẽ tranh.

Tiểu cô nương khuê danh là Kim Cát Tường, mười bốn tuổi, mà trên mặt đất những chữ viết xinh đẹp lần lượt là Như Ý, Hoa Khai, Phú Quý, đó là tên của các muội muội nàng.

Cát Tường còn nhớ rõ ràng hình dáng cha mẹ.

Bốn năm trước, Hoàng Hà tràn lũ ngày đó, khí trời sáng sớm cũng là như vậy, trời trong xanh không một gợn mây, nhìn như thời tiết rất tốt, lại có mưa to gió lớn kinh người.

Hoàng Hà tràn lũ mấy ngày trước đã sớm báo động trước, thời tiết dị thường, động vật xuất động, chỉ có điều tất cả mọi người không phát giác được, tạo thành một hồi tai nạn, cũng làm cho Kim gia một nhà sụp đổ.

Không, sẽ không, Thanh thiếu gia trong nước Giao Long, nàng nghe bọn gia đình nói qua, Tết đoàn ngộ năm trước, thuyền rồng thi đấu, thời tiết dị tượng, chợt mưa to, hai chiếc thuyền rồng chạm vào nhau lật, Thanh thiếu gia chẳng những là người thứ nhất trôi lên mặt nước, còn một người cứu hai mươi mấy người người, hiện tại chẳng qua chỉ là hồ sen, hắn không có việc gì, đúng, hắn không có việc gì...

Tự đếm tới năm mươi lại gọi hắn đứng lên đi, cũng là cho hắn một bài học, tự nhiên không thể quá nhanh gọi hắn.

“..... Mười bảy, mười tám, mười chín.....” Trong miệng đếm vài cái, nàng hai con ngươi chăm chú nhìn mặt nước, trong lòng từng tiếng kinh hoàng.

Hắn không có việc gì a? Không thể nào?

Muốn chết, như thế nào đếm lâu như vậy mới đếm tới hai mươi?

Hắn không có việc gì, không có việc gì, nàng một mực như vậy tự nói với mình.

“..... Ba mươi tám, ba mươi chín.....” Lão Thiên, nàng đếm không nổi nữa, mặt nước một điểm gợn sóng đều không có, hắn có thể hay không —— có thể hay không đã xảy ra chuyện?

“Thanh thiếu gia! Đi lên! Người có thể đứng dậy rồi!” Nàng bỗng dung hướng hồ sen lớn tiếng la lên.

Không người trả lời.

“Thanh thiếu gia! Đi lên! Thanh thiếu gia! Đi lên! Thanh thiếu gia! Đi lên!” Nàng dồn dập la to.

Mặt hồ vẫn không hề có động tĩnh gì.

Lòng của nàng nháy mắt trầm xuống, cảm thấy kinh hoàng bất an.

Tuy Thanh thiếu gia bình thường rất thích ác chinh nàng, nhưng hắn tội không đáng chết a, nàng biết rõ hắn là bởi vì không có người quan tâm hắn, không có người để ý hắn mới hội như vậy âm dương quái khí.

Kỳ thật hắn cũng không có hư hỏng như vậy, mỗi khi xuất phủ trở về, cũng sẽ mua bông tuyết cao nàng thích ăn về, tuy không phải trực tiếp giao cho nàng, cũng không có nói là vì nàng mà mua, nhưng nàng tổng hội ăn vào chính là.....

Nghĩ tới đây, lòng của nàng co rút.

Ô..... Nàng không nên vì cho hắn cái giáo huấn, ra như vậy một nan đề cho hắn, hại chết hắn.....

“Thanh thiếu gia! Người mau đứng lên! Nô tỳ mời người mau đứng lên!” Thét lên sau, nàng giọng nói nghẹn ngào không thôi, mắt to lý đầy tràn nước mắt.

Chính là, mặt hồ hay một điểm động tĩnh đều không có.

“Thanh thiếu gia.....” Nàng tâm hoảng ý loạn khóc hô, nhớ tới cha mẹ cũng là chết như vậy đi, nàng toàn thân run rẩy, tự trách chính mình.

“Thanh thiếu gia, người không cần phải tử, người không cần phải tử.....” Nàng vừa vội lại hối hận vừa đau khóc hô, “Nô tỳ thật sự không nghĩ người chết, cầu xin người mau đẩy đi, nô tỳ cái gì cũng có thể đáp ứng người, cái gì cũng có thể đáp ứng.....”

Bỗng nhiên, Bùi Thanh như ảo thuật, phút chốc từ trong nước đứng lên.

Hắn tóc đen ẩm ướt, trong miệng ngậm một cây cỏ lau, một tay lau đi nước trên mặt, như cười như không nhìn nàng.

Cát Tường nước mắt dần dựa, chớp đôi mi đầm ướt, thật không dám tin vào hai mắt của mình, trong lúc nhất thời, nàng nói không ra lời.

Hắn không có việc gì? Chẳng những không có việc gì, còn đang cười?

“Người vừa mới nói, chỉ cần ta yêu cầu, người cái gì cũng có thể đáp ứng ta?” Bùi Thanh đứng ở trong ao bừa bãi giẫm ra tứ chi, lỏng lẻo gần cột, thông dong lên bờ.

Hắn đứng trước mặt nàng, cùng nàng mặt đối mặt, nhìn qua đôi mắt đầy nước của nàng, bên trong còn có lệ quang, đây là vì hắn chảy nước mắt sao? Dù phải hay không cũng đã lay động lòng hắn.

Cát Tường sững sờ nhìn hắn, còn chưa theo hắn đột nhiên hiện thân phục hồi tinh thần lại.

Hắn năm nay giống như lại cao thêm, vóc dáng thon gầy, trên mặt toát lên sự cuồng vọng tự phụ của tuổi trẻ, mặt mày mang ba phần anh khí, ba phần kiêu ngạo cùng ba phần dã tính, giờ tay nhắc chân có chút cà lờ phát phơ.

Hắn, thật sự một chút cũng không giống lão gia phúc tướng.

Nghe trong phủ các vú nương nói, Thanh thiếu gia cùng mẹ hắn quả thực là một cái khuôn mẫu khác ra, mẹ hắn giống hắn xinh đẹp, cũng đồng dạng ngạo khí, cũng bởi vì như vậy, không cam lòng bị lão gia cưỡng chiếm thân thể, tuy có được danh phận Nhị phu nhân, lại sinh hạ hắn không mấy năm tựu uất ức mà chết.

Từ khi Nhị phu nhân mất đi, Thanh thiếu gia đồng dạng không cha không mẹ, tuy áo cơm không ngại, nhưng không ai chính thức quan tâm hắn.

Đại phu nhân sức ghen nặng, ngoại trừ cô lập Thanh thiếu gia bên ngoài, nàng cũng không cho lão gia thân cận hắn, mà lão gia cũng nói rõ không để ý chút nào đến Thanh thiếu gia.

Còn có, Bùi gia từ xưa đến nay, truyền trưởng bát truyền thứ, truyền lớn bát truyền nhỏ, truyền tử bát truyền nữ, còn tại thế lão thái phu nhân càng vô cùng coi trọng huyết thống, nặng lão nhân gia chỉ thừa nhận trưởng tôn do vị đại phu nhân xuất thân danh môn này sinh, đối với Thanh thiếu gia cùng Tam phu nhân sinh Uy thiếu gia chẳng thêm ngó tới, cảnh này càng khiến Thanh thiếu gia trong phủ càng thêm không có địa vị.

Chỉ là a..... Nàng lặng yên ngược mắt, tinh tế dò xét trước mắt đường đường thiếu niên anh tuấn này.

Những đôi mắt khác biệt này không che dấu được ánh sáng của hắn, quả thật diện mạo của hắn còn xuất sắc hơn cả đại thiếu gia được sủng ái, lại cao ráo, thông tuệ, anh khí bừng bừng, mày kiếm mắt sáng, khiến rất nhiều nha hoàn trong phủ âm thầm hâm mộ.

“Người làm sao vậy? Choáng váng? Ngây người? Hay là chứng kiến ta sống được hảo, cao hứng đến nói không ra lời?” Bùi Thanh đắc ý dương dương tự đắc nhìn nàng hỏi.

Cát Tường lấy lại bình tĩnh, tuy hắn gần trong gang tấc, nàng vẫn có chút lo lắng. “Thanh thiếu gia, người thật sự không có chuyện gì sao?”

Bùi Thanh tâm tràn ngập vui vẻ.

Khá lắm Cát Tường! Nàng chính là như thế nhẫn nhục chịu đựng, hắn mới hội từ từ bị nàng hấp dẫn, đổi lại những nữ nhân khác, gặp tình huống này chỉ sợ sớm tức giận quuyền đến chân đi, làm gì còn có thể ôn nhu quan tâm hắn.

“Ta không sao, một chút việc đều không có.” Hắn tiểu dung chân thành nhìn nàng. “Người vừa mới nói, chỉ cần ta muốn, người cái gì đều đáp ứng ta, người chính miệng nói, nhưng không hối hận.”

“Ai.” Cát Tường thờ dài, mắt to nhẹ nhàng nháy động lên.

Đúng vậy, hắn tuấn suất phi phạm bề ngoài thật là hấp dẫn người, bộ dáng bất cần đời cũng mười phần khiến người hoa mắt thần mê, nhưng hắn đùa tâm cũng rất nặng, cũng rất tính trẻ con.

“Đúng, nô tỳ nói, sẽ không dối ý, Thanh thiếu gia có cái gì yêu cầu xin mời nói đi!” Nàng nhận mệnh nói.

Bùi Thanh trong ánh mắt lập tức hiện lên một vòng hào quang.

Hắn một tay lấy nàng kéo vào trong ngực, cúi thấp đầu, nhìn xem khuôn mặt nàng thanh thuần tú lệ.

Hắn cười hi hi nói: “Yêu cầu của ta chính là —— sau này nàng Kim Cát Tường phải gả Bùi Thanh ta làm vợ!”

Vừa mới bọn họ cũng coi như đã trải qua “Sinh ly tử biệt”, trông thấy nàng sắp chết, trong đầu hần nghĩ hần cũng không muốn sống tạm, hần mới thấy rõ so với chính mình tưởng tượng càng thêm để ý nàng.

Có lẽ, nàng là người duy nhất trên đời này khiến hần để ý a!

“Thanh thiếu gia.....” Cát Tường giật mình giương mắt lên, trong nháy mắt đón vào hần ánh mắt sáng rực.

Ta van ngươi! Hần làm sao có thể đối với nàng yêu cầu như vậy?

Nàng thật sự không ngờ tới hần hội đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng này, thật sự không có ngờ tới..... A! Hần là nói thật, hay là, đây chỉ là lại một lần trêu?

“Đáp ứng ta ——” Bùi Thanh thanh âm thả mềm. “Ngoại trừ ta, nàng sẽ không gả cho người khác.”

“Thanh thiếu gia, mời người tự trọng, không cần hồ ngôn loạn ngữ!” Cát Tường trái tim nhảy loạn, một tác vương đại loạn muốn đẩy ra hần.

Mặt nàng hồng tâm nhảy bộ đáng làm hần trong lòng nóng lên, hần chân tình khó chịu, càng thêm ôm khấn eo của nàng, không cho nàng giẫy cách.

Muốn chết! Nàng so với hần nghĩ còn mềm mại, gần như vậy nhìn nàng, có thể trông thấy nàng lông mi dài ướt át bất an rung động.

Trước mắt chính là môi nàng đỏ au mềm mại, hai má nàng hồng như lửa, dù không trang điểm phấn son, hần muốn hôn nàng.

Hần xúc động đem suy nghĩ thành hành động, cúi đầu hôn cánh môi non hồng.

Cát Tường kinh hoảng giẫy dụa, thân thể của nàng run rẩy lên.

Hần tại môi nàng hút, mở ra miệng nàng, quần lấy lưỡi nàng, trêu chọc, bao trùm lấy, nụ hôn dài không kiệt, thân thể của nàng nóng quá, nụ hôn ngọt ngào khiến nàng như say tim nàng đập rộn lên.

Nhưng hần là Nhị thiếu gia, nàng không thể cùng hần như vậy.....

Nàng bỗng nhiên đẩy ra hần, trong lòng đau xót, nước mắt rớt xuống.

“Xin ngài tôn trọng nô tỳ, tuy nô tỳ là hạ nhân, nhưng không phải ngài có thể tùy tiện xâm phạm, chuyện ngày hôm nay..... Chuyện ngày hôm nay nô tỳ cho rằng không có phát sinh qua, cũng xin ngài từ nay về sau không tái làm như vậy!”

Nói xong, nàng xoay người bỏ chạy, không quay đầu lại.

Bùi Thanh giật mình đứng nguyên chỗ, mày kiếm thật sâu nhăn lại.

Hần thật sự không rõ, không phải hảo hảo đẩy sao? Nàng vì cái gì đột nhiên tự tức giận? Nàng không phải hiểu lầm cái gì?

Không sao, dù sao hần đối với nàng là nghiêm túc, hần sẽ tìm cơ hội làm cho nàng hiểu được điểm này, hôm nay..... Hần mong trốn môi của mình, nghĩ đến cánh môi nàng mềm mại ngọt ngào, hần khoe môi tràn ra vui vẻ.

Nguyên lai hần Bùi Thanh nhân sinh cũng không hoàn toàn vô vị, Cát Tường..... Là hần trong lòng mỹ hảo, nếu có ngày hần bị ép phải ly khai Bùi phủ thì hần nhất định đem nàng cùng đi, tuyệt sẽ không đem nàng lưu cho Bùi Văn.

Lúc này, hần cuối cùng có điểm sáng tỏ mẹ hần năm đó vì sao biết rõ ấu nhi còn nhỏ, cần người chiếu cố nhưng vẫn tùy ý chính mình ngày từng ngày gầy yếu, cuối cùng chỉ từ đi.

Mẹ hần chắc là không có một chút thương cha hần, nhìn không thấy thời gian hi vọng a, đối với nàng mà nói thật thống khổ, cho nên nàng thà rằng bỏ xuống hần còn nhỏ rồi đi nhân thế

Hỏi hần có hận cha hần cường chiếm mẹ hay không?

Đáp án của vấn đề này mâu thuẫn, nếu như không có cha hần, như thế nào lại có sự hiện hữu của hần

Nếu như cha hần khi mẹ hần qua đời chịu cho hần một ít quan ái, hần cũng không cảm thấy cô độc như vậy.

Mà hôm nay, đáp án tình tường hiển hiện ra, hần hận cha hần.

Năm tháng đằng đặc, nháy mắt, cha mẹ nàng cuốn vào Hoàng Hà mất đã bốn năm rồi, nàng cùng bọn muội muội tách ra xuân qua thu tới cũng đã bốn năm

Bán mình cả đời, nàng đã nhận mệnh, phải ở tiền trang Bùi gia chết già, đây là mệnh của hạ nhân, chính là trong lòng nàng thủy chung ôm hy vọng cùng các muội muội đoàn tụ, cũng là hy vọng này giúp nàng chống đỡ đến bây giờ.

Không biết các muội muội có mạnh khỏe?

Tiểu Phú Quý năm đó mới bảy tuổi, nhìn nàng gào khóc khi bị người mua bán mang đi thì lòng của nàng quặn thắt.

Nàng thật hận mình không thể bảo vệ bọn muội muội, còn muốn tự tay đem các nàng từng cái từng cái đưa đi, tay chân chia lìa đau nhức, đến nay vẫn là khối đá nặng trĩu trong lòng nàng.....

Nghĩ tới đây, nàng lông mày nhíu chặt, bàn tay nhỏ bé vô thức khẽ vuốt hờn đá đẹp màu trắng đeo trước ngực, khe khẽ thở dài, trong nội tâm nặng như chì.

Đây là năm đó các nàng trước khi chia lìa, đại thẩm nhà bên đã vì các nàng tỷ muội làm, khắc tên các nàng lên hòn đá đẹp, đục lỗ, buộc hồng tuyến, đeo trên cổ, là cho các nàng tỷ muội sau này có bằng chứng nhận nhau.

Chính là, các nàng tỷ muội còn có thể gặp lại nhau sao?

Biển người mênh mông, mặc dù biết rõ lúc trước bọn muội muội bị bán vào gia đình nào, nhưng thế sự đổi dời, các nàng còn có thể tại nguyên lai địa phương sao? Chủ nhà có hảo hảo dung các nàng sao?

Nàng thật sự rất muốn biết.

Nàng không có một khắc quên bọn muội muội, chỉ là nàng không có năng lực tìm về các nàng, nàng thật sự hận mình vô năng.....

Nước mắt không tiếng động chảy xuống, Cát Tường nhắm mắt lại, dùng sức hít sâu một hơi, thử bình phục tâm tình.

Mỗi khi nhớ tới cái ngày cùng các muội muội chia lìa, lòng của nàng tổng hội lại quặn đau, phải đợi tâm tình qua mới không đau nhức, đây là tâm bệnh, phải dùng tâm được, mà tâm được, lại không biết tìm ở đâu.

Đừng suy nghĩ, đại thiếu gia muốn nàng đến hái hoa sen về tranh, nàng phải mau mau hái hoa sen mang đến thư phòng đi, đừng để đại thiếu gia chờ lâu.....

“Kim Cát Tường!”

Nương theo tiếng hét lớn, Cát Tường không hề được báo trước bị đẩy mạnh vào hồ sen, cả cơ hội giãy dụa đều không có.

“Cứu..... Cứu mạng.....” Nàng trong nước phập phồng, trong miệng hô to cứu mạng.

Không cần nhìn, nàng cũng biết là ai đẩy nàng, nhất định là Thanh thiếu gia, trừ hắn ra, trong phủ không có người nào ác như vậy.

Bất quá, nàng tuyệt đối sẽ không chết đuối, nàng còn muốn sống gặp bọn muội muội, nàng không biết..... Tuyệt đối sẽ không cứ như vậy chết đuối.....

“Đáng chết! Người không biết bơi?” Bùi Thanh trong lòng một trận bối rối, hắn chỉ là đùa nàng, không phải muốn nàng chết.

“Cứu.....” Cát Tường đầu chìm vào trong nước.

“Đáng chết!” Bùi Thanh lập tức nhảy xuống nước.

Hắn tại trong ao tìm được nàng, nhanh chóng đem nàng đưa lên bờ, trông thấy nàng nhắm chặt hai mắt, như là mất đi ý thức, ngực hắn cứng lại.

Cát Tường nàng..... Sẽ không phải ngừng thở chứ?

Sắc mặt của hắn trong nháy mắt trắng bệch, cuống quýt đem nàng kéo tới hòn non bộ bên cạnh hồ sen.

Hắn đem đầu nàng đặt tại chỗ thấp, chân để chỗ cao, dùng sức kim bụng của nàng.

Bỗng dưng, một dòng nước từ miệng Cát Tường trào ra.

“Cám ơn trời đất!” Bùi Thanh thở ra.

Nàng không có việc gì, thật tốt quá, thật tốt quá, thật tốt quá.....

Nhưng là, hắn phát hiện tình huống không thích hợp.

Theo lý, nôn hết nước ra thì phải tỉnh, chính là trong miệng của nàng tuy đã không còn nước trào ra, nhưng nàng thủy chung vẫn không tỉnh lại.

Hắn thử thử hơi thở của nàng, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Khí tức của nàng rất yếu ớt, khuôn mặt càng lúc càng tái nhợt.

Con mắt đảo qua hai cánh tay nhỏ gầy rủ xuống bên người, bởi vì thiếp thân nhà hoàn hầu hạ đại thiếu gia Bùi gia, cho nên nàng không cần làm việc nặng như hạ nhân khác, cho nên hai tay của nàng đều nhỏ bé mềm mại, nhưng lúc này cổ tay mềm mại trắng trẻo nhỏ bé yếu ớt lại làm hắn thấy kinh tâm táng đờm.

Còn như kéo dài, nàng sẽ chết.....

Hắn do dự trong chốc lát, đột nhiên hạ quyết định.

Tuy nàng là cô nương gia, nhưng sinh tử quan hệ, cũng bất chấp nam nữ hữu biệt.

Cúi người, miệng đối miệng thổi cho nàng, trong đầu hắn không có nửa điểm tà niệm, một lòng chỉ nghĩ cứu sống nàng.

Vài năm qua, hắn vài ba ngày lại trêu chọc nàng, tâm tình hảo tự trêu chọc nàng, tâm tình không tốt dùng nàng trút giận.

Ngay từ đầu, hắn nhận định nàng cùng những nô tỳ khác đồng dạng, nhất định sẽ lập tức hướng đại nương cáo trạng, sau đó tạo hắn cùng phòng lớn xung đột, đó chính là hắn muốn.

Nhưng là, đối với hành vi ác liệt của hắn, Cát Tường chưa từng hướng đại nương cáo trạng qua, hắn cũng từ xem nàng không vừa mắt ác chính đến bây giờ mang theo một cổ vi diệu tình cảm, một ngày không thấy được nàng, hắn tự toàn thân không thoải mái, nên luôn tìm lý do trêu chọc nàng.

Vừa mới rồi, ở phía xa, trông thấy nét mặt của nàng lại đang đau lòng, nhất định là lại nghĩ tới các muội muội của nàng rồi, hắn chẳng qua là nghĩ dò đi lực chú ý của nàng mà thôi, không nghĩ tới nàng lại không biết bơi?

Nàng không phải con gái ngư dân ở tân tập thôn sao? Tân tập thôn là dựa vào sông kiếm sống, khoa trương một điểm nói, trong thôn liền cầu đều bơi lội, nàng như thế nào lại không biết bơi?

Chết tiệt, hiện tại nghĩ mấy thứ này để làm gì, nếu như hắn đem nàng hại chết, hắn sẽ không tha thứ chính hắn, hắn sẽ đi nhảy sông, cùng chết với nàng!

Dù sao trong phủ nhiều người thiếu hắn một cái căn bản không có gì khác nhau, không ai quan tâm sự hiện hữu của hắn hay không, hắn tình nguyện đi âm tào địa phủ cùng nàng, bảo vệ nàng!

Đang tại tâm phiền ý loạn miên man suy nghĩ hết sức, hắn cảm giác được nàng có phản ứng.

Hồ hấp của nàng dần dần rõ ràng, hắn vội vàng buông ra môi nàng.

Cát Tường chậm rãi mở mắt, đập vào mi mắt chính là Bùi Thanh vẽ mặt lo lắng không thôi, lông mày của hắn nhíu chặt, trong mắt xuất hiện chưa bao giờ có lo lắng cùng bối rối.

Nàng hù đến vị thiếu gia sống an nhàn sung sướng này sao?

Xem ra hình như là vậy.

Vẫn thích như vậy ác chính nàng, hắn là nên thụ chút giáo huấn, nếu không khó bảo toàn ngày nào đó hắn lại muốn ra cái chủ ý quỷ gì, đem nàng sợ tới mức hồn quy địa phủ, nếu hại nàng cùng bọn muội muội không gặp mặt một lần chết đi, vậy thì thật oan uổng.

“Nô tỳ..... Thiếu chút nữa chết mất.....” Nàng ho khan vài tiếng, chậm rãi ngồi dậy.

Bùi Thanh trong mắt tràn đầy áy náy.”Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Cát Tường nhíu lại mi tâm, phi thường nghiêm túc nhìn của hắn, “Thanh thiếu gia, tuy ngươi là chủ tử, nhưng ngươi thiếu chút nữa hại chết nô tỳ, không thể cứ như vậy tính.”

Bùi Thanh nhìn nàng, nha đầu kia là lạ nha. “Vậy được rồi, ngươi nói muốn làm như thế nào ngươi mới bằng lòng tha thứ ta?”

Mặc kệ ý của hắn ra sao, hại nàng thiếu chút nữa tắt thở là chuyện thực, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, huống hồ bọn ta nhần nhục chịu đựng nhiều năm như vậy rồi, còn sợ nàng sẽ cho hắn ra cái gì nan đề sao?

“Nô tỳ nói, Thanh thiếu gia tự chịu làm sao?” Cát Tường nhìn xem hắn, lông mi dài chớp động.

Khuôn mặt nàng mỹ lệ ôn nhu làm tim hắn đập mạnh, nhìn không chớp mắt, ánh mắt chăm chú làm hắn khuất phục.

Hắn hắng giọng, tận lực xem nhẹ rung động khác thường trong lòng, thô thanh nói: “Mặc kệ ngươi nói cái gì, ta đều nghe theo?”

Tuy nàng chỉ là hạ nhân, nhưng là trước mặt nàng, thời điểm khi nàng chăm chú nghiêm túc, hắn cũng giương oai không đứng dậy, tự nhiên hội thu liễm rất nhiều, cái này chẳng lẽ chính là người ta nói một vật khắc một vật?

“Như vậy thỉnh Thanh thiếu gia nghe kỹ——” Cát Tường khuôn mặt nhỏ nhắn kiên nghị, dùng ánh mắt sáng ngời, không chớp mắt nhìn hắn. “Thỉnh Thanh thiếu gia tự mình nhảy xuống ao, không có nô tỳ đáp ứng không được trời lên mặt nước.”

Cái gì? Hắn có nghe lầm hay không a?

Bùi Thanh quả thực ngu ngơ trong chốc lát, cuối cùng lại đột nhiên tràn ra nụ cười sáng lạn vui vẻ.

Tốt! Cảm tình tiểu nha đầu này là muốn gây ông đập lưng ông, muốn hắn cũng nếm thử cảm giác bị chìm trong nước, mà không biết rằng kỹ bơi lặn trong nước của hắn là nhất đẳng, để hắn trên nạng một chút, làm cho nạng khấn trương hắn thoáng cái!

“Hào!” Hắn rất có thâm ý liếc nhìn nạng, rất hưng phấn. “Bồn thiếu gia nghe ngui!”

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, hướng hồ sen đi tới, dùng sức hít một hơi, trong nháy mắt nhảy vào trong nước.

Thoáng chốc, mặt nước bốc lên một đám bọt nước, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, tựa như chưa từng có rung động dường như.

Cát Tường giật mình sững sờ nhìn xem mặt nước, qua hồi lâu, mặt nước không hề có động tĩnh gì, trong nội tâm nạng đột nhiên nhảy dựng, không hiểu có loại dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chương hai

Vài ngày trôi qua, Cát Tường vẫn không có biện pháp quên đi cảm giác khi Bùi Thanh hôn nạng. Nhớ tới cảm giác môi của hắn áp vào môi nạng, tim của nạng lại đập nhanh, mặt của nạng lại nóng đỏ. Nạng yêu mến Thanh thiếu gia sao? Nạng không dám suy nghĩ đáp án, có lẽ có chút ít ý thức được chính mình đối với hắn vì điều cảm giác, nhưng nạng là hạ nhân, một hạ nhân thân phận hèn mọn lại há có thể vọng tưởng nhiều như vậy? Thiếu gia bởi vì mẹ ruột cũng xuất thân là nô tỳ nên phải chịu kỳ thị, hắn như thế nào lại lấy một hạ nhân làm vợ để chính mình trở nên càng thêm hèn mọn? Hắn trong phủ đã không được sống yên ổn rồi, nạng tuyệt đối không thể lại hại hắn nữa.

“Tri chi giả bất như hảo tri giả, hảo chi giả bất như nhạc chi giả” (không hiểu câu này), đại thiếu gia, ngài nói xem câu này có nghĩa là gì?” Trong thư phòng Bùi phủ, tiên sinh dạy hỏi.

Hoàng hôn ngày mùa thu, ánh sáng yếu ớt cuối ngày chiếu lên dãy cột son son trên hành lang, trong sân, bóng hoa thược dược xuyên qua rèm chiếu vào thư phòng.

“Ách ——” Bùi Văn lấp bấp đáp: “Cái kia, nói là, biết rõ chi biết, không biết cũng không biết. “

“Ai. “

“Ai. “

Tiên sinh dạy học cùng Cát Tường đồng thời phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Vị đại thiếu gia không hề có tư chất đọc sách này quả thực khiến người ta đau đầu, người như vậy, tương lai như thế nào có thể kế thừa gia nghiệp khổng lồ của tiên trang Bùi gia? Nhưng trớ trêu thay khúc gỗ mục này lại là trưởng tôn trưởng của Bùi gia, là vô thượng chí bảo được lão thái phu nhân nâng trong lòng bàn tay che chở, được đại phu nhân sủng ái lớn lên, cũng là toàn bộ hy vọng của tương lai Bùi gia.

Khuyết điểm duy nhất của hắn chính là đần, trừ điều đó, hắn là người thiện lương, tính tình tao nhã, chưa bao giờ đối với ai to tiếng. Cũng vì thế, mọi người tuy biết hắn ngu xuẩn, hèn dần, nhưng cũng không nỡ nói thật với hắn, sợ tổn thương tự ái của hắn.

“Ta. . . . . Ách, ta nói sai rồi sao?” Bùi Văn có điểm không biết làm sao nhìn tiên sinh dạy học, lại nhìn Cát Tường đang hầu hạ ở bên cạnh, trong mắt hiện lên lo lắng.

“Đề này quá khó, lão phu không nên đổ đại thiếu gia, chúng ta đổi đề khác. “ Tiên sinh dạy học rất thiện lương cho Bùi Văn bậc thang xuống.

Hắn háng giọng, lại hỏi: “Đại thiếu gia nói “đầu ngã dĩ đào, báo chi dĩ lý*” nghĩa là gì. “ Câu này hôm qua hắn vừa dạy, sẽ không mới đó đã quên chứ?

* Đầu ngã dĩ đào, báo chi dĩ lý: ném cho ta quả đào, ta biếu lại quả mận.

“Ách —— nói là, cái kia ——” Bùi Văn theo quán tính lấp bấp. “Là. . . . . Ngươi cầm quả đào quăng ta, ta lấy cây mận quăng ngươi. . . . . Như vậy phải không?”

“Ai. “Tiên sinh dạy học đóng sách lại, xoa xoa huyết Thái Dương

Tuy nói có giáo không loại, nhưng thật sự là cặn bã chi tường không thể ô. Hắn thật sự muốn quăng sách, thật sự không muốn tiếp tục dạy đầu gối này nữa!

Thật là không có cảm giác thành tựu chút nào, nhớ năm đó, hắn cũng là cử nhân a, còn làm quan trong triều, chỉ có điều bệnh nặng mới cáo lão hồi hương, không thể tưởng được già rồi còn muốn bị một cái đồ ngu tra tấn, hắn thật sự là số khổ a.

Không bắt đầu dĩ giống như tiên sinh dạy học, lúc này Cát Tường ngược lại không thờ dài, nàng buột miệng cười, lộ ra răng khểnh trắng tinh.

Ai nha nha, đại thiếu gia thường có lời nói kinh người như vậy, thật sự khiến người dở khóc dở cười, cũng làm cho nàng làm thư đồng nha hoàn cùng tiên sinh thúc thủ vô sách.

“Cát Tường, người cười rộ lên đẹp quá.” Gặp Cát Tường nở nụ cười, Bùi Văn cảm thấy bản thân không thể ngồi yên, cũng cười.

Cát Tường trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, lập tức thu hồi tiểu dung, cúi đầu, tự trách nói: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ thỉnh đại thiếu gia xử phạt.”

Bùi Văn tâm hoa nô phóng nhìn nàng. “Người cười đẹp như vậy, ta sao lại xử phạt người?”

“Khái khái!” Tiên sinh dạy học thức thời thuyết: “Lão phu quá mệt, cáo lui xuống trước. Cát Tường cô nương, người khiến cho đại thiếu gia học lại từ đầu một lần a.”

Cát Tường trang trọng đáp: “Dạ!”

Tiên sinh dạy học ly khai thư phòng, Bùi Văn thần sắc lập tức buông lỏng rất nhiều, nói rõ với Cát Tường là không muốn lại nội dung học tập hôm nay.

Cát Tường trong lòng thờ dài một tiếng, người thật thà phúc hậu như vậy, vì cái gì lại nhất định phải kế thừa gia nghiệp?

Mà Thanh thiếu gia nhân tài như vậy, tại sao cả ngày chỉ có thể cùng con ngựa làm bạn, mỗi ngày chạy đến trong thành cùng tam giáo cửu lưu pha trộn, còn thường cùng người đánh nhau đánh cho mặt mũi bầm dập trở về dẫn đến lão gia tức giận.

Ai, người, sinh ra chính là không công bằng, thân là trưởng nữ của ngư dân nghèo khó, điểm ấy nàng nguyên bản cảm thụ rất sâu, trông thấy đại thiếu gia cùng Thanh thiếu gia cuộc sống hoàn toàn, nàng cảm nhận sâu hơn.

Đồng dạng họ Bùi, đồng dạng đều là con của lão gia, cuộc sống lại hoàn toàn bất đồng, một người có rất nhiều nô tỳ, nha hoàn, vú nương hầu hạ, xuất nhập ngôi kiệu, phục thị thỏa đáng, còn có đại phu nhân mọi cách che chở; còn một người coi như là cả thọt một chân trở về, cũng không còn người sẽ liếc mắt nhìn.

Năm đầu tiên tiến Bùi phủ, nàng mười tuổi, Thanh thiếu gia mười bốn tuổi, có một lần, bởi vì bốn ngày không có bị hấn ác chinh, nàng cảm giác là lạ, chạy đến chỗ hấn ở xem.

Nàng phát hiện chỗ ở của hấn, cỏ dại mọc đầy sân, mà hấn đang sốt cao nằm ở trên giường đã bốn ngày rồi, nhiều ngày như vậy không có ăn uống, mà Bùi phủ to như vậy lại không có người phát hiện hấn hấp hối.

Nhìn hấn nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, hô hấp cực kỳ dồn dập, cổ họng của nàng khô khốc, hốc mắt ướt, cả trái tim đều níu chặt.

Làm sao có thể bị bệnh nhiều ngày như vậy cũng không có ai biết? Đến tốt cùng là bị xem nhẹ đến mức nào mới có thể như vậy?

Hắn có cái gì sai? Vì cái gì lão thái phu nhân, lão gia cùng đại phu nhân đối đãi với hấn như vậy? Tại sao phải làm cho một hài tử mới mười bốn tuổi tình trường hiểu được mình là không được yêu, là dư thừa?

Nàng thậm chí cảm thấy được mình so với hấn hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất trước khi cha mẹ mất, cha mẹ cực kỳ yêu thương bốn tỷ muội nàng.

Thân là trưởng nữ, cảm thụ của nàng càng khắc sâu, mỗi lần có ăn ngon, cha mẹ luôn lưu cho các nàng, thời gian mặc dù trôi qua khá nghèo khó, nhưng người một nhà không hề mặt ừ mày chau qua, luôn thật vui vẻ.

Kể từ khi đó, nàng liền không hề sợ hãi hấn trêu chọc, nếu như hấn thích trêu chọc nàng, thì cứ để cho hấn trêu chọc a, ít nhất, đó là niềm vui thú duy nhất trong cuộc sống của hấn, nếu như sự hiện hữu của nàng có thể khiến hấn có niềm vui thú, vậy cũng tính làm một việc thiện.

Nhắc tới cũng thần kỳ, bởi vì “Lòng dạ rộng mở” tiếp nhận ác chinh của hấn, nàng mới phát hiện, hấn cũng không phải thật sự hư hỏng như vậy.

Hắn có mặt tinh tế, chỉ là giấu sau vẻ ngoài cả lơ phát phơ, nàng thậm chí nhiều lần gặp được hấn một mình rơi lệ, một người trong phòng âm thầm khóc, chính mình liếm láp miệng vết thương, không muốn làm cho người ta nhìn thấy.

Hắn, nhất định rất tịch mịch, cho nên đành phải dùng bất cần đời để che dấu quan tâm của hấn, cũng bởi vì hấn lang thang, hấn thường gặp rắc rối bên ngoài, mà hấn càng gây chuyện thị phi càng làm bọn người lão thái phu nhân lắc đầu.

Hôm nay, hấn đã trưởng thành tư thế oai hùng bưng bưng phần chân thiếu niên rồi, hấn dùng lang thang tới bảo vệ chính mình, hấn không hề dễ dàng bị

thương, không hề đơn giản yếu thế, theo hai năm trước bắt đầu, nàng đã không có lại gặp được hân một mình khóc nước nỡ .

Hân không biết, tiếng khóc lóc của hân có bao nhiêu làm nàng đau lòng, thường thường hân trong phòng khóc nước nỡ vì phần hận do gặp đôi ngộ không công bình lại không có ai giúp thì nàng đứng ở trong sân, cũng khóc theo hân, thay hân cảm thấy vô cùng khổ sở.

Nàng không ghét hân, thật sự một chút cũng không ghét hân, thậm chí còn có loại cảm giác cùng là người thiên nhai lưu lạc.

Thật chê cười, nàng là một nô tỳ bán mình, hân dù thế nào cũng là Nhị thiếu gia Bùi phủ, nàng như thế nào xứng cùng hân “Cùng là người thiên nhai lưu lạc” ?

Nhưng rất kỳ quái, nàng hay có loại cảm giác này, thường thường nhìn hân, thì có loại cảm thụ “Thiên hạ to lớn, chỉ có nàng hiểu hân”.

Nàng biết rõ ý nghĩa của nha hoàn bán mình, là cả đời phải ở tại Bùi phủ làm trâu làm ngựa, thẳng đến chết già, không thể lập gia đình, cũng không thể xuất phủ.

Mà hân thân là Nhị thiếu gia của tiền trang lớn nhất Khai Dương thành, vì mặt mũi, lão gia cũng nhất định sẽ vì hân tuyển một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối.

Nhưng mà, hân hôn nàng, hân hôn nàng nha, nam nữ thụ thụ bất thân, hân sao có thể làm như vậy?

Mặc dù quá khứ hân thường ác chinh nàng, cũng không chú ý đụng chạm qua nàng, nhưng này dù sao cùng hôn môi bất đồng, hân sao có thể tùy ý cướp đoạt môi của nàng, làm nàng như thế là không biết làm sao. . . . .

“Cát Tường, ngươi đang nghĩ cái gì?” Bùi Văn đột nhiên cầm bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng, nóng bỏng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, tự tiện kết luận hai gò má nàng đột nhiên ửng đỏ là vì chính mình.

“Xin ngài tự trọng, đại thiếu gia!” Cát Tường hoàn hồn cả kinh, lập tức đưa tay rút về.

Bùi Văn cũng không tức giận, hân vui vẻ nói “Cát Tường ngươi cũng ngồi nha, không cần phải đứng, chân ngươi sẽ đau đấy à? Ta thay ngươi đắp bóp.”

Nhìn nàng, mặc dù tóc chỉ chải đơn giản, mặc xiêm y màu xanh mộc mạc, nhưng lại đẹp quá, làm hân không nỡ dời tầm mắt.

Hân thật sự rất thích Cát Tường, xinh đẹp thông tuệ, khéo hiểu lòng người, chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng, cũng chưa bao giờ tức giận, không giống mấy người tỳ muội của hân, suốt ngày tính tình tiểu thư, chỉ nhìn, hân cũng phải thờ dài.

Cát Tường tốt, biết rõ hân nhất, hân nhất định phải cùng Cát Tường cùng một chỗ qua kiếp sau, nhưng nương hân nói, hân phải cùng thiên kim Huyện lệnh thành thân xong mới có thể nạp thiếp, đối phương là thiên kim tôn quý, không được phép còn chưa thành thân đã có thị tẩm tiểu thiếp.

“Không cần, đại thiếu gia, nô tỳ chân không đau, nô tỳ là hạ nhân, đứng là được rồi.” Cát Tường cố ý lớn tiếng nói rõ.

“Ai, Cát Tường ——” Bùi Văn nhìn nàng, trầm trọng thờ dài. “Ta biết rõ như vậy vô danh không phận, đối với ngươi không tốt, trong nội tâm ta cũng không vui, bất quá ngươi yên tâm, tiếp qua mấy tháng, ta liền muốn thành hôn, đến lúc đó mẹ ta sẽ cho phép ta nạp ngươi làm thiếp, chúng ta có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ . “

Cát Tường lắc đầu, “Đại thiếu gia, nô tỳ nói qua, nô tỳ cam nguyện chung thân làm nô, xin ngài sau này cùng thiếu phu nhân vĩnh kết đồng tâm, không cần phải nghĩ quá nhiều.”

“Cát Tường!” Bùi Văn nóng nảy. “Sao ngươi lại không hiểu lòng ta? Tuy ta không thể không cùng nữ nhi của Hà huyện thành thân, nhưng trong nội tâm của ta thủy chung chỉ có một mình ngươi. . . . . “

Cát Tường dùng trong suốt ánh mắt nhìn hân, “Đại thiếu gia, nô tỳ thân là hạ nhân, thân phận ti tiện, lại há có thể làm vô vị hơn nghĩ? Thịnh đại thiếu gia sau này cũng không cần nhắc tới những sự tình này.”

Nàng tuyệt không muốn làm tiểu thiếp của đại thiếu gia, một chút cũng không nghĩ lợi dụng hân đến nâng cao thân phận của mình, tuy nhiên rất nhiều nha hoàn đều lên hăm mộ vận may của nàng, chính nàng lại tuyệt không muốn cùng đại thiếu gia tri độn qua cả đời a!

Huống chi, nàng còn muốn đi tìm bọn muội muội, nếu đại thiếu gia thu làm tiểu thiếp, nàng cả đời cũng đừng nghĩ ra đại môn Bùi phủ.

Năm đó, nàng cùng vài nha hoàn cùng lúc bị mua vào Bùi phủ, mấy tháng sau, quân sự mẹ phát hiện tay nàng chân nhanh nhẹn, xử sự trầm tĩnh, luôn có thể đem lời dặn dò làm tốt, lại không làm mồm, liền phái nàng đến người rất khó hầu hạ là đại phu nhân.

Nửa năm sau, đại phu nhân đối với nàng rất hài lòng, liền đem nàng đưa cho đại thiếu gia, thiếp thân phục thị đại thiếu gia, cùng hân đọc sách, cùng học tập cách tiếp quản công việc tiền trang.

Nhờ đại thiếu gia tri độn ban tặng, tiên sinh dạy học dạy đi dạy lại tứ thư ngũ kinh, cổ kim thánh hiền, tất cả nàng đều học hết, những phương pháp kinh doanh tiền trang, đại thiếu gia còn đang kiến thức nửa vời thì nàng cũng toàn bộ học xong, không chỉ như thế, còn cảm thấy hứng thú.

Nàng thật sâu hiểu được, tiền là sống, dùng tiền sinh ra tiền, kiếm lấy lợi tức, như vậy mới có thể làm giàu, khó trách mở tiền trang càng ngày càng giàu, mà những người vay tiền tiền trang thì càng lúc càng nghèo.

Chỉ có điều, học xong thì như thế nào? Tiền trang Bùi gia sẽ không giao cho nàng để ý tới à? Nàng vẫn chỉ có thể làm nha hoàn hỗ trợ mài mực, cầm bàn tính mà thôi.

“Không tốt! Không tốt!” Một nha hoàn xông tới, thở không ra hơi bẩm báo nói: “Đại thiếu gia, không tốt, phu nhân đang tại trong phòng tức giận, ngài mau đi xem một chút a!”

Bùi Văn lập tức kinh hoàng. “Làm sao vậy? Mẹ ta vì chuyện gì phát giận?”

Nha hoàn kia nói ra: “Thanh thiếu gia trộm đồ trang sức phu nhân còn chết cũng không thừa nhận, phu nhân tức giận, đòi tự vận!”

Nghe vậy, tâm Cát Tường trầm xuống.

Nàng không tin Bùi Thanh trộm đồ vật của đại phu nhân, nàng tuyệt đối không tin.

“Ai. . . . . “Bùi Văn ảo não dẫm mạnh chân. “Thanh đệ như thế nào lại đã gây họa, ai ai. . . . . Làm thế nào mới tốt? Ai. . . . . Ai. . . . Ai. . . . .”

Bùi phu nhân trong phòng ảm ảm, tụ tập rất nhiều người, Bùi Chính Long là nhất gia chi chủ, nhưng là hần nhiên không cách nào khống chế tình huống trước mắt, Cát Tường vừa vào nhà cũng cảm giác được một trận gió dữ dội, trong nội tâm nàng bất ổn, không yên bất an, ần ần cảm giác sắp xảy ra đại sự.

“Ngươi còn không mau mang hộp châu báu giao ra đây!”

Cát Tường cùng Bùi Văn đuổi tới thì chỉ thấy Bùi phu nhân vênh váo hung hăng trừng mắt hướng Bùi Thanh gào thét, bọn hạ nhân tự động tách ra một con đường cho bọn họ đi đến phía trước.

Cát Tường nhìn xem một phòng đầy người, trong nội tâm vừa lại kinh ngạc vừa trầm nặng.

Xem ra đại phu nhân là có toan tính làm cho sự tình nháo lớn a, nàng bắt đầu thay Bùi Thanh lo lắng.

“Ta vốn không vào phòng ngươi, như thế nào lại trộm của ngươi đồng nát gì đó?”

Bùi Thanh giọng mỉa mai cười lạnh.

Bùi phu nhân tức giận cực kỳ, nàng tức giận quát nói: “Nhiều ánh mắt như vậy đều nhìn thấy ngươi vào phòng ta, ngươi tiểu tử này còn muốn nói xạo?”

Bùi Thanh thanh âm lạnh lùng vang lên. “Nhiều ánh mắt như vậy, còn không phải là đều là mắt người của ngươi, bọn họ nói gì còn không phải đều do ngươi – người đàn bà điên khùng này sai sử, muốn đuổi ta xuất phủ còn không phải dễ dàng, thủ sẵn tội danh làm cái gì? Dù sao chính là muốn ta rời đi, không phải sao?”

Hắn biết rõ sẽ có ngày này, nữ nhân này sợ hắn sẽ cùng Bùi Văn tranh gia sản, trăm phương ngàn kế muốn đuổi hắn.

Trước kia hắn nhỏ, chỉ có thể làm cho nàng khi dễ, hiện tại hắn lớn, có thể bảo vệ mình, nàng không đụng được hắn, mà bắt đầu dùng trí tuệ muốn đem hắn bức đi.

“Ngươi không nên nói bậy nói bạ, ta không có bức ngươi đi, lời này truyền đi cũng không thể nghe, ngươi nói chuyện tốt nhất cho ta cẩn thận một chút!” Phu nhân giả ý khoan hồng độ lượng thuyết: “Như vậy đi, chỉ cần ngươi hướng ta quý xuống, đập đầu ba cái khấu đầu, nói ngươi sai rồi, sau đó đem vật giao ra đây, ta liền không truy cứu chuyện này!”

Bùi Thanh niên kỷ càng lớn, nàng càng kinh hãi, trước kia nàng còn có thể trấn được hắn, hiện tại hắn chỉ cần một cái ánh mắt sắc bén bắn tới, nàng thậm chí từ trong đáy lòng cảm thấy sờn tóc gáy.

Quá khứ nàng phải người lớn ngược đãi hắn, khó bảo toàn ngày sau hắn đối với nàng làm ra cái gì sự tình thiên lý bất dung, phải sớm đem hắn đuổi ra khỏi phủ, nàng mới có thể yên tâm.

“Hướng ngươi quý xuống đập đầu? Ha!” Bùi Thanh phóng đáng nộ nụ cười, “Ngươi vĩ đại, ngươi không dậy nổi, có thể ngâm máu phun người, ta biết rõ ngươi xem ta không vừa mắt, không sao cả, ta sẽ lúc này rời đi thôi, nếu không có một phen thành tựu tuyệt sẽ không lại bước vào Bùi gia nữa bước, như vậy ngươi vui về à?”

Cát Tường càng nghe càng kinh hãi, lại chỉ có thể ở một bên lo lắng suy nghĩ. Muốn chết! Hắn làm sao có thể trúng quỷ kế đại phu nhân, nói muốn rời đi?

Hắn không thể rời đi, một khi rời đi, tự tỏ vẻ muốn đem một ít phần gia nghiệp tất cả thuộc về của hắn chấp tay tặng cho đại thiếu gia cùng tam thiếu gia rồi, bởi như vậy, hắn sẽ hai bàn tay trắng, không biết sao?

Hơn nữa, nàng tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không trộm đại phu nhân

Nghĩ đến tính nghiêm trọng của sự việc, nàng lo lắng nhìn về phía lão gia, trông mong hắn cất lời, đã thấy hắn khuôn mặt ngưng trọng, không nói một câu.

Lão Thiên! Lão gia như thế nào không thay Thanh thiếu gia nói mấy câu? Thanh thiếu gia dầu gì cũng là con của hắn, hắn chẳng lẽ muốn hài tử mình lưu lạc đầu đường?

“Ách —— nương, cái kia. . . . . Chuyện gì cũng từ từ. . . . . Không cần phải bức Thanh đệ đi. . . . . “ Ngược lại là Bùi Văn mở miệng.

Nhưng thanh âm quá nhỏ, không người nào để ý hắn.

“Ách, nương, cái kia ——”Lên tiếng lần nữa, vẫn không có người nào để ý đến hắn.

Bùi Văn là người đối với bất luận cái gì đều dễ dàng buông tha, hắn sờ sờ cái mũi, không nói nữa.

“Thành tựu?” Bùi phu nhân cười nhạo, “Bằng ngươi cũng muốn có phiên thành tựu? Ta xem lão bò cũng có thể nhập hoàng cung làm hoàng đế. “

“Ngươi dám cùng ta đánh cuộc sao?” Bùi Thanh bức tiến Bùi phu nhân, mắt chột lộ hung quang cùng tư thái ngang ngược làm nàng ngược lại quát khẩu khí, trong nội tâm e sợ, không khỏi lui về phía sau một bước.

Vì không yếu thế, Bùi phu nhân háng giọng, cũng cố gắng mở to hai mắt trừng trở về. “Đánh cuộc thì đánh cuộc, ngươi cái này tiền nhân sinh ra sẽ có cái gì thành tựu, ta vậy mới không tin. “

Bùi Thanh tà môn nở nụ cười, làm càn tiểu dung dạy người lông tơ đứng thẳng, hắn cao giọng hỏi Bùi phu nhân, “Như vậy, nếu ta mở một gian tiền trang so với Bùi gia ngân tiền trang còn muốn lớn hơn, ngươi liền cởi sạch quần áo, hướng mộ mẹ ta dập đầu ba, ngươi dám hay không dám?”

Tất cả mọi người vì hắn đưa ra tiền đặt cược lớn mặt trừng thẳng mắt, rõ ràng khiêu khích chủ mẫu của tiền trang Bùi, hắn thật sự. . . . . Sách, thật là không muốn sống, trừ phi hắn thần tiên.

“Tốt lắm!” Bùi phu nhân nhìn thẳng hắn, nói, “Hiện tại tất cả mọi người nghe được, nếu như ngươi không có bất kỳ thành tựu, chết già ngươi cũng không được trở lại Bùi gia !” Ha, như vậy nàng mới có thể yên tâm.

Là mẹ ruột Bùi Văn, nàng so với bất luận kẻ nào đều tình tường con mình không có nửa điểm bốn sự có thể khống chế được Bùi Thanh, Bùi Thanh tồn tại đối Bùi Văn là uy hiếp cự đại, nàng phải chém cỏ lại trừ tận gốc, bảo đảm con của nàng địa vị không bị dao động.

“Theo ý ngươi, đàn phụ. “ Bùi Thanh bên môi hiện lên một nụ cười mỉa mai, “Dù sao Bùi gia đối với ta mà nói, sớm đã không có bất kỳ ý nghĩa. . . . . “

“Câm mồm, Thanh nhi!” Bùi Chính Long cuối cùng mở miệng, hắn trách cứ nhìn nhi tử. “Ngươi hài tử không hiểu chuyện, nhanh hướng đại nương ngươi dập đầu nhận sai, đại nương ngươi đại nhân đại lượng, sẽ không cùng ngươi so đo, hiện nay thế đạo không tốt, mùa thu đã qua, ngày đông giá rét đã đến, chẳng lẽ ngươi thật muốn ra ngoài ăn không khí sao?”

Cát Tường trơ mắt nhìn Bùi Thanh, âm thầm hi vọng hắn chạy nhanh như lão gia nói, nhanh hướng đại phu nhân nhận lầm, bởi như vậy sẽ không cần phải xuất phủ đi.

Lão gia nói ra lời trong nội tâm nàng. . . , mùa đông nhanh đến rồi, nếu hắn hiện tại thật sự hai tay trắng rời đi Bùi phủ, liền chỗ đặt chân đều không có, làm sao có thể tạo nên đại nghiệp?

Ai, hắn thật là quá vọng động rồi, hắn có thể làm tốt chuẩn bị lại cùng đại phu nhân vạch mặt, hiện nay, thật sự còn chưa đến lúc a!

“Cho nên, cha, ngài cũng không tin tưởng hài nhi không có ăn cắp? Phải không?” Bùi Thanh trên mặt phản vận ác thần sắc biến mất, hắn nheo lại con mắt, mục quang sâu thẳm, ngày thường khuôn mặt có vẻ cả lơ phất phơ, nhưng bây giờ bao phủ một tầng nhân nhật bi ai.

“Không nên nói nữa. “ Bùi Chính Long sắc bén nói: “Những cái kia không trọng yếu, nhanh lên hướng đại nương ngươi nhận lầm dập đầu a! Đây là ta mệnh lệnh. “

Cát Tường trong lòng khản trương thúc giục, đứng vậy a, nhanh hướng đại phu nhân nhận sai a, lão gia nói không có sai, cái gì cũng không trọng yếu, mau mau dẹp loạn trận phong ba này, có thể tiếp tục lưu lại Bùi phủ mới là trọng yếu, chẳng lẽ hắn không nhìn thấy, lão gia là muốn tốt cho hắn sao? Hắn đừng hành động theo cảm tính. . .

Nhưng mà Bùi Thanh lại làm cho làm nàng thất vọng rồi, hắn cắn chặt răng, ánh mắt sắc bén, sắc mặt tái nhợt, gắt gao nhìn chằm chằm vào phụ thân. “Ngươi thật là cha của ta sao?” Hắn nâng cằm, trong mắt có thần sắc bi thương, tự hỏi tự đáp: “Không, ngươi không phải cha ta, ta cho tới bây giờ cũng không có cha, ra đi sẽ không có!” Nói xong, đầu hắn cũng không quay lại xoay người rồi đi, mọi người lui lại làm một con đường cho hắn qua, rất giống hắn có cái gì bệnh truyền nhiễm, sợ bị hắn lây bệnh đường như.

Cổ họng của Cát Tường tựa như bị tảng đá chặn, nàng thấy Bùi lão gia muốn nói cái gì, nhưng lại không nói, chỉ là chán nản nhìn nhi tử mang theo hận ý ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Chương ba

Cát Tường một đêm không ngủ, trong nội tâm nàng lo lắng cho Bùi Thanh, không ngừng mà chấp tay trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện. Dựa vào tính kiên cường của hần, sẽ nửa đêm bỏ đi không mang theo cái gì. Nếu như hần không đi giữa đêm, nàng hi vọng trải qua một đêm, bình tĩnh lại, hần chắc sẽ biết phải làm sao mới là tốt nhất, ngàn vạn không nên vọng động.

Ai, nếu như có thể ngay lập tức đi dò xét đến tột cùng thì tốt rồi, nàng cũng không trở nên đứng ngồi không yên. Nhưng dù sao chủ tớ phân biệt, nam nữ hữu biệt, nàng làm sao có thể giữa đêm khuya một mình đi đến phòng hần? Nếu như bị người nhìn thấy, thanh danh của hần càng xấu... Thật vất vả đợi rạng đông, ánh mặt trời yếu ớt chiếu tan sương đêm, Cát Tường rửa mặt, phủ thêm áo bông, vội vàng chạy đến phòng Bùi Thanh.

Sân viện của hần vẫn như thường, trong sân chỉ có một cây ngô đồng đang rụng lá. Phòng ở rõ ràng lâu năm thiếu tu sửa, mái hiên mục nát, cỏ dại cao bằng đầu người, cũng không có người đến làm cỏ, ngoài tường một cây cao che đi ánh mặt trời, khiến không khí trong sân lúc này có vẻ âm u vô cùng. Nàng nhìn tòa đình viện, qua những gì còn sót lại, có thể nhìn ra được nơi này từng rất huy hoàng, đó là khi Thanh thiếu gia còn trong bụng Nhị phu nhân, nghe nói lúc ấy lão gia cực kỳ sủng ái Nhị phu nhân. Mà hôm nay thế sự thay đổi, sân này so với nơi ở của Bùi Văn trần thiết lịch sự tao nhã, sáng sủa sạch sẽ hơn, thực sự cách biệt một trời, nơi này khắp nơi tràn ngập mùi ẩm mốc. Ai có thể ngờ được đây là chỗ ở của Nhị thiếu gia Bùi gia tiền trang, cũng khó trách trong lòng hần chất đầy oán khí.

“Thanh thiếu gia!” Nàng mở cánh cửa loang lổ nước sơn.

“Tiến đến.”

Trong tích tắc nghe được thanh âm Bùi Thanh, tảng đá trong lòng Cát Tường hạ xuống.

Thật tốt quá! Hần chưa đi! Không có xúc động rồi đi! Thật tốt quá! Sau khi nghĩ thông suốt, chỉ cần hướng đại phu nhân nhận sai, hần có thể lưu lại, ở lại đây, tuy không có người quan tâm hần, ít nhất âm no không thành vấn đề, hần có thể nghĩ thông suốt điểm này, không có ý vào thiếu niên khí phách rồi đi, thật tốt quá!

Nàng vội vàng mở cửa đi vào, chỉ thấy hần ngồi ngay ngắn ở trong phòng nhỏ, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mắt nàng, trên bàn một túi hành lý cùng một thanh trường kiếm. Nhìn thấy hành lý, Cát Tường neho mắt, không hiểu sao trở nên khẩn trương. Như thế nào? Chẳng lẽ nàng đã đoán sai? Hần muốn đi, chỉ là còn chưa đi mà thôi sao?

“Người rốt cuộc đã tới!” Khuôn mặt Bùi Thanh nguyên bản ủ dột trong nháy mắt sáng sủa, lộ ra một cái tiểu dung. Hần một mực đợi nàng, nếu như qua buổi trưa, nàng còn chưa đến, hần sẽ hết hy vọng rồi đi. Nhưng, nàng không có làm cho hần thất vọng, nàng thật sự đến đây, hần thật là cao hứng!

“Nhanh lên trở về thu thập hành lý!” Hần nhắc nhở. “Chúng ta lập tức rời đi, nàng không cần lo lắng cuộc sống sau này, ta sẽ không để cho nàng chịu khổ.”

Cát Tường kinh ngạc. “Thanh thiếu gia, nô tỳ không hiểu ý người.”

Hần thẳng tắp đi đến trước mặt nàng, không nói lời nào cầm bàn tay nhỏ bé của nàng. “Không hiểu sao?” Hần nhìn nàng thâm tình, ôn nhu nói: “Ta tự nói với mình, nếu như nàng không tìm ta, ta sẽ tự mình một người đi, nếu như trong lòng nàng có ta, quan tâm sống chết của ta, đến nơi đây tìm ta, như vậy ta muốn mang nàng cùng đi, sẽ không để nàng một mình ở lại chỗ này.” Ánh mắt chăm chú lại thâm tình làm tim Cát Tường đập loạn. Hần ly khai Bùi phủ, còn muốn mang nàng cùng đi? Tại sao có thể như vậy?

“Thanh thiếu gia, ngài đừng đùa.” Nàng nhuần nhuần môi, dồn dập nói: “Nô tỳ là nha hoàn bán mình, thân thể là của Bùi gia, cả đời phải ở tại Bùi phủ, làm sao có thể cùng với người cùng một chỗ rồi đi? Nói sau, nô tỳ cũng không hi vọng người rời đi Bùi phủ, hi vọng thiếu gia nghĩ lại, ngàn vạn không nên vọng động làm việc, để sau này hối hận, chắc hẳn dưới cừu tuyền Nhị phu nhân cũng không hi vọng người làm như vậy.”

“Mặc kệ nàng nói gì, ta nhất định phải đi, điểm ấy không thể thay đổi.” Bùi Thanh ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo. “Hiện tại đến phiên nàng, nàng muốn cùng ta đi, hay là muốn lưu lại?”

Ánh mắt ‘Nhất Phách Lưỡng Tán’ khiến cho tim nàng nhảy dựng, nàng lấy lại bình tĩnh, nói: “Nô tỳ đã nói qua, nô tỳ bán mình cho Bùi gia, cả đời liền phải ở tại Bùi gia làm nô, không thể rời đi.”

Hần nhìn chằm chằm nàng, cất giọng bất cần đời. “Làm nô ngược lại không sao, nếu như không phải làm nô?”

Nàng sửng sốt. “Có ý tứ gì?”

“Không rõ sao?” Bùi Thanh cười lạnh một tiếng. “Người mù cũng nhìn ra được Bùi Văn đối với nàng có ý, nàng muốn làm tiểu thiếp của kẻ lỗ mãng, thay hần sinh một ổ bảo bảo ngớ ngẩn gọi nàng là mẹ sao?”

Cát Tường toàn thân chấn động. Nàng không cách nào phản bác lời của hắn, bởi vì nàng biết rõ, điều hắn nói có thể trở thành sự thật.

“Bùi Văn rất thích nàng, không phải sao?” Hắn tà cười. “Chờ hắn thành hôn, nhất định sẽ lập tức nạp nàng làm thiếp, nàng nguyện ý sao?”

Nàng á khẩu không trả lời được nhìn hắn, nàng tin tưởng trong mắt mình đã toát ra kinh hoàng.

Bùi Thanh nói tiếp, “Chỉ cần nàng ở lại Bùi gia, như vậy nàng nhất định sẽ trở thành thiếp của Bùi Văn, nàng vẫn nhận mình là vận mệnh nha hoàn bán mình, có thể kháng cự mệnh lệnh của chủ nhân muốn thu nàng làm thiếp?”

Cát Tường sắc mặt biến thành tái nhợt. “Người tại sao phải như vậy dọa nô tỳ?”

“Ta không có dọa nàng, ta nói chuyện thực.” Hắn cúi gần nàng, con mắt bức đến trước mắt nàng, mỗi chữ mỗi câu, tình tường nói ra: “Bùi Văn mấy tháng nữa sẽ thành thân, hắn hiện tại không chạm vào nàng bởi vì không hợp lễ, chờ hắn thành hôn, chuyện thứ nhất muốn làm chính là đem nàng chiếm thành của mình, nàng theo ta đi, có thể tránh đi vận mệnh trở thành thị thiếp Bùi Văn!”

Cát Tường nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, tâm của nàng kịch liệt dao động. Hắn nói không sai, cho dù nàng cự tuyệt Bùi Văn thế nào, biểu đạt nàng không nguyện ý trở thành tiểu thiếp của hắn như thế nào, đợi hắn thành thân xong, hắn nhất định sẽ nặn nỉ đại phu nhân đem nàng làm thiếp của hắn. Nàng không muốn trở thành một trong những thê thiếp của Bùi Văn, tuy nàng biết rõ nàng nhất định sẽ được Bùi Văn sủng ái, nhưng nàng không nghĩ, tuyệt không muốn cùng Bùi Văn cả đời.

“Cát Tường, theo ta đi!” Bùi Thanh tầm mắt một mực khóa trên mặt nàng, thanh âm thả mềm nấn nỉ nàng. “Ta lo lắng để nàng ở tại chỗ này, ta không cho nàng biến thành tiểu thiếp của Bùi Văn, theo ta đi, ở bên cạnh ta, theo cùng ta một chỗ, để cho ta an tâm được không? Van cầu nàng!” Bùi Thanh giọng điệu đầy ôn nhu, hắn chưa bao giờ cùng người khác nói chuyện như vậy, Cát Tường trong lòng rung động, không khỏi ngược mắt nhìn hắn, hai hàng lông mi thật dài chớp chớp, trong lòng đã không có chủ trương. Minh vội vã như vậy đến xem hắn, không phải là trong lòng có hắn sao? Đã trong lòng có hắn, theo hắn đi lại có làm sao? Nàng ngắm hắn, đứng ở đôi mày rậm, chiếc mũi thẳng tắp cùng đôi môi mỏng đẹp mắt . . . Trời, hắn thật xinh đẹp! Khó trách hắn mặc dù không được lão gia coi trọng, nhưng vẫn trở thành tiêu điểm cho bọn nha hoàn tuổi trẻ trong phủ lúc trà dư tửu hậu nhiệt liệt thảo luận, nàng, muốn cùng hắn đi. . . . Ông trời! Nàng đang suy nghĩ gì? Nàng làm sao có thể loại suy nghĩ này? Nàng cảm thấy trong nội tâm một hồi chấn động, hai gò má đỏ hồng. Không thể, nàng không thể dao động, nàng không phải nô tỳ lãnh lương bổng, mà là gia nô bán mình a, thân thể của nàng thuộc về Bùi gia, nàng có tư cách gì an bài tương lai của mình?

“Hãy nghe ta nói!” Ánh mắt Bùi Thanh sáng ngời nhìn nàng, hắn không biết nàng đang suy nghĩ gì, hắn chỉ biết là hắn phải đạt thành mục đích của hắn, phải mang nàng cùng đi! Hắn nói tiếp! “Trong lòng nàng rất rõ ràng, trở thành tiểu thiếp của Bùi Văn, nàng đi đâu cũng không được, nhưng nếu nàng theo ta đi, ta sẽ tận lực mang theo nàng đi tìm kiếm các muội muội của nàng, ta Bùi Thanh nói được thì làm được, tất nhiên sẽ không làm nàng thất vọng!” Vừa nghĩ tới nàng sẽ biến thành tiểu thiếp của Bùi Văn, hắn toàn thân sôi trào, hắn nói cái gì cũng không thể đem nàng ở lại chỗ này!

Cát Tường hoa mắt thần mê nhìn hắn, hắn ném ra một miếng mồi thật lớn thật mê người. Nhưng, nàng không phải tới khuyên hắn lưu lại đây sao? Như thế nào ngược lại bị hắn thuyết phục?

“Muốn chết! Nàng nhanh quyết định đi!” Hai tay của hắn cầm hai vai nàng, vội vàng nói: “Ta buổi tối sẽ rời khỏi địa phương quỷ quái này, ta rút cuộc không chịu nổi nữa. Nàng cũng chứng kiến đại nương là như thế nào vu oan ta, không có bất kỳ người nào sẽ vì ta nói nửa câu, đây chỉ là bắt đầu, ta Bùi Thanh nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không cần phải trong này nhẫn nhịn thời chỉ vì cầu ba bữa cơm ấm no, ta đã quyết tâm ra ngoài xông pha một lần, ta nhất định phải đi! Mà nàng, nơi đây cũng tuyệt không phải chỗ nàng có thể sống yên phận, nàng hãy cùng ta đi thôi!”

“Thanh thiếu gia. . . . .” Nàng dao động. Biết rõ hắn nhất định đi, nàng lại cũng không muốn ở lại nơi không có hắn, nếu như không có hắn ba không năm giờ ác chính, nàng. . . . . Nhất định sẽ rất tịch mịch.

“Những năm này ta trải qua cái gì, nàng rõ ràng nhất?” Hắn thì thầm nói: “Bùi gia hết thảy sẽ không thuộc về ta, chỗ này cũng không có chỗ cho ta dung thân, ta tiếp tục ở lại, người phụ nữ ác độc kia chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp hại chết ta, nàng nghĩ ta nên chết sao?”

Hắn giọng điệu đã sục sôi lại cô đơn, nàng cảm thấy tâm mình đau nhói. Đứng trước mặt hắn, thân hình cao ngất, ánh mắt kiên định, giống như là có thể bảo vệ nàng trong vòng tay, có thể vì nàng che gió che mưa. Cho tới nay, chỉ cần nghe thấy được khí tức của hắn, nàng tự an tâm tự tại, không phải sao? Cho dù hắn chỉ là ác chính nàng, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn, nàng an tâm, không phải sao? Lão Thiên, nàng nhất định là bị quỷ mê tâm thần, bởi vì nàng lại gật đầu.

“Hào. . . . . Nô tỳ đi theo người.” Đó, nàng thật sự nói. . . . .

Bùi Thanh kinh hi nhìn qua nàng. “Cát Tường!”

“Nhưng, nô tỳ muốn nói rõ——” nàng hai gò má đỏ hồng, trịnh trọng nói. “Nô tỳ đi theo người là vì không nghĩ gả cho đại thiếu gia, là vì muốn gặp lại muội muội của nô tỳ, không phải là vì tư tình nhi nữ, cho nên chuyện lần trước phát sinh tại bờ hồ sen . . . Loại chuyện đó, nô tỳ hi vọng người cam đoan sẽ không phát sinh lần nữa.”

Hắn lập tức giơ tay lên thề, ánh mắt chăm chú vô cùng. “Ta Bùi Thanh hướng nàng thề, trừ phi Kim Cát Tường cam tâm tình nguyện, nếu không ta quyết sẽ không mạo phạm nàng! Như thế nào? Như vậy được chưa?”

Cát Tường rũ mắt xuống, khuôn mặt đỏ hơn. “Như vậy. . . . . Đã thành.”

Cứ như vậy qua loa hạ quyết định, muốn cùng hắn đi lưu lạc thiên nhai, vì cái gì trong nội tâm nàng không có một chút sợ hãi, ngược lại có cảm giác thoải

mái vì thoát khỏi lồng chim, tại sao vậy chứ?

Tiếp chương 3

Ngay đêm đó, yên lặng không tiếng động, phía chân trời có vài ánh sao lưa thưa, Cát Tường mở cửa sổ, nhìn bầu trời tối om, hít một hơi thật sâu.

Đến giờ rồi. . . . .

Đóng cửa sổ lại, nàng vội vã mang theo bọc quần áo lặng lẽ đi tới cửa sau Bùi phủ, dọc đường đi, lòng của nàng cuồn cuộn, chỉ sợ sẽ gặp phải ai đó.

Tối đen không tiếng động, nàng lặng lẽ mở cửa sau ra, nhìn hai bên một cái, không có ai, nàng xoay người đóng cửa lại, nhanh chóng đi tới cầu Tiêu Tương cách đó không xa.

Cầu Tiêu Tương là cây cầu đẹp nhất thành Khai Dương, hai bờ sông phần lớn là lầu quán trà tao nhã, còn có Mị Hương Lâu nổi danh xa gần.

Lúc này đêm đã khuya, trên đường có chút lạnh lẽo vắng vẻ, nhưng cầu Tiêu Tương vào ban đêm thoát nhìn có sự vắng lặng mà đẹp đẽ, nàng cũng chỉ có ban ngày cùng Đại thiếu gia ra ngoài là tới nơi này mấy lần, không nghĩ tới ban đêm nhìn cây cầu kia lại đẹp như vậy.

Hạt mưa lạnh phiêu dật rơi trên vai áo nàng, nhưng nàng không có cảm giác quá lớn, trong nháy mắt có được tự do vui sướng, rồi đi Bùi phủ, từ nay về sau, nàng không còn bị chế ngự bởi bất luận kẻ nào.

Nàng không nghĩ tới mình sẽ có ngày này, từ mười tuổi năm ấy, bước vào Bùi phủ, nàng đã chuẩn bị phải ở nơi đó đến cuối đời rồi, không nghĩ tới, vận mạng của nàng sẽ có thay đổi lớn như thế. . . . .

Bước chân nàng chậm chậm, chậm rãi đi tới đầu cầu bên kia, nhìn thấy lá vàng đầu thu rồi rớt theo mưa mà rơi xuống, trong mắt chớp lên tia ánh sáng, vui sướng trong lòng tăng thêm.

Đẹp! Đẹp quá! Chỉ cầu Tiêu Tương này cũng đã đẹp như vậy rồi, thế giới bên ngoài sẽ như thế nào đây?

Từ nhỏ đến lớn đều ở trong thôn, nàng cũng chỉ biết Khai Dương Thành, vì vậy nàng vô cùng tò mò, tương lai nàng sẽ tới nơi có cuộc sống như thế nào?

Thanh thiếu gia khoe muốn một tiền trang lớn hơn tiền trang Bùi gia, nhưng hắn muốn đi nơi nào mở tiền trang, hắn có bản lĩnh gì có thể mở tiền trang đây?

Trong đầu suy nghĩ lung tung, chạy tới đầu cầu, váy của nàng cũng bị mưa làm ướt đầm.

Nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại, ngôi nhà cao nhất lớn nhất trong thành chính là Bùi trạch, nhà ngói màu đỏ liên tục không dứt, tượng trưng cho phú quý cùng quyền thế.

Thanh thiếu gia, sau này hắn thật sự sẽ nhiều tài phú hơn Bùi gia sao?

Ừ! Có thể, nàng tin tưởng hắn nhất định có thể, nàng tin tưởng hắn!

Bùi Thanh đã đợi ở bên kia cầu rồi, trên người hắn khoác một áo da hồ dài, đội mũ lông chồn, trang phục của một công tử du lang, đứng bên cạnh là con ngựa mà hắn yêu quý.

Con ngựa xinh đẹp mà kỳ lạ kia có một cái bờm dài trắng muốt mà phong nhuận, tên của nó là Liệt Nhi, Bùi Thanh luôn cùng nó như hình với bóng.

“Cát Tường!” Nhìn thấy nàng, trái tim Bùi Thanh đang lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống.

Hắn rất sợ nàng đổi ý không đến, như vậy hắn rồi đi sẽ mang theo tiếc nuối vô cùng, có nàng đồng hành, trong lòng hắn rất ổn định, cũng tin chắc hết thảy đều sẽ không như vậy.

“Chúng ta đi nhanh đi!” Hắn lấy bọc quần áo trên tay nàng, đeo trên lưng.

Tiếp, hắn bắt ngờ ôm lấy nàng, bế lên cao, để cho nàng ngồi trên yên ngựa, bản thân chột tung người, nhảy lên lưng ngựa.

Cát Tường cảm giác được một hồi choáng váng, thiếu chút nữa hù chết.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng cưỡi ngựa, ngựa này thế nào lại cao và lớn như vậy, hắn vừa thế nào leo lên? Sao không thấy hắn có động tĩnh gì, đã vững vàng ngồi ở phía sau nàng rồi?

“Thanh thiếu gia, dường như nô tỳ cảm giác mình sắp té xuống.” Nàng cảm thấy thật là sợ, thật choáng váng, nhắm mắt lại mở mắt ra, vẫn như cũ cảm thấy khiếp sợ.

“Ta sẽ không để cho nàng té xuống.” Bùi Thanh thấy nàng sợ, bên môi ngược lại dâng lên nụ cười, cánh tay trái của hắn vòng chặt nàng, tay phải kéo cương ngựa, hét lớn một tiếng “Giá!”

Nghe được lệnh, con ngựa bốn vó lao nhanh, linh hoạt ở trong màn đêm bay qua nương máng, nhảy qua tường thấp.

Tiếng gió vu vù bên tai, ngực Cát Tường đập thình thịch, mười ngón tay nàng cầm chặt vạt áo hần không buông, con ngựa lúc chạy lúc nhảy, nàng liền đem mặt mình chôn ở ngực hần, không dám nhìn.

Bọn họ thật sự rời khỏi Bùi gia? Bọn họ thật cứ như vậy rời đi Bùi gia sao?

Không có ai phát hiện bọn họ rời đi, cho dù có người phát hiện, chắc hẳn cũng không có người ngăn cản?

Gió đêm thổi rối loạn tóc của nàng, hai người cưỡi ngựa dần dần rời xa cửa Khai Dương thành, sau lưng lại ngoài ý muốn truyền đến tiếng vó ngựa chạy theo.

“Chờ ta một chút, Nhị ca!” Bùi Uy cưỡi một tuấn mã đuổi theo tới đây, hần lần nữa lên tiếng thét, “Nhị ca! Là ta! Chờ ta một chút!”

Là Bùi Uy? Hần làm sao lại đi theo?

Bùi Thanh kéo dây cương, con ngựa cất vó hí một tiếng, dừng lại.

“Này thiếu gia.....” Cát Tường mở to mắt nhìn Bùi Uy, nàng rất bất an, trong lòng không ngừng đập mạnh.

Không phải là lão gia phái Tam thiếu gia tới bắt nàng trở về chứ? Nàng là gia nô bán mình, như vậy tự tiện rời đi chủ nhà là có tội.

“Làm sao ngươi lại đến?” Bùi Thanh nhướng mày, không có sợ hãi, ngược lại hần nhìn Bùi Uy một hồi, không hiểu hần vì sao cũng mang theo bọc vải?

Bùi Uy ghìim dây cho ngựa dừng lại, hần thờ hồn hèn nói: “Nhị ca, ta muốn cùng huynh ra ngoài xây dựng sự nghiệp, để cho nương của ta nửa đời sau có thể dựa vào!”

Bùi Thanh càng thêm bất ngờ. “Tam đi nương đồng ý ngươi làm như vậy?”

Trong ấn tượng của hần, Tam đi nương coi Bùi Uy là sinh mạng, trước khi vào Bùi phủ, bà là hồng bài của Mị Hương Lâu, xinh đẹp quyến rũ, nhưng bởi vì thân phận thấp kém, giống như bị Bùi lão phu nhân coi thường, trong phủ cũng không người nào để ý tới.

“Là nương của ta khích lệ ta tới tìm huynh!” Bùi Uy trong gió đêm vu vu lớn tiếng nói: “Nương ta nói, huynh đi rồi, người đại nương muốn đối phó chính là ta, nếu cha mất đi, mẹ con chúng ta ở Bùi gia chắc chắn sẽ không sống yên ổn, nương nói, thay vì ở lại trong phủ để đại nương bày kế hãm hại, không bằng theo huynh ra ngoài thử thách một lần, bà chờ ta công thành danh toại trở về phụng dưỡng bà!”

Dây đàn tư niệm mẫu thân trong lòng Bùi Thanh đã bị động tới rồi, vào lúc này, nương của hần cũng ở trên trời nhìn hần? Có phải sẽ phù hộ hần sau khi ly khai Bùi gia hết thấy sê thuận lợi?

“Này đệ, ta thật sự hâm mộ ngươi, có một mẫu thân suy nghĩ cho ngươi.” Hần xúc động nói.

“Huynh cũng không kém.” Bùi Uy mập mờ nháy mắt mấy cái với hần, một đôi mắt vui vẻ cười hướng về phía Cát Tường. “Có một cô nương xinh đẹp theo huynh phiêu bạt chân trời, huynh mang theo Cát Tường, ta nghĩ lần này đại ca sẽ khóc chết! Ha ha ha!”

Hai huynh đệ vui vẻ cười to, chỉ có Cát Tường đỏ bừng mặt.

*****

Ngựa đi không ngừng nghỉ, vài ngày sau, Bùi Thanh, Cát Tường cùng Bùi Uy đi tới thành Thương Hoài.

Dọc theo đường đi, bọn họ nghe nói Thương Hoài thành là một địa phương hoàng kim, người Trung Nguyên* và Cao Ly**

*Trung Nguyên: vùng trung hạ du sông Hoàng Hà, bao gồm khu vực Hà Nam, phía tây Sơn Tây, phía nam Hà Bắc và Sơn Tây.

**Cao Ly: nay là nước Triều Tiên.

“Chúng ta trước tìm một chỗ ăn cơm đi.” Bùi Thanh lo lắng nhìn Cát Tường, sắc mặt của nàng rất yếu ớt, hơn nữa lại luôn ho khan.

Mấy ngày nay bốn ba liên tục, nàng rõ ràng gầy đi nhiều, cố ý dẫn nàng ra khỏi Bùi phủ, đồng thời hần đáng chết không có suy tính đến nàng là cô nương gia, mặc dù thân là người làm, nhưng bởi vì Bùi Văn luôn yêu thích nàng, nàng có người nhờ cậy, căn bản không có bị khổ.

“Được, được! Ta cũng sắp đối chết rồi.” Bùi Uy la hét. “Đừng nói người, ngựa của chúng ta cũng cần nghỉ ngơi, nếu tiếp tục chạy nữa, bọn chúng cũng sẽ một chết.”

Ba người đang lúc bụng sôi ùng ục liền tìm một tửu quán ngồi xuống, tiểu nhị rất nhanh đưa tới ít thức ăn cùng một bình trà nóng, Bùi Văn ăn như hổ đói.

“Khụ khu khụ khụ. . . . . Khụ khu khụ khụ. . . . .” Cát Tường ho khan vài tiếng, cố gắng muốn không chế lại không chế không được.

Nàng cũng không biết thì ra mình lại không thể chịu khổ, khi còn nhỏ, cha mẹ mất đi, đều là nàng chiếu cố các muội muội, thế nào sau khi đến Bùi gia làm nô tỳ, ngược lại trở nên vô dụng như vậy, nàng rất sợ mình sẽ liên lụy Bùi Thanh.

“Nô tỳ không sao.” Cảm giác được lại muốn ho, Cát Tường vội vàng ném hộp trà, đề xuồng trận ho.

“Tiếp tục như vậy không được.” Bùi Thanh vẻ mặt tương đối nghiêm túc. “Phải tìm đại phu xem nàng một chút.”

Nàng không muốn hấn vì loại chuyện nhỏ này bận tâm, bọn họ thật vất vả đi tới Thương Hoài, cũng muốn bắt đầu tìm ra hướng đi, nàng không thể trở thành vật cản huynh đệ bọn họ.

“Nhưng sắc mặt của nàng rất yếu.” Hấn chớp cũng không chớp nhìn nàng, nàng bộ dạng yếu ớt, thật là mớ mắt nói mò.

“Ta chỉ là ngủ không đủ, chỉ cần tối nay tìm quán trọ, ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì.” Nếu như tìm đại phu, hấn sẽ phải hao tâm tổn sức chăm sóc nàng, nàng không nên như vậy.

“Cát Tường nói đúng, chẳng qua là ngủ không ngon, ta là nam nhân, cũng mệt mỏi, huống chi là nàng?” Bùi Uy xen vào nói.

“Ngươi là nam nhân sao?” Bùi Thanh xoa xoa đầu của hấn, cảm thấy buồn cười. “Ngươi còn là một tiểu quý cái gì cũng không hiểu, thật không biết Tam đi nương thế nào lại yên tâm để cho ngươi đi theo ta?”

Bùi Uy năm nay mới mười hai, bộ dáng thực không thật thà.

Trong phủ, không ai quản lý Bùi Uy, hấn bên ngoài mặc sức tiêu bạc khoe giàu, kết giao không ít bằng hữu hồng xu nịnh, cũng vì vậy còn nhỏ tuổi đã gây không ít họa, thường đề cho Tam đi nương luôn hoang mang lo sợ, khóc suốt mướt.

Ha, hấn đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ thật đúng là giống nhau, cũng bởi vì ở Bùi gia không được quan tâm, không thể làm gì khác hơn là ra bên ngoài phát triển.

“Ta là tiểu quý? Vậy Cát Tường?” Bùi Uy giả mặt quý châm chọc nói: “Nàng chỉ hơn hai tuổi, cũng là tiểu quý? Vậy huynh làm sao lại thích một tiểu quý?”

“Này thiếu gia, xin người đừng nói vậy!” Cát Tường đỏ mặt, nàng tự biết tự tiện theo Bùi Thanh xuất phủ đã là làm trái lễ giáo, nhưng nghe Bùi Uy nói như vậy, trong lòng nàng vẫn là không ổn định.

Bất kể nói thế nào, Bùi Thanh đều đường đường là Nhị thiếu gia Bùi tiền trang, bản thân cao không với nổi, nàng sẽ không vọng tưởng . . . . .

“Cái gì mà Uy thiếu gia, đã rời đi Bùi gia, ta đã sớm không phải là cái gì thiếu gia.” Bùi Uy phát tay một cái, rất sáng khoái nói: “Ngươi kêu ta A Uy đi!”

Cát Tường lắc đầu. “Như vậy sao được? Người là Tam thiếu gia, nô tỳ chẳng qua là người làm, không thể gọi thẳng tọc danh của người.”

“Theo A Uy nói đi.” Bùi Thanh nhìn dung nhan tú nhả của nàng, lông mi dài, đôi mắt sáng ngời cùng cái miệng khéo léo, trong lòng của hấn một hồi rung động, hắng giọng rồi nói tiếp: “Nếu như cứ thiếu gia dài thiếu gia ngắn, ngược lại dễ dàng để người chú ý, dẫn đến phiền toái không cần thiết, không chỉ với Uy đệ, với ta cũng vậy, không cần gọi thiếu gia nữa, nàng gọi ta Thanh ca đi.”

Bùi Uy cười hi hi nhìn bọn họ, như có thâm ý, Cát Tường mặt chợt đỏ lên, trái tim cuồng loạn.

“Không được. . . . .” Mặt nàng đỏ hơn. “Tuyệt đối không được, nô tỳ gọi không được.”

Bùi Thanh hai tay mở ra, vô lại nói: “Như vậy, chúng ta không thể làm gì khác hơn là ra về một đôi vợ chồng, nàng kêu ta tướng công, ta kêu nương tử.”

“Oa ha ha ha ! Nhị ca, huynh thật giỏi hoạt!” Bùi Uy cười lớn. “Nhanh như vậy đã muốn đem Cát Tường chiếm thành của mình, huynh sợ là đại ca đuổi theo đem Cát Tường đòi lại có phải hay không?”

Bùi Thanh không để ý tới Bùi Uy, hấn khiêu mi nhìn Cát Tường, nhàn nhạt hỏi: “Như thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa? Nếu như nàng không gọi ta Thanh ca, sẽ phải gọi ta tướng công, Thanh ca hay là tướng công, nàng tự chọn một.”

Hôm nay hấn không phải là phải sửa đổi cách gọi của nàng, nếu như đã rời khỏi Bùi phủ, hấn không muốn nàng tiếp tục gọi Nhị thiếu gia, khoảng cách chủ tớ kia thật xa, hấn muốn vượt qua hàng rào kia.

“Thanh thiếu gia, người đừng làm khó nô tỳ!” Cát Tường vội la lên.

Hấn làm sao vô lại như vậy, bất kể gọi cái gì, nàng thật sự cũng không gọi ra miệng được.

“Tự nàng suy nghĩ một chút, nếu như cứ luôn miệng kêu chúng ta thiếu gia, lại tự xưng nô tỳ, người bên ngoài sẽ nghĩ sao? Tương chúng ta là thiếu gia có tiền, coi chúng ta như dê béo, tới làm thịt chúng ta thì sao?” Bùi Thanh chính nghĩa nói.

Vì suy nghĩ cho bọn họ, nàng nhất định sẽ phải khuất phục, nghĩ đến từ trong miệng nàng nghe được hai chữ Thanh ca, hấn đã rất vui vẻ.

Hắn nhìn nàng không chớp mắt, đợi nàng trả lời.

Cát Tường chần chờ thật lâu, rốt cục nói: “Vây được rồi, trước người, nô tỳ gọi hai vị Thanh ca, Uy đệ, nơi không có người, nô tỳ gọi nhị vị thiếu gia.”

Bùi Thanh nhìn nàng, ý định thật nhanh chuyển.

Cũng được, chỉ cần gọi cho quen trước, đợi một thời gian nhất định có thể sửa đổi tất cả, chắc chắn cũng không cần ép nàng nữa.

“Được rồi, quyết định như vậy.” Hắn cười tủm tỉm nhìn nàng, nghĩ đến nàng đang ở bên cạnh hắn, trong lòng hắn có thỏa mãn vô hạn.

Cát Tường thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn Thanh thiếu gia.”

Lão Thiên, vừa nghĩ tới phải gọi hắn Thanh ca, tim nàng liền đập rộn lên, huyết dịch sôi trào, nàng thật không dám nghĩ, gọi ra miệng sẽ như thế nào.

Bùi Thanh lập tức cải chính nàng, “Hiện tại coi như là ở trước mặt mọi người đi?”

Cát Tường sửng sốt.

Mắt Bùi Thanh lóe sáng, vui vẻ đầy mặt nhìn nàng, chuyện đương nhiên nói: “Nàng gọi ta Thanh ca trước.”

Nàng mắc cỡ đến mặt đỏ ửng, vội vàng hạ thấp ánh mắt, không dám thở mạnh một tiếng, cảm lý trà lên, uống trà để che giấu trái tim cuồng loạn của mình.

Nhìn bọn họ, Bùi Uy nhanh như chớp thay đổi ánh mắt, ranh mãnh cười lớn, “Xem ra ta rất nhanh sẽ có Nhị tẩu!”

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bùi Thanh lưu lại ở Thương Hoài thành nửa tháng, hắn để cho Cát Tường ở lại quán trọ nghỉ ngơi, mình cùng Bùi Uy quan sát tình hình buôn bán chung quanh.

“Nhị ca, chúng ta mỗi ngày đi nơi này xem một chút, nơi đó xem một chút, rốt cuộc lúc nào thì mới chịu bắt đầu làm ăn lớn, kiếm nhiều tiền?”

Bùi Uy dù sao tuổi còn nhỏ, không có tính nhẫn nại, cộng thêm bình thường ở Bùi phủ mặc dù không người để ý, nhưng cũng là trải qua cuộc sống thiếu gia an nhàn sung sướng, cho nên bất quá mới mấy ngày, hắn đã không nhịn được.

“Ngươi cho rằng kiếm nhiều tiền đơn giản như vậy?” Hai người đứng ở một góc chợ, Bùi Thanh tập trung tinh thần nhìn chăm chú mấy thương đội ở bên tàu. “Chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, dĩ nhiên trước phải thăm dò một chút hư thực, nếu không chết thế nào cũng không biết.”

Qua mấy năm, hắn cũng không phải là trải qua cuộc sống vô dụng, vì một ngày này, hắn chuẩn bị rất nhiều, để ý quan sát người trong thành Khai Dương làm ăn cung cấp mua bán thế nào! Cũng âm thầm để ý tiền trang Bùi gia hoạt động, hiện tại cuối cùng cũng có ích lợi.

Hiện tại, tiền bạc trong tay bọn họ ước chừng có thể mua được mấy con ngựa cùng một số lớn hàng hóa, còn có thể thuê được mấy người giúp việc, chỉ có điều muốn gia nhập thương đội kia, hắn còn phải quan sát.

“Vây rốt cuộc còn phải dò xét mấy ngày?” Bùi Uy gương mặt nhàm chán.

Nói thật, mặc dù thành Thương Hoài này được xưng khắp nơi là hoàng kim, nhưng dường như không sầm uất như trong tưởng tượng của hắn, không có nửa nơi có thể vui đùa giải trí, chẳng qua là thương đội lui tới nghỉ ngơi rất nhiều, quán trà cùng khách sạn san sát thôi, cũng lắm, nói nó là trạm dịch thương đội cũng không khác nhiều lắm.

“Nếu như ngươi không chịu khổ được, ta khuyên ngươi bây giờ trở về đi.” Bùi Thanh nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Nếu như phát tài dễ như vậy, thế nào còn có người nghèo?”

Bùi Uy ngậm miệng lại, không dám hỏi nhiều nữa.

Bùi Thanh ngưng mắt trầm tư.

Trên tay hắn có tiền bạc, nhưng không có ngựa tốt, cũng không có hàng hóa, cho dù muốn tìm một thương đội, đi theo người ta cùng nhau làm ăn, ban đầu cũng phải mua vài con ngựa, cũng phải biết hàng gì có thể mua, hàng gì không nên.

“Đi thôi! Chúng ta đi mua ngựa trước.” Sau khi suy nghĩ kỹ, hấn quyết định, đây là bước đầu tiên của hấn.

Bùi Uy ánh mắt sáng lên, tinh thần cũng vui vẻ. “Thật tốt quá, cuối cùng cũng có chuyện có thể làm!”

Hai người dắt ngựa của mình, đi vào thị trấn tìm người buôn ngựa, nhìn hồi lâu, vẫn không biết nên hướng người nào mua ngựa.

Một gã trung niên cao lớn đi tới trước mặt, hấn nhìn không chớp mắt Liệt Nhi mà Bùi Thanh dắt trong tay, tầm mắt chuyển lên bộ yên ngựa tiền mình* trên người con ngựa kia, trong mắt toát lên vẻ tán thưởng.

*tiền mình: tui đẹp, rực rỡ.

“Vị huynh đệ này, xin hỏi ngựa của ngươi có bán hay không?” Hấn khách khí hỏi.

Bùi Thanh cùng Bùi Uy đưa mắt nhìn nhau, Bùi Thanh nhìn thẳng đối phương, hỏi: “Ngươi muốn mua ngựa sao?”

“Ta họ Úng, có một thương đội, cũng không thiếu ngựa, nhưng con ngựa của huynh đệ ngươi rất thần tuấn*, ta rất vừa ý, nếu như giá cả thích hợp, ta muốn mua lại dùng, hai ngày nữa đi về phương Nam làm ăn.”

*thần tuấn: khỏe mạnh, nhanh nhẹn.

“Ngươi có thương đội?” Bùi Thanh quan sát hấn, trong ánh mắt người này, quả thật có loại tinh nhuệ của người làm ăn cùng sương gió của thương khách.

“Thương đội lão gia chúng ta khá lớn, có chừng năm mươi con ngựa!” Tùy tùng bên cạnh chen miệng.

Úng Minh Xương cười tủm tỉm hỏi: “Thế nào? Tiểu huynh đệ, ngựa của ngươi có thể bán cho ta không? Ta sẽ cho ngươi một giá tốt, sẽ không để cho ngươi thua thiệt.”

Bùi Thanh vẫn chưa trả lời, người buôn ngựa có tiếng đi tới bên cạnh.

“Úng lão bản, ngài muốn mua ngựa sao? Tiểu nhân vừa lúc có mấy con ngựa muốn bán, bởi vì cha mẹ ở quê nhà của tiểu nhân đột nhiên sinh bệnh nặng, tiểu nhân nhất định phải trở về, cho nên mấy con ngựa này, toàn bộ có thể bán rẻ cho ngài.”

Úng Minh Xương nhìn đối phương, “Ta cũng không thiếu ngựa.”

“Không phải ngài vừa mới muốn mua ngựa của tiểu huynh đệ này sao? Rất rẻ, mười hai con ngựa, chỉ cần hai trăm lượng bạc là được rồi, nếu không phải cha mẹ ở quê bị bệnh nặng, tiểu nhân quyết sẽ không đem những con ngựa kia bán đi, xin ngài mua ngựa cho tiểu nhân đi!”

Úng Minh Xương nói: “Ta thật sự là không thiếu ngựa, ngày một thương đội sẽ lên đường, ta mua ngựa của ngươi cũng không có dư thừa hàng để vận chuyển, ngươi nên tìm người khác đi.”

Bùi Thanh để ý nghe đối thoại của bọn họ, hấn lên tiếng, “Vị đại ca này, ngựa của ngươi ở nơi nào, có thể cho ta xem hay không? Ta vừa lúc muốn mua ngựa.”

Hán tử kia vừa mừng vừa sợ nhìn hấn. “Có thật không? Đương nhiên có thể! Đương nhiên có thể!”

Úng Minh Xương nhìn bọn họ, hấn vỗ vỗ vai Bùi Thanh, cười tủm tỉm nói: “Tiểu huynh đệ, ngựa của hấn rất tốt, ngươi thật sự có lời rồi.”

Trong phòng quán trọ, Cát Tường nghe Bùi Thanh nói về chuyện mua ngựa, cũng hưng phấn không thôi.

Thật tốt quá, bọn họ bắt đầu làm ăn, phải đi bước đầu tiên, nàng vốn còn đang phiền não phải bắt đầu thế nào cuộc sống ở nơi không quen không biết này, không nghĩ tới chuyện sẽ thuận lợi như vậy, xem ra, lão Thiên đang giúp bọn họ.

“Nói như vậy, ngày một sẽ lên đường?” Nàng hỏi, dự định mua thêm ít trang phục mùa đông cho ba người.

“Ừ, thương đội Úng lão bản ngày một sẽ lên đường, hấn đáp ứng để cho chúng ta đồng hành, không được để cho hấn hoãn thời gian chờ chúng ta, nhưng – ” Hấn không khỏi lo lắng nhìn nàng. “Thân thể của nàng có thể không? Mấy ngày trước không phải là còn sốt? Chúng ta đi phương Nam, qua đường núi hiểm trở, nàng sẽ chịu được sao?”

Chuyện buôn bán rất thuận lợi, hiện tại hấn chỉ lo lắng cho sức khỏe nàng, lần đi đường trước nàng đã không chịu nổi, huống chi lần này đi về phương Nam đường xa xa xôi, thậm chí sẽ gặp phải mã tặc cướp bóc hay nhiều chuyện khác, hấn thật không yên lòng nàng.

“Nô tỳ không sao!” Cát Tường vội vàng nói: “Năm tháng này, nô tỳ đã nghỉ ngơi đủ rồi, thân thể cũng tốt nhiều, Thanh thiếu gia không cần lo lắng nô tỳ, cứ làm chuyện người muốn làm đi.”

“Thật xin lỗi.” Hấn áy náy nhìn nàng. “Ta đơn giản chỉ muốn đem nàng từ Bùi gia đi, lại để cho nàng chịu khổ.”

Hấn rất muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng hấn đã từng thề, sẽ không tùy tiện mạo phạm nàng, hấn nhất định nói được là làm được, nàng mới có thể tin nhiệm hấn.

“Đây là nô tỳ tự mình quyết định, thiếu gia không cần xin lỗi nô tỳ.” Nói xong, nàng nhắc nhở: “Ngày mai còn phải bận nhập hàng, người nên về phòng nghỉ ngơi sớm đi!”

“Được.” Trước khi ra ngoài, Bùi Thanh nhìn nàng một cái thật sâu, kiên định nói: “Cát Tường, nàng chờ, ta nhất định sẽ cho nàng cuộc sống sung sướng.”

Hôm sau, được Ứng lão bản giúp một tay, hắn nhập vào rất nhiều dược liệu phương Nam, lá cây thuốc lá, vài vốc, hộp châu báu, lại mướn mấy tên trợ thủ thân thể cường tráng, dĩ nhiên cũng là Ứng lão bản giúp chọn người.

Thương đội lên đường sáng sớm hôm nay, ba người nhìn tiểu thương đội thuộc về mình, nhìn trên lưng ngựa vận chuyển đầy hàng hóa, trong lòng đều phần khởi vô cùng.

“Lên đường!”

Ứng Minh Xương ra lệnh một tiếng, thương đội chậm chậm lên đường.

Ra khỏi cửa thành Thương Hoài, vó ngựa giờ lên cuộn cuộn từng trận bụi cát, Cát Tường theo thường lệ ngồi ở trước người Bùi Thanh, trong lòng vui mừng khó nói lên lời.

Nàng hiện tại đã có thể cưỡi ngựa rồi, cũng thích ứng được với độ cao của ngựa, không còn cảm thấy chóng mặt như trước nữa.

“Nếu như không thoải mái lập tức nói cho ta biết.” Mặc dù bọn họ ở Thương Hoài thành một thời gian, theo lý cũng nghỉ ngơi đủ rồi nhưng hắn vẫn không yên lòng tình trạng thân thể của nàng.

“Nô tỳ không có cái gì không khỏe cả, thiếu gia không cần quan tâm nô tỳ.”

Vì che dấu tai mắt, Bùi Thanh kêu nàng giả trang thành thiếu niên, gọi nàng là Tường đệ, mà cả thương đội, chỉ có mình nàng là nữ nhân, quả thật mặc nam trang sẽ dễ dàng hơn.

Mới bắt đầu, Cát Tường không cảm thấy bất kỳ khó chịu, nhưng qua cả ngày, nàng đứng là vẫn không chịu nổi, vì lác lư xóc nảy thật khổ sở.

Vậy mà nàng cái gì cũng không nói, bởi vì không muốn làm chậm trễ hành trình của đại gia, bọn họ chẳng qua là tiểu thương đội phụ thuộc vào Ứng lão bản, nếu để cho người ta cảm thấy bọn họ phiền toái sẽ không tốt.

Vận sự khởi đầu nan, sau khi rời khỏi Khai Dương thành, bọn họ nhanh như vậy có thể bắt đầu làm ăn là ông trời cho cơ hội, cũng không thể bởi vì một mình nàng mà làm trễ nãi cả thương đội.

Thật may là ban đêm không phải ngủ ngoài đồng hoang vu, bọn họ tìm được một quán trọ sạch sẽ ở trong trạm dịch thương khách, buổi tối Ứng lão bản làm ông chủ, trong quán bày đầy một bàn món ăn, chỗ ngồi có Bùi Thanh, Cát Tường, Bùi Uy, bên này là Ứng Minh Xương dẫn theo vài tên trợ thủ đắc lực.

“Tiểu huynh đệ, vị ấu đệ này của ngươi đáng đáng đúng là mi thanh mục tú, là một người đọc sách đúng không? Ta có nữ nhi, cũng lớn như vậy.” Ứng Minh Xương cười tủm tỉm nhìn Cát Tường, gương mặt từ ái của vị trưởng bối.

“Ứng lão bản quá khen, xá đệ thân thể không tốt, cho nên vẫn đi theo bên cạnh ta, không có học sách gì.”

“Như vậy a. . . . .” Ứng Minh Xương đem một miếng thịt dê hầm cách thủy gấp vào trong chén của Cát Tường, cười nói: “Nếu thân thể không tốt, như vậy phải bồi bổ nhiều hơn, thịt dê này là sở trường của chủ hiệu, dùng nhiều loại dược liệu hầm cách thủy, ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn Ứng lão bản.” Cát Tường nhỏ giọng nói, không dám ngước mắt, sợ bị đoán được mình là nữ nhân.

“Nào, ba vị Bùi huynh đệ, ta mời ba vị các ngươi một chén, vì duyên phận của chúng ta, cũng vì các ngươi thực hiện kế hoạch lớn, kiếm vào không dứt bạc trắng.”

Bùi Thanh, Bùi Uy cùng nhau nâng chén, cạn rượu trong chén, Cát Tường cũng ý tứ gượng rượu lên, khẽ nhấp một hớp.

Rượu này thật cay, bất quá, tương lai của bọn hắn bừng sáng, nàng cũng không để ý rượu mạnh khó uống.

Cát Tường đột nhiên giật mình, cảm giác được một trận đầu đau như muốn nứt ra.

Nàng nhăn lại mi tâm, giật giật mí mắt, cố gắng mở mắt, thấy cảnh vật trước mắt ở đây đều lay động.

Là chuyện gì xảy ra? Là ngủ quá lâu sao? Nhưng, Thanh thiếu gia không phải nói trời chưa sáng sẽ phải lên đường sao? Thế nào mặt trời đã chiếu vào trong phòng, không có người tới gọi nàng?

Cát Tường nhắm mắt, lấy lại bình tĩnh, lần nữa mở mắt, đầu vẫn choáng váng, giống như đang trôi trên nước.

Nàng đỡ bên trán, thật vất vả ngồi dậy, lại vô cùng kinh hãi phát hiện thân thể mình xích lửa, tim nàng bỗng đập mạnh, lòng to toàn bộ dựng lên.

Xiêm y của nàng ở đâu? Nàng tại sao lại nằm ở trên giường?

Nàng rối loạn khiếp sợ hồi tưởng, nhưng cái gì cũng nghĩ không ra, nàng miễn cưỡng mở to hai mắt, nhìn chung quanh.

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy xiêm y của mình, cả người nàng run lên.

Quần áo nàng bị ném trên đất, trong lúc nhất thời, mê muội, khản trương, hoài nghi, kinh hoàng, sợ hãi. . . . . Các loại tâm tình phức tạp ùn ùn kéo tới, dường như sắp vỡ mất.

Nàng kéo chăn, quần lấy mình, nước mắt trào ra.

Nàng bị cưỡng bức sao? Trong sạch của nàng bị hủy sao? Là người phương nào gây nên? Tại sao nàng một chút tri giác cũng không có?

“Cát Tường! Cát Tường! Nàng ở bên trong sao?”

Cửa phòng bị đập bang một tiếng vang dội, thanh âm Bùi Thanh nghe vụn phần lo lắng.

Cát Tường cả người rét run.

Nàng hốt hoảng kéo chặt chăn, suy nghĩ một chút, vội vàng đi nhặt quần áo trên đất.

“Cát Tường! Nàng ở bên trong sao?” Ngoài cửa Bùi Thanh liên tục thét hỏi: “Nàng có ở trong phòng không? Mau trả lời ta! Nếu như nàng không trả lời, ta sẽ đi vào —”

“Ta ở đây!” Cát Tường vội vàng trả lời, tay chân nàng vội vàng mặc lại quần áo.

Hai tay của nàng vẫn còn run rẩy, trong đầu hỗn loạn vô cùng, nhưng nàng tuyệt đối không thể để cho Thanh thiếu gia biết chuyện kinh khủng phát sinh ở trên người nàng, cũng không phải là sợ hãi sẽ ghét bỏ nàng, mà là sợ hãi sẽ đi tìm người cưỡng bức nàng mà liều mạng.

Từ khi rời đi Bùi gia, không biết bao nhiêu chuyện, nàng không thể cho hắn thêm phiền toái.

“Nàng ở đây —” Bùi Thanh dường như thở phào nhẹ nhõm. “Nàng mau lại đây mở cửa!”

“Được. . . . .” Cát Tường dùng tốc độ nhanh nhất mặc xong áo, xác định mình thoát nhìn cũng không có gì khác thường, mới vội vàng đi mở cửa.

Cửa mở ra, Bùi Thanh cùng Bùi Uy đều ở đây, Bùi Thanh sắc mặt tái xanh, Bùi Uy là mặt ủ rũ cúi đầu.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Cát Tường nhìn thấy sắc mặt của hai người bọn họ, trái tim đập bịch bịch, trực giác đã xảy ra chuyện.

Bùi Thanh nhìn nàng, thanh âm buồn bực hỏi: “Nàng tự mình tỉnh lại sao? Đầu không choáng váng bị ngất?”

Cát Tường kinh ngạc không thôi. “Chẳng lẽ đầu hai người cũng choáng váng?”

Bùi Thanh khóa chặt mày kiếm, chần chờ nói: “Chúng ta — mất sạch rồi.” (câu này ta chém ==)

Cát Tường tâm hoảng ý loạn nhìn hắn, bất an liếm đôi môi khô khốc. “Thanh thiếu gia, lời này là có ý gì?”

Bùi Uy vẻ mặt đưa đám nói: “Vẫn chưa rõ sao? Chính là, chúng ta ngốc, chúng ta ngu xuẩn, tất cả tiền bạc của chúng ta đã bị cướp sạch không còn, ngay cả Liệt Nhi của Nhị ca cùng Hải Nhi của ta cũng bị tặc nhân kia mang đi, từ giờ trở đi, chúng ta không còn gì nữa. . . . .”

“Cái, cái gì. . . . .” Cả khuôn mặt Cát Tường bị dọa cho sợ đến trắng bệch, nàng nhìn Bùi Thanh, từ buồn bực trong mắt hắn cho biết, Bùi Uy nói là sự thật, bọn họ bị gạt, bọn họ cái gì cũng không có.

Nói như vậy, là bàn rượu và thức ăn tối qua có vấn đề?

Nói như vậy, làm bẩn trong sạch của nàng cũng là đám người kia. . . . .

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến ánh mắt của Ứng Minh Xương trong bữa ăn nhìn nàng, không khỏi rung mình một cái, lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, một cảm giác lạnh công lan đến ốt nàng.

Người nọ đã sớm nhìn thấu nàng là thân nữ nhi, chỉ có ba người bọn họ còn không biết, vẫn nâng chén vui vẻ. . . . .

Nàng thống khổ nhìn Bùi Thanh, trong lòng một hồi khổ sở càn khuấy.

Hắn đã chán nản như thế, tức giận như thế, nàng tuyệt đối không thể nói ra bản thân bị cưỡng bức, việc trước mắt là phải giúp hắn lần nữa có tinh thần trở lại, nếu không hắn dứt khoát rời đi Bùi gia liền mất đi ý nghĩa, cũng vĩnh viễn không cách nào hãnh diện trở về!

“Đáng chết!” Bùi Thanh bực tức nện một quyền trên tường. “Đều là ta không tốt! Là ta có mắt không trông, cho là gặp được quý nhân, kết quả là một đám trộm cướp lưu manh, quán trọ này nhất định là cấu kết theo bọn chúng, ta đi tìm bọn chúng đòi công đạo, ta đây phải đi tìm bọn chúng!”

“Thanh thiếu gia!” Cát Tường ngăn hấn lại. “Xin bình tĩnh một chút! Bọn họ to gan lớn mật như thế, trong lòng đã sớm không có vương pháp rồi, người đi như vậy, bất quá là chịu chết mà thôi!”

Bùi Thanh trừng mắt nhìn nàng, hấn biết nàng nói có lý.

Những người này là cá mè một lứa, đặc biệt lứa gat tiền bạc những người qua đường ngốc nghếch, cho dù báo quan, cũng sẽ không vì hấn mà chủ trì công đạo.

Nhưng, chẳng lẽ cứ mặc kệ như vậy sao? Tất cả tiền bạc kia là của hấn và Bùi Uy, hai phần ba là của Bùi Uy mang ra khỏi phủ, kia tất cả đều là Tam di nương mười mấy năm qua gom góp chút vốn riêng, thế nhưng một tối liền bị hấn làm mất hết.

Hấn, thật là thành sự không có, bại sự có dư.

Hấn, dựa vào cái gì cười nhạo Bùi Văn?

Hấn, căn bản cũng không khá hơn chút nào!

“Coi như trước khi bắt đầu, học kinh nghiệm lần đầu, một bài học đi.” Cát Tường tận tình khuyên nhủ: “Giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt, nô tỳ tin tưởng trời không tuyệt đường người, nhất định còn có biện pháp khác.”

“Nàng nói đơn giản, có biện pháp gì khác?” Bùi Uy xem thường bĩu môi. “Chúng ta bây giờ không có đồng nào, ngay cả tiền com cũng không trả được, cũng không biết tối nay phải ngủ ở chỗ nào, ai. . . . . Lần này thật dễ cho đại nương xem thường rồi, nương của ta nếu thấy ta trở về như vậy, nhất định sẽ rất thất vọng.”

Cát Tường nhìn bọn họ, do dự một lát, rốt cục nói: “Nhị vị thiếu gia, ta. . . . . Còn có một chút ngân lượng, có lẽ có thể có ích một chút.”

Bùi Thanh kinh ngạc nhìn nàng.

Làm sao nàng lại có ngân lượng?

Nàng là nha hoàn bán mình, y theo quy định, ngay cả tiền công cũng không có mới đúng, chẳng lẽ là Bùi Văn thương nàng, lén cho nàng tiêu vặt ?

Bất quá, cho dù có cũng sẽ không nhiều? Đối với tình cảnh bó tay trước mắt của bọn họ, vẫn không có bất kỳ trợ giúp.

“Nàng có ngân lượng?” Bùi Uy ly kỳ nhíu mày. “Ngươi đã kiểm tra chưa? Ngươi xác định ngân lượng vẫn còn? Tiền bạc đáng giá trên người ta và nhị ca bị vợ vết sạch, ta thấy, ngươi cũng giống vậy.”

Cát Tường kiên định nói: “Không, ngân lượng của nô tỳ để ở một nơi rất an toàn, xác định không có bị đám người kia lấy đi.”

“A?” Bùi Uy cảm thấy hứng thú. “Ngân lượng nàng để ở nơi nào? Nói nghe một chút.”

Nàng nhẹ nhàng nói: “Thành Thương Hoài.”

Đi một vòng lớn uống công vô ích, bọn họ lại trở về thành Thương Hoài, hơn nữa còn làm thân thể Cát Tường càng thêm suy yếu.

Thật may là, tiểu tư ở khách điểm thấy bọn họ đáng thương, lén trộm ít lương khô cho bọn họ, nếu không bọn họ thật sự chết đói.

Sau khi trở lại thành Thương Hoài, Cát Tường đưa bọn họ đến nơi chôn ngân lượng, đó là một rừng cây nhỏ bình thường, theo Cát Tường chỉ dẫn, đào được một cái túi thêu nàng chôn.

Đó là một túi thêu rất cầu kì, phía trên còn thêu một hàng chữ – phòng nhân chi tâm bất khả vô*

*phòng nhân chi tâm bất khả vô: có tâm phòng bị người.

Bùi Uy mở túi thêu ra, mở to hai mắt, hô lớn, “Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! Cát Tường! Làm sao ngươi có nhiều nguyên bảo như vậy? Thành thực khai báo! Ngươi có phải mưu tính, trộm ở tiền trang—”

“Im miệng!” Bùi Thanh sắc bén nhìn Bùi Uy một cái. “Cát Tường là người ta rất rõ ràng, nàng không phải loại người như vậy!”

Bùi Uy lẩm bẩm, “Nhưng rất kỳ quái nha, một nha hoàn nho nhỏ, tại sao có thể có nhiều nguyên bảo như vậy?”

“Thật ra thì. . . . .” Cát Tường thủy mâu giương nhẹ, nhìn Bùi Thanh, nói nhỏ: “Những nguyên bảo này là lão gia lén nhét vào trong bao quần áo của nô tỳ, nô tỳ đến khi rời Khai Dương thành mới phát hiện.”

“Cha?” Bùi Uy ánh mắt mở càng lớn, hần nhìn Cát Tường không dời mắt. “Chẳng lẽ, không chỉ đại ca thích ngươi, ngay cả cha ta. . . . .”

“Câm miệng!” Bùi Thanh lần thứ hai ra lệnh Bùi Uy ngậm miệng, tiểu tử thúi này, trong đầu toàn những ý nghĩ không sạch sẽ, hần thật hối hận đã đáp ứng để cho hần đi theo.

“Không phải là như vậy, Uy thiếu gia.” Con ngươi trong veo của Cát Tường chuyển sang Bùi Thanh, ôn nhu nói: “Lão gia còn giữ lại phong thư, ở đây.”

Nàng từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư, giao cho Bùi Thanh.

Cha hần để lại thư cho hần. . . . . Bùi Thanh hô hấp dồn dập, hần nhận lấy phong thư, mở ra.

Thanh Nhi:

Cha biết con vẫn oán trách cha bỏ mặc con, thật ra thì, cha vẫn thầm chú ý con, cũng biết con ở trong nhà bị ủy khuất, chẳng qua là cha không thể biểu đạt ra, bởi vì, đại nương con ẽ không tha cho con, nếu cha còn đối tốt với con, sợ rằng bà ta sẽ nghĩ độc kế hại chết con, cha sợ mất đi con, mới phải cố tình lãnh đạm với con, hi vọng con có thể tha thứ cho cha.

Hôm nay, con quyết ý muốn rời khỏi Bùi gia, cha biết không cách nào lưu lại con, cũng rất xấu hổ không có giữ đúng lời hứa với nương của con, chăm sóc con thật tốt, nhìn con thất chí, trong lòng cha đau đớn mà không nói ra được!

Chỉ kêu con ở bên ngoài, hết thấy hãy cẩn thận, cha tin tưởng con nhất định sẽ có thành quả, cha sẽ vì con cầu nguyện, chờ con thành công trở về!

Cha chấp bút.

Đọc thư xong, một luồng hơi nóng xông ra từ vành mắt Bùi Thanh, hần nghẹn lời, tâm tình kích động, thật lâu không thể bình tĩnh.

Hóa ra, hần hiểu lầm cha, cha vẫn quan tâm hần, thế nhưng hần lại hận ông, hần thật đáng chết, thực không hiểu chuyện.

Chỉ mong hần còn có một ngày báo đáp cha, chỉ mong cha có thể bảo trọng thân thể, chờ hần thành công trở về, hần nhất định sẽ phụng dưỡng cha thật tốt. . . . .

“Kỳ quái, của ta đâu? Sao cha lại không để lại thư cho ta?” Bùi Uy liếc mắt nhìn chằm chằm lá thư này, trong miệng khó chịu kháng nghị.

Cát Tường nửa khóc nửa cười nói: “Lão gia không biết Uy thiếu gia sẽ theo Thanh thiếu gia rời nhà trốn đi a, nếu như lão gia biết, nhất định sẽ để thư đưa cho người.”

Bùi Uy vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn, ngược lại nhũu mảy, bộ mặt tinh quái. “Kỳ lạ, vậy cha ta làm sao biết ngươi sẽ theo Nhị ca rời khỏi Bùi gia, sau đó thần không biết quỷ không hay đem túi thêu bỏ vào trong bọc quần áo ngươi?”

Cát Tường mặt đỏ lên.

Đối với vấn đề này, nàng không trả lời được, lão gia khi nào đem túi thêu cùng phong thư nhét vào trong bao quần áo, nàng thực sự không biết.

Bùi Thanh cất kỹ phong thư như trân bảo xong, khoe miệng giơ lên nụ cười vui vẻ mà thời gian này đã lâu không thấy.

Hần biết tại sao.

Điều này chứng minh cha hần nói thật, ông vẫn âm thầm chú ý hần ăn chơi lãng tử, cũng bởi vì thế, ông mới biết hần có tình ý với Cát Tường, tất nhiên cũng biết sáng sớm hôm đó, hần thuyết phục Cát Tường theo hần cùng nhau trốn đi, cho nên mới chuẩn bị thật nhiều nguyên bảo vào trong bọc quần áo của Cát Tường.

“Vậy ngươi tại sao lại đem túi thêu chôn ở chỗ này? Có phải muốn nuốt riêng không?” Bùi Uy nửa thật nửa giả hỏi.

“Không thể nào, Uy thiếu gia.” Cát Tường không nóng không lạnh nói: “Bởi vì thấy lời nói trên kia của lão gia, cho nên ta mới có thể đem túi thêu chôn ở chỗ này, nghĩ rằng, nếu như vạn nhất có chuyện gì, cũng có thể dùng đến.”

Bùi Uy giơ ngón tay cái lên. “Chắc chắn chắc. . . . . Cát Tường, ngươi thật sự là quá thông minh, khó trách đại ca vừa ý ngươi như vậy, ngươi theo chúng ta đi ra ngoài là đúng, bằng không, nương ta nói, chờ đại ca thành hôn, không ép ngươi làm tiểu thiếp hần không được.”

“Hừ, hần đừng hòng mơ tưởng.” Ánh mắt Bùi Thanh nhìn vào khuôn mặt Cát Tường, ánh mắt kiêu căng bất tuân, khoe môi lại có chút dịu dàng.

Ánh mắt của hần chột như mũi kim châm vào nàng, làm nàng nhớ tới chuyện mình đã dơ bẩn.

Lòng của nàng một hồi co rút nhanh, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn vào ánh mắt Bùi Thanh.

Nàng hôm nay, cho dù không phải là nha hoàn ti tiện, cũng không có tư cách cùng hần ở một chỗ, vĩnh viễn mất đi tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Trải qua bài học đầu tiên đó, Bùi Thanh không dám hành sự khinh suất nữa.

Hắn trở nên rất cẩn thận, mua vài con ngựa, nhập vào chút hàng hóa để bán ra, chỉ buôn bán ở các thành trấn lân cận thành Thương Hoài, bán ra một thứ lại nhập vào một thứ, mỗi lần đều chọn lựa hàng hóa khác nhau, ngay cả người cũng không dám nhờ, mọi việc tự mình làm.

Mùa đông đến, tuyết rơi lâu ngày khiến cho Thương Hoài thành bình thường không có gì lạ trở nên vô cùng mỹ lệ.

Mùa đông, thương lộ ít đi, thương khách đi qua Thương Hoài thành cũng giảm hơn nửa, buôn bán vì vậy mà không được tốt lắm, nhưng Bùi Thanh cũng không có nhân rồi, hắn nhân cơ hội này học hỏi quản lý của các đường gia thương đội lưu lại tránh rét, có khi ban đêm mới trở về.

Cát Tường nhìn cây ngô đồng cao lớn trụ lá ngoài cửa sổ, tâm tư trống vắng.

Bầu trời mờ mờ, tuyết tung bay nhiều như lông ngỗng, tuyết lắng đọng rơi xuống lối đi ngoài cửa, ánh trăng lười biếng, trong trẻo mà lạnh lùng, ngoài cửa vài cành hoa mai vùi sâu trong tuyết, xinh đẹp khiến người ta không nỡ chớp mắt.

Bùi Thanh ra ngoài từ sớm, trời cũng đã gần tối, hắn còn chưa trở lại, mà Bùi Uy kêu đau răng ầm ỹ, không cùng Bùi Thanh ra ngoài, ở trên giường nghỉ ngơi.

Trong phòng, trên lò có canh chân giò hun khói với nấm hương còn nóng, nàng còn làm ấm bầu rượu, bởi mấy ngày qua, không biết nguyên do gì, Bùi Thanh dường như có chút mất ngủ, uống chút rượu sẽ ngủ tốt hơn.

Nàng bây giờ, cố ý cùng hắn giữ một khoảng cách, cố ý tránh cùng hắn đơn độc chung đụng, nàng giữ bốn phận, làm chuyện của một nô tỳ nên làm.

Nàng tự nói với mình, nàng chỉ hi vọng tương lai có thể tìm được các muối muối, ngoài ra, nàng không còn mong muốn gì khác, đối với Bùi Thanh cũng không có mong mỏi gì nữa.

Nàng sẽ vì hắn cầu nguyện, hi vọng ông trời già để cho hắn thành công, mà chờ hắn sau khi thành công, chính là lúc nàng rời đi, dốc lòng đi tìm các muối muối. . . . .

Nàng tâm sự nặng nề thờ dài.

Nàng, đã không còn tâm thần trong sạch nữa, trừ làm như vậy, nàng còn có thể như thế nào đây? Nàng bây giờ ngay cả làm thị thiếp hắn cũng không có tư cách. . . . . Nghĩ đến mất đi trinh tiết, tìm của nàng một hồi thống khổ, nước mắt rớt xuống.

Không thể nữa rồi, mỗi khi nhớ tới chuyện khó có thể mở miệng kia, nhớ tới kẻ kia làm nhục nàng, thật làm nàng muốn đập đầu chết, nếu không vì phải sống để đoàn viên với các muối muối, nàng thật không muốn sống. . . . .

Khẽ thờ dài, nàng đi mở cửa phòng, ra ngoài xúc tuyết.

Gian phòng nhỏ này là Bùi Thanh dùng một thời nguyên bảo mua, ngoài việc có thể cho bọn họ dùng chân che nắng che mưa, cũng có thể chứa nhiều hàng chưa bán ra, nàng cố gắng may vá, sửa lại vài lót trong cho chỉnh tề ấm áp, mặc dù hoàn cảnh không thể bằng được Bùi phủ, nhưng bây giờ nàng ở chỗ này vui vẻ hơn nhiều.

Nếu như đêm hôm đó không cùng Bùi Thanh đi, nàng hiện tại sẽ như thế nào? Cho dù ở lại, Đại thiếu gia cũng thành thân rồi, như vậy nàng nhất định sẽ bị Đại phu nhân bức hiếp, thành tiểu thiếp Đại thiếu gia. Nàng thật may mắn đêm đó ra quyết định. Từ đó, thay đổi vận mạng của nàng. . . . .

Bỗng dưng, một hồi tiếng vỗ ngựa đến gần, nàng ngẩng mặt lên, tuyết đọng trên đất trong suốt, thấy Bùi Thanh ngồi trên lưng ngựa, trên người khoác áo choàng màu xanh đậm đã hơi cũ, hắn một tay dắt ngựa, ngựa kéo một xe thức ăn.

Hắn về rồi.

Thời gian này, hắn đều dùng cách làm ăn khó khăn như vậy, một người một ngựa, đi sớm về trễ, e rằng thân thể hắn đã mệt muốn chết rồi.

Nàng không tự chủ nhìn thẳng vào mắt hắn, vẻ mặt ngẩn ra.

Hắn thật là đẹp, tóc dày, mày kiếm, mắt sâu, mũi cao cùng môi mỏng, còn có vóc người cao ngất xuất sắc kia, mặc dù y phục chỉ tầm thường, vẫn không che lấp được cả người phát ra quang mang đặc biệt.

“Khí trời lạnh như thế, nàng ở đây làm cái gì?” Bùi Thanh ngưng mắt, cau mày nhảy xuống ngựa.

Hắn sải bước tiến về phía nàng, tuyết trên đất bị hắn dẫm lên in lại dấu giày, hắn nhìn Cát Tường về mặt kính ngạo, không nói hai lời lấy đi xẻng xúc tuyết trong tay nàng.

Nàng thở nhẹ một tiếng. “Ngươi. . . . .”

“Vào nhà đi! Thật không biết làm sao nàng như vậy? Thân thể đã không tốt, còn không biết chăm sóc mình cho tốt.”

Hắn nhanh chóng xoay vai của nàng lại, đẩy nàng đi vào trong nhà, một xe hàng hóa đáng tiền cứ vút ở đấy như vậy.

“Chỉ là xúc tuyết cho sạch sẽ, vậy cũng được mà.” Cát Tường không yên tâm ngoái đầu lại nhìn quanh mấy lần. “Ngươi không đem xe ngựa kéo vào kho hàng trước. . . . .”

“Yên tâm đi, ở trong tuyết như vậy, đừng nói người, ngay cả động vật cũng không có.” Hắn đưa nàng vào nhà, xoay người đóng cửa lại, vút hết gió tuyết ở ngoài phòng.

Hắn buông vai nàng ra, gở xuống bọc quần áo trên lưng, mở ra, bên trong là một áo khoác ngắn lông chồn.

“Đến đây đi, mặc vào.” Hắn giục, đem áo đưa tới trước mặt nàng.

Quần áo mùa đông của nàng cũng rất cũ, bình thường nàng may áo cho hắn, cho Bùi Uy, nhưng không có may cho nàng, hắn đã sớm nghĩ tới mua cho nàng cái áo khoác rồi.

“Đây là. . . . . Cho ta?” Cát Tường một trận lấp bắp.

Bùi Thanh liếc nhìn nàng, lông mày giờ lên. “Nếu không ta cùng A Uy dùng thứ này sao?”

Nàng cười, nhận lấy áo khoác, thuận tiện mặc vào, bờ môi hiện lên nụ cười vui vẻ. “Rất ấm, cảm ơn ngươi.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng không còn tự xưng nô tỳ nữa, cũng không gọi hắn là thiếu gia, hầu như đều gọi hắn là ‘ngươi’, về phần Thanh ca, nàng gọi không được, nhiều lắm là có người ngoài ở đây thì sẽ như Bùi Uy, gọi hắn một tiếng Nhị ca.

“Ta biết nàng mặc lên sẽ rất đẹp mà.” Hắn thường thức nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên nụ cười xấu xa. “Hôm nay ở chợ có một nha đầu mập cùng ta giành cái áo khoác này, ta nói cho nàng biết, nàng ta sơ sơ chỉ mặc vào được một cánh tay, nàng ta cứ không tin, gắng phải mặc thử, may nhờ ông chủ không chịu cho nàng mặc thử, ta mới có cơ hội nhanh mua lại.”

Cát Tường bị lời của hắn chọc cười. “Quá khoa trương, nào có người mập như vậy.”

“Là thật!” Hắn nghiêm trang nói: “Thật không biết nha đầu mập kia làm sao dám nói nàng muốn mặc thử, ta nhìn ông chủ mặt cũng bị dọa xanh tái rồi, bởi vì nếu thật sự cho nàng ta mặc thử, nhất định sẽ bị rách.”

Nàng cười lác đầu. “Không nói với ngươi nữa, ngươi mau kéo xe ngựa vào trong kho hàng đi, canh ở trên bếp vẫn còn nóng, ta bụng đói đây, còn có thức ăn, ta giúp ngươi hâm nóng.”

Không ngờ nàng rất nhanh rời khỏi bên người, hắn vội vã hỏi: “A Uy đâu? Răng vẫn còn đau sao?”

“Tốt hơn nhiều rồi, còn đang ngủ.”

“Còn nàng?” Ánh mắt của hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt lộ ra ôn nhu. “Hôm nay ở đây làm cái gì? Mấy ngày trước mua sách cho nàng xem hết rồi sao? Có muốn ta mua thêm mấy quyển nữa cho nàng giết thời gian không?”

Ở trong lòng hắn, đã sớm đem Cát Tường làm thê tử của hắn rồi, Cát Tường theo hắn rời khỏi Bùi gia, ở trong mắt người khác, bọn họ là bỏ trốn, tương lai, hắn nhất định sẽ cho nàng danh phận.

“Ta còn chưa xem xong. . . . . Cái đó, ta đi hâm nóng thức ăn!” Nàng tránh né ánh mắt sáng rực mà sâu xa của hắn, tâm lại bắt đầu nhảy loạn.

Không thể cùng hắn nói chuyện tiếp nữa, không thể để cho hắn biết suy nghĩ của nàng, hắn là thiếu gia, nàng là nô tỳ, bọn họ cả đời đều là quan hệ như vậy, sẽ không thay đổi. . . . .

Lông mi thật dài che đầy đôi mắt to u buồn của nàng, nàng xoay người muốn đi, Bùi Thanh lại nhanh chóng nắm tay của nàng.

Trong nháy mắt, nàng mê loạn mà rung động, con ngươi trong suốt hoảng hốt.

“Cát Tường ——” Hắc mâu hắn nhìn chăm chăm nàng, “Nói cho ta biết, có phải nàng có chuyện gì buồn phiền hay không?”

Tay của nàng, sao lại lạnh như vậy? Ngày mai đến chợ phải mua cho nàng cái lò nhỏ mới được, kể từ khi cùng hắn đi khỏi Bùi phủ, thân thể của nàng cơ

hồ không được khỏe, hần cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Tại sao hỏi như thế?” Nàng cả người cứng đờ, tâm hoảng ý loạn nhìn của hần.

Không sai, nàng đúng là thường cảm thấy mơ hồ bị thương, nhưng nàng cũng không biết mình lại biểu lộ ra ngoài. Hần không phải là đã nhận ra cái gì chứ? Phát hiện chuyện nàng bị người ta cưỡng bức sao?

“Ta thường thấy nàng hay thờ dài xa xôi, giống như có tâm sự, ta hi vọng nàng có thể nói ra, chúng ta cùng nhau nghĩ cách giải quyết.”

Cát Tường thờ phào nhẹ nhõm. Hần không biết, nàng không muốn quá khấn trương, mình hù dọa mình.

Nàng lấy lại bình tĩnh, nhìn hần. “Ta không sao, chỉ là nhớ các muội muội, suy nghĩ không biết năm nào tháng nào mới có thể được gặp các nàng mà thôi.”

“Thì ra là chuyện này.” Xem ra là hần suy nghĩ nhiều, nếu như là chuyện này, hần an tâm.

Khuôn mặt tuấn tú ngăm đen của Bùi Thanh lộ ra mỉm cười. “Ta đã đáp ứng nàng, quyết không nuốt lời, tương lai ta sẽ dùng hết mọi phương pháp thay nàng tìm được các muội muội, cho nên nàng đừng buồn nữa.”

Nàng gật đầu một cái. “Ta biết.”

Ai, ngay cả trong lòng có trăm mối ngàn lo, cũng không thể cho hần biết! Hết thảy quan tâm chỉ có thể. . . . . Để ở trong lòng.

Mùa đông trôi qua, mùa xuân lại tới, ngọn cây nhú lên mầm mới, hoa đào nở đầy vườn, cảnh xuân tươi đẹp, trải qua mùa đông tàn lụi, trăm lá cây xanh ắt nắp sáng láng như bôi mỡ, báo trước sinh cơ bừng bừng.

Bùi Thanh mua hai mươi tuần mã khỏe mạnh, thuê hai mươi trợ thủ có gia thất ở Thương Hoài thành, còn hần từ trên có cha mẹ, dưới có nhiều con cái cần nuôi dưỡng, hơn nữa dựa vào mắt nhìn của mình, nhập vào lá cây thuốc lá, tơ lụa, dược liệu trân quý cùng một số lớn châu báu, trừ châu báu hần mang ở trên người, còn lại đều để trên xe ngựa.

Hôm nay rời khỏi thành Thương Hoài, chuyến đi này, nếu như thuận lợi, cũng phải mấy tháng mới có thể trở lại, lại từ Tây Nam mang về đặc sản bản địa, hần tính toán, khứ hồi ba lượt là có thể nhanh chóng thu được lượng lớn của cải, đừng nói chỉ là chuyến tiếp theo còn có thể gia tăng nhân công cùng ngựa và hàng hóa.

Cát Tường theo thường lệ mặc nam trang, cũng như cũ cùng Bùi Thanh cưỡi một ngựa, Bùi Thanh bắt đầu tính mua cỗ xe kín mui cho nàng ngồi, nhưng nàng không muốn để người chú ý, kiên quyết muốn giống như đoàn người, cưỡi ngựa là tốt rồi.

Buổi chiều, gió xuân nhẹ thổi, giữa tiếng vó ngựa chát chúa, hai mươi con ngựa tạo thành thương đội lên đường.

Quy mô một thương đội như vậy ở Thương Hoài thành cũng không hiếm thấy, bọn họ còn gặp một thương đội khác cũng đồng thời lên đường với họ, quy mô lớn hơn bọn hần một chút, có ba mươi con ngựa, người đánh xe thông hiểu nhiều thứ, năm mươi người, mỗi người thoạt nhìn thân thủ thoăn thoắt.

Bùi Thanh thận trọng để ý bọn họ, không dễ dàng cùng đối phương nói chuyện với nhau, gật đầu cũng tiết kiệm.

Trải qua bài học kinh nghiệm mất tất cả tiền bạc lần trước, trừ Cát Tường cùng Bùi Uy, hần hiện tại sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào, cũng không muốn cùng thương đội khác có liên quan, hần chỉ muốn ổn định đi hết lần này, sau đó nhanh chóng bắt đầu hành trình tiếp theo.

Ngày thứ hai mươi tám, thương lữ tiến vào đại mạc, không có trạm dịch để ngủ đêm.

Bọn họ tìm một chỗ sạch sẽ hạ trại, bên cạnh còn có khe nước nhỏ, rất thuận lợi, mà thương đội kia cũng theo chân bọn họ hạ trại cùng một nơi, chắc hẳn cũng là thấy nguồn nước tiện lợi kia.

“Lưu đại ca, tối nay phiên huynh coi giữ.” Đêm xuống, mọi âm thanh đều yên tĩnh, Bùi Thanh tìm Lưu Thành phó thác cho hần.

Hần và Lưu Thành ở Thương Hoài thành kết làm huynh đệ kim lan, trước khi kết nghĩa, hần lặng lẽ quan sát đối phương một tháng, nhận thấy Lưu Thành là một người tâm tư nhạy bén, tính tình chừng mực, thân thủ nhanh nhẹn, có võ công căn bản, đối với vợ con cực tốt, còn có cha mẹ thân thể không được khỏe cần hần phụng dưỡng, mỗi tháng đều cần một khoản phí dược liệu không ít.

Hần cố gắng mời Lưu Thành gia nhập thương đội, cũng cho vợ con hần một khoản phí sinh hoạt, bởi vì hần biết, hần nhất định phải bồi dưỡng thân tín của mình.

Bùi Uy còn nhỏ, rất nhiều việc không thể làm, mà thương đội dựa hết vào một mình hần không được, hần không cách nào bao đồng mọi mặt, sẽ bận rộn đến nặng nề, hần cần trợ thủ đắc lực.

Hần phải từ từ thử sự tin nhiệm con người của hần, chỉ là lần trước bị bài học quá thâm, hần còn cần khôi phục lòng tin với mọi người, mà Lưu Thành là người đầu tiên hần tin nhiệm, hần chỉ mong mình không có nhìn lầm lần nữa.

Sau khi đem nhiệm vụ gác đêm quan trọng phó thác cho Lưu Thành xong, hần đi tới trước lều của Cát Tường.

“Cát Tường, đã ngủ chưa?”

Cát Tường vén lều trại lên, trên người vẫn là bộ y phục bám bụi đất ban ngày mặc kia, nàng còn chưa thay quần áo.

“Có chuyện gì sao?” Nhìn thấy hắn, đôi mắt nàng sáng rọi.

Mặc dù hắn có thể thử tín nhiệm Lưu Thành, nàng vẫn không thể yên tâm.

Hắn cũng không biết, ngoại trừ hắn phụ trách gác ban đêm, nàng không thể yên ổn ngủ ngon, những đêm còn lại, nàng đều ngủ không ngon giấc, trần trọc trở mình, chỉ có chút động tĩnh cũng sẽ bị thức tỉnh, ác mộng đáng sợ lại tái diễn.

“Chúng ta đi một chuyến.” Ánh mắt hắn nhu hòa nhìn nàng.

Nàng ngược mắt liếc nhìn bầu trời đêm màu xám đen, lại nhìn bốn phía trống trải tĩnh mịch sâu thẳm, do dự nói: “Đã trễ thế này, người không nghỉ ngơi sao? Sáng mai còn phải lên đường đấy.”

Mặc dù, nàng quả thật rất muốn ra ngoài hóng mát một chút, nhưng không thể làm mất thời gian hắn nghỉ ngơi.

Ban ngày, hắn phải tập trung tinh thần lưu ý tình huống bốn phía, ban đêm dĩ nhiên phải ngủ đủ giấc lấy lại tinh thần, trong thương đội này, hắn so với bất luận kẻ nào cũng quan trọng, thời gian này, quyết không thể xảy ra chuyện gì, nếu không bọn họ sẽ không đủ năng lực xoay sở.

“Ta có chút buồn bực, nàng đi với ta một lúc.” Bùi Thanh ngưng mắt nhìn nàng, ả, nàng vừa gây . . . . .

Thực ra, hắn không buồn, hắn chỉ là muốn được ở một mình với nàng.

“Được rồi.” Nàng đáp ứng. “Nhưng không thể quá lâu, phải về sớm một chút, người cần nghỉ ngơi.”

Bùi Thanh nhìn đôi mắt của nàng sáng như sao, rực rỡ như hoa, trong lòng tràn ngập một hồi thương tiếc thật sâu, tâm tình trong nháy mắt trào sóng mãnh liệt.

Nếu như không phải là theo hắn rời khỏi Bùi phủ, nàng cũng không cần ở chỗ này chịu khổ, chẳng những ăn không ngon ngủ không yên, còn phải lo lắng mã tặc xâm nhập sẽ cướp đoạt tài sản hoàng hóa, thậm chí giết người diệt khẩu.

Nếu ở lại Bùi phủ, nàng sẽ thuận lợi trở thành tiểu thiếp của Bùi Văn, Bùi Văn yêu thích nàng như vậy, nàng nhất định sẽ rất tốt, là hắn thay đổi vận mạng của nàng. . . . .

Nhưng, hắn không hối hận.

Thay vì đem nàng dâng tặng cho Bùi Văn, cái người không biết phát triển đó, hắn thà để nàng ở bên cạnh hắn, tạm thời trải qua cuộc sống khắc khổ, thời gian còn nhiều, hắn sẽ thành công, sẽ cho nàng cuộc sống hạnh phúc, hắn nhất định sẽ làm được!

“Đang suy nghĩ gì?” Cát Tường nhẹ nhàng gọi hắn hồi thần, ôn nhu hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Đi theo ta thì biết.”

Đưa mắt nhìn ra, là một vùng hoang vu, Bùi Thanh dựa vào gần thân thể nàng, bế nàng lên lưng ngựa. Vó ngựa vội vã đi, như một mũi tên.

Cát Tường không biết hắn vì sao cười nhanh như vậy, không muốn cho người đuổi theo sao? Hay là sợ Bùi Uy bướng bỉnh đi theo?

Bùi Thanh dừng trước một khu rừng nhỏ rậm rạp, cách xa đám người ồn ào, hắn kéo dây cương, bốn vó con ngựa chậm lại, chậm chậm chạy vào trong rừng.

“Nơi này mà cũng có rừng cây nhỏ như vậy, thật đúng là hiếm lạ.” Cát Tường mở to hai mắt nhìn bốn phía, mặc dù đêm đã khuya, gió nhẹ thổi, nhưng nàng cũng không sợ, bởi vì bên cạnh còn có hắn.

Xuyên qua rừng cây, Bùi Thanh dừng ngựa lại.

Cát Tường thấy một cái hồ nước, ánh mắt của nàng cũng sáng lên. “Tại sao có thể có hồ nước như vậy?”

Bùi Thanh nhảy xuống lưng ngựa, đón nàng xuống, tháo bọc quần áo trên lưng ngựa đưa cho nàng.

“Ta giúp nàng chuẩn bị quần áo tắm rửa, ta coi chừng cho nàng, nàng có thể xuống đó tắm rửa.” Hắn đột nhiên mỉm cười.

Nàng kinh ngạc không thôi nhìn vào bọc quần áo trong tay, lại nhìn hướng hắn.

Con người đen sâu xa cùng vẻ mặt thâm trầm của hắn níu lấy trái tim nàng, trong lòng nàng nói không ra những cảm động, nói ra miệng bất quá cũng chỉ có ba chữ đơn giản, “Cảm ơn người. . . . .”

“So với nàng vì ta mà chịu những khổ cực này, không tính là cái gì.” Hấn giục nói: “Đi đi, muốn đợi bao lâu thì đợi bấy lâu, ta sẽ coi chừng kỹ.”

Hấn xoay người sang chỗ khác, ngồi xuống một tảng đá lớn, từ trong ống tay áo lấy ra một quyển sách nhỏ, ánh trăng mờ mờ, nhìn xuống.

Mặc dù rất muốn ôm nàng vào lòng, nhưng hấn sẽ tuân thủ lời hứa của mình, trừ phi nàng nguyện ý, nếu không hấn sẽ không lỗ mãng. Hấn sẽ đem cảm thụ của nàng, đặt trước ham muốn của mình, coi chừng chặt chẽ, cho đến ngày nàng gât đầu mới thôi.

Sau lưng, Cát Tường nước mắt tràn ra ngưng lại ở bóng lưng thon gầy của hấn, tâm, nhói đau, nước mắt đau thương rơi xuống, thật lâu không cách nào nhúc nhích.

Tại sao nàng cảm động như vậy? Nàng mất đi thân thể trong sạch, thật không thể, cũng không xứng, yêu hấn.

Trên đường trở về, tâm tư hai người đều cuộn cuộn, Cát Tường nỗ lực khắc chế tim của mình, vậy mà lưng của nàng, phải dựa vào trước lồng ngực ấm áp lại rắn chắc của Bùi Thanh, một lòng, vẫn là thất thủ trên người hấn. . . . .

“Hình như đã xảy ra chuyện gì?” Bùi Thanh xa xa thấy nơi dừng lều rối loạn, ánh mắt của hấn thu lại, ghì chặt dây cương, chậm ngựa lại, trong nháy mắt cảnh báo trong đầu rần lên mạnh liệt.

Đáng chết! Hấn không nên rời khỏi đó! Không nên rời đi bỏ lại thương đội!

Cát Tường giương mắt nhìn lên, sắc mặt của nàng trong nháy mắt trắng không còn chút máu, cánh môi run rẩy. “Có phải mã tặc tới hay không?”

Về chuyện mã tặc, nàng có nghe qua, mã tặc có lương tâm một chút, cướp của cái sẽ coi như xong, nếu nhẫn tâm hơn, chẳng những sẽ cướp đoạt tiền mà còn có thể giết người.

“Không giống.” Ánh mắt Bùi Thanh trầm xuống.

Nếu như là gặp mã tặc công kích, mọi người sẽ không giống như hoảng hốt đi tới đi lui, hơn nữa nhìn từ đằng xa cũng không thấy có nhiều ngựa tới, có thể thấy không phải là mã tặc.

“Chúng ta mau trở về thôi!” Cát Tường trong lòng sợ hãi, nhưng nàng không có hỏi nữa, trong lòng nàng thầm cầu nguyện không phải là mã tặc, lão thiên sẽ không tàn nhẫn như vậy, lần đầu tiên để cho bọn họ bị lừa mất tiền bạc, lần thứ hai lại để cho bọn họ gặp mã tặc, lão thiên sẽ không . . . . .

Hấn hét lớn một tiếng, giờ rồi đánh ngựa, để ngựa tăng tốc chạy nhanh nhất.

Về đến nơi, Bùi Thanh nhảy xuống ngựa, hấn hỏi thủ hạ chính là người đánh xe, “Xảy ra chuyện gì?”

“Là Cô lão bản xảy ra chuyện.” Người đánh xe nói: “Hình như là bệnh cấp tính, sắp chết, thủ hạ của hấn vô cùng sốt ruột, Lưu phó thủ đã qua xem xét, nhưng không có cách nào. . . . .”

Bùi Thanh vốn không muốn nhiều chuyện, nếu không phải là người của hấn gặp chuyện không may, thì hấn cũng không cần thiết quan tâm nhiều chuyện trên người.

“Mau! Chúng ta cũng qua xem một chút!” Cát Tường bước nhanh, đi tới. Hấn không thể làm gì khác hơn là đuổi theo nàng.

Lúc trước ở trong phủ, nàng ngay cả con chim sẻ nhỏ bị thương đều muốn cứu, cũng khó trách nàng nghe được người bệnh không có quan hệ với mình sắp chết, sẽ muốn quan tâm.

Lưu Thành thấy bọn họ, đẩy đám người sang hai bên đi tới, thấp giọng nói: “Cô lão bản đại khái là vô cùng mệt nhọc, huyết khí lưu thông không thuận, đã chết, đáng tiếc hấn là người chính trực, thủ hạ cũng rất kính trọng, hôm nay quần long vô thủ (tương tự như câu rần mất đầu, ý nói không có người chỉ huy), bọn họ cũng luống cuống, những hàng hóa này cũng không biết phải vận chuyển đến nơi nào.”

“Bọn họ có thể có phó thủ?” Bùi Thanh tâm niệm chuyển một cái, hấn muốn mua lại những hàng hóa cùng ngựa kia, nếu như những người đó không giải quyết được vấn đề trước mắt, hấn đây sẽ không tính là thừa dịp cháy nhà hôi của, mà là giúp bọn họ công việc bề bộn.

“Có một vị Đỗ phó thủ, có thể nói chuyện với hấn một chút xem. . . . .”

Đột nhiên, tiếng Cát Tường chen vào giữa hai người. “Lưu đại ca, xin đưa ta đi nhìn Cô lão bản một chút.”

“Cát Tường!” Bùi Thanh không đồng ý nhìn nàng, người chết, có cái gì đẹp mắt? Hiện tại bọn họ quan trọng nhất là không gây thêm phức tạp.

Lưu Thành hỏi vội: “Cát Tường cô nương, chẳng lẽ nàng hiểu y thuật?”

Về Cát Tường là cô nương gia, Bùi Thanh cũng nói cho hấn biết rồi, đây là tín nhiệm đối với hấn, hấn rất quý trọng phần tín nhiệm này.

“Nàng làm sao có thể biết y thuật?” Bùi Thanh không suy nghĩ liền phủ nhận.

Cát Tường mười tuổi bị bán vào Bùi phủ, cha mẹ đều là người trong thôn dựa vào bắt cá sinh sống, tất cả chuyện của nàng, hẳn đều cực kỳ rõ ràng.

“Luu đại ca, đưa ta đi xem một chút!” Nàng muốn tận mắt xem người kia một chút, nói không chừng có một đường sống!

Luu Thành không dám làm chủ, hẳn nhìn Bùi Thanh, Bùi Thanh suy nghĩ, khẽ gật đầu một cái.

Ai, nha đầu này, không để cho nàng nhìn, nàng sẽ không từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Úc trước Luu Thành và Đỗ Lập đã biết nhau, Cát Tường được đưa vào lều vải của Cô Đồ Sinh, hẳn nhắm hai mắt nằm ở trên giường, cũng không nhúc nhích, quả thật đã không còn hơi thở. “Người cũng nhìn rồi, có thể đi chứ?” Bùi Thanh thúc giục.

Cô lão bản vừa mới chết, sau lưng lại lưu lại nhóm lớn hàng hóa, tình ngay lý gian, hẳn bây giờ không muốn đợi ở chỗ này, miễn cho bị hiểu lầm có liên quan đến cái chết của Cô lão bản.

“Ta nhìn Cô lão bản một chút, chỉ cần một chút là được rồi.”

Cát Tường ở bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống, nàng đầu tiên là nằm xuống ghé tai nghe Cô Đồ Sinh, vừa cẩn thận nhìn chăm chú khuôn mặt hắn, tiếp nữa nhấc ống tay áo của hắn lên sờ sờ.

“Vị tiểu huynh đệ này, có phải người nhìn ra manh mối gì rồi không?” Đỗ Lập ôm hi vọng hỏi.

Cát Tường nâng lên đôi mắt sáng trong, trầm tư nói: “Cô lão bản chưa chết, hẳn mắc ‘thi quyết chứng’ (chắc là chết lâm sàng a~), chủ yếu là vì âm khí tắc nghẽn, ruột gan không sạch, mạch lạc bị tổn thương, ngũ tạng khí từ dưới xông lên, nhưng âm dương ngăn cách không giao, âm khí bế tắc không thông.”

“Đây là thật sao?” Đỗ Lập vui mừng quá đỗi, liền vội vàng hỏi: “Nhưng vì sao thoát nhìn giống như đã chết? Trong thương đội chúng ta cũng có đại phu đi theo, hẳn chẩn đoán kết quả bệnh là vết và quá độ, đã bỏ mình.”

Nàng không nhanh không chậm nói: “Bởi vì Cô lão bản kia sắc mặt nhợt nhạt, mạch loạn, cho nên đáng vẻ mới có thể trông giống như đã chết, thật ra thì cũng chưa chết, chẳng qua là bất tỉnh.”

“Vậy tiểu huynh đệ có cách cứu giúp?” Đỗ Lập vội hỏi.

Cát Tường gật đầu. “Bất quá, ta cần đại phu trợ giúp, ta sẽ nói cho hắn biết phải làm gì, nhờ hắn tới châm cứu giúp Cô lão bản.”

Đỗ Lập vội vàng cho người đi gọi đại phu tới, bên cạnh, Bùi Thanh từ đầu đến cuối không nói lời nào mà chỉ nhìn, đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó trong đôi mắt dần dần chuyển thành nghi hoặc.

Nàng học được điều này từ lúc nào?

Hắn đang nhìn Cát Tường tập trung suy nghĩ thì đại phu tới.

Cát Tường nói: “Phiên ngài đâm xuống ba huyệt Thái Dương, Thiếu Dương, Dương Minh của Cô lão bản, rồi châm vào năm huyệt bách hội, hung hội, thính hội, khí hội, não hội.”

Về mặt đại phu còn ngờ vực xem thường, nhưng vẫn làm theo lời của nàng, một nhóm người ánh mắt mong chờ nhìn chăm chăm Cô Đồ Sinh nằm trên giường.

Cát Tường chưa từng nhìn nam tử ở ngực trần, đầu cúi xuống tránh né, trong phòng không khí ứ đọng.

Một lát sau, đám người phát hiện thật sự mí mắt Cô Đồ Sinh giật chỉ chốc lát liền thức tỉnh, mở mắt.

Cát Tường vẫn như cũ không dám lơ là, tiếp đó lại nhờ đại phu dùng châm cứu thông huyết đạo, để cho được khí nóng có thể ngấm vào trong cơ thể Cô Đồ Sinh, lại dùng được ấm chườm nóng hai bên sườn của hắn.

“Như vậy là được rồi, không có gì đáng lo ngại nữa, Cô lão bản mà có thể ngồi dậy như thế này, còn phải phiên đại phu kê đơn thuốc cho Cô lão bản

uống khai thông khí huyết.” Cát Tường hài lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Bùi Thanh cùng Lưu Thành. “Chúng ta trở về thôi, để cho Cô lão bản nghỉ ngơi một chút.”

Ba người nói nhau ra khỏi lều, Đỗ Lập ngàn vạn lần tạ ơn, đưa bọn họ ra ngoài.

Trở lại thương đội, Lưu Thành bận rộn chuyện của mình, Bùi Thanh đưa Cát Tường trở về lều, hai người cũng không mở miệng, nhưng sâu trong lòng hẳn, cảm giác đối với nàng lại có một sự khác biệt, giống như trước kia đã biết nàng, nhưng không phải là toàn bộ về nàng.

Nàng hôm nay, cứu một mạng, y thuật cao minh cùng thần thái bình tĩnh đã làm hẳn khuất phục, trước kia nàng theo hầu hạ Bùi Văn thì hẳn nghe qua giáo thư tiên sinh* khen ngợi nàng rất thông minh, có thể tính toán được, học một biết mười, không nghĩ tới nàng không chỉ thông minh thôi, mà còn thâm tàng bất lộ.

*giáo thư tiên sinh: người dạy học.

“Người không biết chứ, mẹ ta là danh y chi nữ, ông ngoại ta ở tại thành Dương Chu, có một phong hào gọi thần tiên Hoa Đà, người dân của thành Dương Chu rất tôn sùng ông ấy, ông cũng bởi vì hành y mà tích lũy rất nhiều tài phú, có thể nói là danh lợi song thu.” Biết hẳn tất nhiên có rất nhiều nghi vấn, Cát Tường chủ động giải thích.

Bùi Thanh khẽ nhếch lông mày, “Cho nên, y thuật của nàng là theo ông ngoại nàng học?”

Mặc dù nói như vậy, nhưng hẳn cảm thấy không đúng lắm, nếu như ông ngoại nàng giàu có như vậy, nàng cùng các muội muội vì sao còn phải bán mình mai táng cha mẹ?

“Không phải vậy, y thuật của ta là theo mẹ ta học.” Cát Tường nhẹ nhàng nói, “Từ khi bản thân biết hiểu chuyện, mẹ ta dạy ta học tập viết chữ, cũng đem y thuật học được từ ông ngoại dạy ta từng chút một, để cho ta đảm nhiệm, bà xuất môn giúp dân chúng trong thành xem bệnh thì đều đưa ta theo cùng, còn nói sau này muốn cho ta trở thành đệ nhất nữ thần y thôn Sơn Tập, nhưng mẹ sau khi đi rồi, ta vào Bùi phủ, cũng chỉ có thể thừa dịp làm thư đồng ở bên cạnh Đại thiếu gia tranh thủ xem chút y thư.”

Hắn còn chưa minh bạch. “Ông ngoại nàng rất giàu có, cha mẹ nàng qua đời, không có tiền mai táng thì tại sao không tìm ông ngoại nhờ giúp đỡ?”

“Chuyện này nói rất dài dòng.” Cát Tường xa xôi nói: “Cha ta nguyên là thư sinh có tài trí hơn người, trên đường vào kinh đi thi thì mắc bệnh nặng, ngã ở cửa nhà ông ngoại, là mẹ ta cứu cha về nhà, ông ngoại trị khỏi bệnh cho cha, bọn họ cũng vì vậy mà yêu nhau, nhưng ông ngoại vô cùng phản đối, bởi vì lúc ấy mẹ ta đã hứa với cha, hai người cũng định hôn, mẹ ta coi như là hữu phụ chi phụ**, vì vậy cha mẹ ta liêu lĩnh bỏ trốn, dừng chân ở thôn Sơn Tập, ông ngoại bị chọc tức, từ đó không bao giờ ... thừa nhận bọn họ nữa.”

**hữu phụ chi phụ: có vợ có chồng.

“Thì ra là cha nàng là thư sinh.” Khó trách khí chất của nàng cùng nô tỳ khác không giống nhau, cũng khó trách nàng có thể bộc lộ nhiều tài năng hơn những nha hoàn khác, là thư đồng theo hầu hạ bên cạnh Bùi Văn.

“Đúng vậy, cha ta là một thư sinh học thức uyên bác.” Nhắc tới từ phụ tuần kiệt***, khuôn mặt Cát Tường càng thêm nhu hòa. “Ông có học vấn, cũng có lòng cầu tiến, nhưng thân thể không cách nào chịu được đường xá xa xôi, không có vào kinh dự thi nữa, mẹ ta sau khi sinh hạ bốn tỷ muội, vì chiếu cố chúng ta no ấm, ông không thể làm gì khác hơn là học tập ngư dân thôn Sơn Tập đánh cá, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không bị Hoàng Hà nhấn chìm. . . . .”

***từ phụ tuần kiệt: người cha hiền lành mà tài giỏi

Nói tới đây, nàng nhe răng.

Nếu như không phải là vì nuôi sống tỷ muội các nàng, cha nàng tất có một tương lai sáng rực, mặc dù phụ thân thường nói bốn nữ nhi các nàng là bảo bối lớn nhất đời này của ông, nhưng nàng vẫn cảm thấy đau lòng không dứt cho ông, một người nho nhã yếu đuối như vậy, vì ấm no người nhà, cố gắng vượt qua khó chịu của thân thể mà đi làm việc. . . . .

Thấy nàng buồn bã cụp xuống hàng mi dài, Bùi Thanh không nhịn được nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, vuốt lưng nàng. “Không cần phải buồn, chờ nàng tìm được các muội muội của nàng, cha mẹ nàng ở trên trời thấy cũng sẽ vui vẻ.”

Cát Tường cảm giác được mình rơi vào một khuôn ngực rộng rãi, tựa như ảo mộng.

Thật là ấm áp, nàng là không phải là đang nằm mơ chứ? Nàng thật muốn cứ như vậy dựa vào hắn cả đời, vẫn đi theo hắn, hầu hạ hắn.

Nhưng, sợ dĩ ông ngoại phản đối cha mẹ nàng ở chung một chỗ, cũng là bởi vì thân phận cha mẹ cách xa, một là hòn ngọc quý trên tay y tiên, một người là thư sinh nghèo hèn không có đồng bực nào.

Mà nàng cùng Bùi Thanh không phải là thân phận cách xa, không nói hẳn là Nhị thiếu gia tiền trang Bùi gia, bây giờ còn thấy được người lão gia yêu thương là hắn, tiền đồ của hắn thật tốt, dưới tình huống này, lão gia như thế nào lại cho phép hắn cưới một nô tỳ đây?

Huống chi, thân thể nàng đã không còn trong sạch, nàng như vậy, còn có tư cách gì mà ảo tưởng?

Nghĩ tới đây, nàng sợ run cả người, vội vàng đẩy hắn ra, rồi khỏi vòng tay ấm áp mạnh mẽ của hắn.

Bùi Thanh kinh ngạc nhìn nàng, nhưng nàng đã lần nữa xây lên bức tường cao trong lòng, tránh né ánh mắt của hắn nói: “Ta mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi rồi, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm chút đi!”

Nói xong, nàng vội vã vén rèm cửa lều lên, giống như né tránh đi vào, trong lòng, tinh thần chán nản.

Bùi Thanh chau mày lại, trái tim vẫn đập nhanh, Hắn vừa rõ ràng cảm nhận được phản ứng của nàng, tại sao mới một lát, nàng lại cự tuyệt hắn? Đường như vì nguyên nhân nào đó, nàng muốn cùng hắn giữ một khoảng cách mới được.

Rốt cuộc là tại sao?

Lòng của nữ nhân, kim dưới đáy biển, hắn thực sự không hiểu.

Hôm sau, thương đội Bùi Thanh vẫn đang dùng bữa sáng thì Cô Đồ Sinh đáng người khôi ngô, hắn dẫn theo tám gã thủ hạ, mang một bao hàng hóa, chỉ danh muốn tìm Cát Tường.

“Tiểu ân nhân xin nhận của Cô mỗ ba lạy!” Vừa vào lều, thấy Bùi Thanh, Cát Tường cùng Bùi Uy đang dùng cơm, hắn không nói lời gì hướng Cát Tường quỳ xuống khấu đầu, còn liên tiếp dập đầu vài cái.

Cát Tường cuống quýt đứng dậy diu hắn, “Cô lão bản! Ngài không nên như vậy!”

Cô Đồ Sinh nhìn nàng, xúc động nói: “Nếu như không có tiểu ân nhân, Cô mỗ lúc này đã nằm ở trong quan tài, những thứ đồ này chẳng qua là một chút tâm ý nho nhỏ của Cô mỗ, hi vọng tiểu ân nhân ngàn vạn lần đừng từ chối, nếu không, Cô mỗ không thể làm gì khác hơn là ở lại bên cạnh tiểu ân nhân làm nô cả đời, để trả ơn cứu mạng của tiểu ân nhân!”

Cát Tường vội nói: “Tiểu muội. . . . . Tiểu đệ xin nhận, ngài là tiền bối, xin ngài không nên khách khí như thế, đừng gọi tiểu đệ là ân nhân nữa, tiểu đệ đảm đương không nổi.”

Cô Đồ Sinh thẳng thắn nói: “Được, Cô mỗ cũng không gọi cô nương là ân nhân nữa, không biết đại danh quý tộc cô nương là gì?”

Nàng hơi sững sờ. “Ngài biết ta là nữ. . . . . Nữ nhỉ?”

Hắn khẽ mỉm cười, “Tiểu ân nhân nhất ngọc mảy ngài, xinh đẹp thoát tục, tuyệt không giống như những nam nhân thô lỗ như chúng ta.”

Cát Tường nhìn Bùi Thanh, thấy Bùi Thanh gật đầu một cái, mới lên tiếng: “Tiểu nữ họ Kim, tên là Cát Tường, ngài gọi ta Cát Tường là được rồi.”

“Kim Cát Tường ——” Hắn đọc lại một lần, khen: “Tên này của cô nương thật sự có phúc khí.”

Nói xong, con người sáng ngời của hắn nhìn sang Bùi Thanh, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng. “Vị này là Bùi lão bản sao? Thật là anh hùng xuất thiếu niên, hai vị thật là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.”

Cát Tường mặt đỏ lên, vội vàng phủ nhận, “Ngài hiểu lầm, Bùi lão bản là chủ tử của tiểu nữ.”

Cô Đồ Sinh hơi nhú mày, nhìn Cát Tường một chút, lại nhìn Bùi Thanh một chút, theo kinh nghiệm của hắn, bọn họ không chỉ có quan hệ chủ tớ đơn giản như vậy, cho dù bây giờ không phải là một đôi, chắc hẳn tương lai cũng sẽ là một đôi, hắn lo lắng, cười hỏi: “Như vậy, không biết Cô mỗ có vinh hạnh hay không, có thể cùng Cát Tường cô nương kết làm huynh muội kim lan?”

Cát Tường sững sờ.

Kết làm huynh muội kim lan? Nàng do dự nhìn Bùi Thanh.

Bùi Thanh từng nói, không thể tùy tiện tin tưởng bất cứ kẻ nào, nàng không thể mạo hiểm, để tránh để cho cả thương đội lâm vào nguy hiểm.

“Sau khi kết nghĩa kim lan, Cô mỗ muốn đi cùng thương đội của Bùi lão bản, nếu như không ngại, nguyện đem mọi thứ học được truyền cho.” Cô Đồ Sinh cao giọng nói.

Cát Tường cũng hít sâu, Bùi Thanh cùng Lưu Thành cũng vạn phần kinh ngạc.

Kỹ xảo buôn bán của thương đội xem như bí mật tuyệt học, hắn cư nhiên nguyện ý dạy bọn họ?

Nhìn thấy bọn họ bộ dáng kinh ngạc, Cô Đồ Sinh cười tươi, mở bao vải ra, thấy hàng hóa bên trong, tất cả mọi người hoảng sợ.

“Đồng trùng hạ thảo!” (Ta đó ^^) Cát Tường biết đây là dược liệu danh quý cực kỳ khó khăn mới tìm được, sự thực, bọn họ cũng muốn tìm đồng trùng hạ thảo, nhưng tìm ở khắp Thương Hoài thành đều không thấy.

Cô Đồ Sinh khẽ mỉm cười, “Chính là đồng trùng hạ thảo, bản thân Cô mỗ có một cách, sau này muội tử muốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề!”

Năm năm sau ——

Trắng sáng trong như nước, gió đêm hiu hiu, Cát Tường theo hành lang dài, nhẹ nhàng đi về phía đình viện, bước đến cuối hành lang, dừng lại bước chân.

Nàng hôm nay mặc một bộ xiêm y vàng nhạt uyển chuyển, mái tóc đen nhánh vẫn như búi tóc công chúa, trên búi tóc cài một cây trâm dài quý giá màu trắng bạc, đó là Bùi Thanh năm ngoái từ Tây Nam mang về cho nàng, cơ hồ đã thành vật hộ thân cho nàng, nàng không có ngày nào là không cài ở trên tóc.

Trong Trung đình, hai thân ảnh múa quyền cước bay lượn như gió, động tác hai người gọn gàng nhanh nhẹn, mạnh mẽ uy lực, nhìn ra được hai người võ công cũng rất khá.

So hết quyền cước, hai người rất ấn ý đồng thời rút ra trường kiếm bên hông, trong nháy mắt, hai cây kiếm sáng choang như con rắn bạc dài đang mềm mại múa, một trong nhu có cương, một trong chậm có mạnh.

Đột nhiên, kiếm pháp hai người kịch liệt, chỉ thấy nhiều chiêu thấy lực, như gió rít, múa đến hoa cỏ bên trong viện đung đưa, cành lá lả xòa.

Cát Tường lẳng lặng tựa bên lan can, ngưỡng mộ nhìn bọn họ.

Một là Nhị thiếu gia Bùi Thanh nàng đã thầm yêu sâu sắc, một là nghĩa huynh nàng Cô Đồ Sinh.

Chớp mắt một cái, năm năm đã qua, nghĩa huynh nàng chẳng những dạy Bùi Thanh con đường buôn bán quen thuộc, đem tất cả kinh nghiệm truyền cho không hề giấu diếm, ngay cả một thân võ nghệ cao cường cũng truyền thụ toàn bộ cho Bùi Thanh.

Hắn thường nói, nàng cứu hắn một mạng, tính mạng của hắn là của nàng, cho nên hắn làm những chuyện này không đáng kể chút nào.

Vậy mà nàng lại tuyệt không cảm giác ân huệ của mình đối với hắn lớn như vậy, nàng chỉ biết, mất đi cha mẹ cùng các muội muội của nàng, có được một người anh cũng như người cha này, thật lòng thương yêu nàng, huynh trưởng quan tâm nàng thật nhiều.

Hai thương đội sớm hợp lại làm một, mà Cô Đồ Sinh lại kiên trì muốn cho Bùi Thanh làm Đương gia thương đội, nói gì cũng không chịu kể công, nếu như bọn họ không theo hắn, hắn liền tuyên bố sẽ rời đi, từ đó không trở về nữa, bọn họ không lay chuyển được hắn, đành phải đáp ứng.

Trải qua thời gian năm năm, thương đội Bùi gia đã rất nổi danh, chỉ là thói đời không tốt, chuyện bị mã tặc cướp bóc chém giết vẫn thường xuyên phát sinh, khiến người ta cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Cộng thêm, Bùi Thanh lại rất cố chấp, mặc dù đã nuôi dưỡng mấy phó thủ có thể một mình phụ trách công việc, hắn vẫn kiên trì tự mình điều hành, điều này cũng là nỗi lo lắng nhất trong lòng nàng.

Ai, dù sao đây cũng không phải là một con đường an toàn, nếu như hắn giữa đường xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nàng nhất định không sống nổi.

Hắn, đã sớm là trời của nàng, là thế giới của nàng, là tất cả sinh mạng của nàng, nếu như không có hắn, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Cho nên, thời gian này, trong lòng nàng đã nhiều lần suy nghĩ một chuyện, chỉ là không biết có nên nói ra hay không, không biết đây chẳng qua là ý kiến đàn bà của nàng, không biết bọn họ nghe có cười nàng quá ngây thơ hay không. . . .

“Cát Tường tới rồi.” Cô Đồ Sinh phát hiện nàng, nhanh chóng thu hồi chiêu thức.

Bùi Thanh cũng vậy.

Ánh mắt hắn nhìn trên người nàng, trắng vàng tỏa ánh sáng mờ ảo, chiếu vào khuôn mặt thanh lệ của nàng, trong sạch thoát tục, đơn giản không mấy may dính nhân gian khói lửa, giống như một đóa hoa sen mới nở, không nhiễm bụi trần.

Khi nào, nàng mới có thể thuộc về hắn?

Có thể nàng cho là hắn không chú ý, nhưng những năm gần đây, hắn không biết đã bao nhiêu lần thấy khi nàng xoay người, đáy mắt nhẹ chảy lệ buồn, cuối cùng nàng cho là hắn không nhìn thấy, không che giấu cô đơn cùng buồn bã đầy người nữa.

Bọn họ cùng nhau rời đi Bùi gia đã qua thu xuân nữa, không còn vẻ trẻ thơ, nàng xinh đẹp lại càng thêm duyên dáng yêu kiều, thương đội trở nên danh tiếng, sau khi ổn định ở Thương Hoài thành, còn có rất nhiều người yêu thích đến cầu hôn nàng, chỉ là đều bị hắn đuổi đi, hơn nữa còn giao phó tổng quản, không được để lộ chuyện này cho nàng biết.

Hắn biết hắn ích kỷ, nhưng, có trời mình giám, cho hắn một lần ích kỷ như vậy đi! Chỉ ích kỷ với một người là nàng! Cứ để cảnh thái bình giả tạo, cho đến khi nàng nguyện ý yêu hắn mới thôi, hắn cũng không thể để cho nàng xuất giá, không thể để cho nàng rời khỏi bên hắn.

Cát Tường, là của hắn, là bùa hộ mệnh.

Hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, nhìn cái gì?

Trong con ngươi đen của hắn chợt có tia sáng lóe lên, nhanh đến nỗi gần như là không tồn tại, Cát Tường còn chưa phân biệt được cái gì, hắn đã thu lại

ánh mắt, khôi phục bộ dáng bình thường, cùng Cô Đồ Sinh cùng nhau đi tới bên cạnh nàng.

Bị hấp nhìn như vậy, tim của nàng đột nhiên “Đông” nhảy lên.

Ai . . . . . Nàng ở trong lòng thầm thở dài.

Càng thâm tình thì càng im lặng, muôn vạn tơ tình quấn quanh, không biết từ đâu lên tiếng.

Một năm qua này, hấp vốn là như vậy, giống như đang nhìn nàng, lại không giống như đang nhìn nàng, để cho nàng phân không rõ tâm tư của hấp, có lúc gặp gỡ, hấp chỉ là nhìn nàng thật sâu một cái, sau đó không nói gì liền rời đi.

Nàng, bây giờ không hiểu rõ hấp nữa, bởi vì hấp không biết tìm ở nàng cái gì, điều này làm nàng rất không an tâm.

Trải qua năm năm thương lữ rèn luyện, diện mạo hấp vẫn tuấn lãng, nhưng vóc người trở nên gầy mà khỏe, cũng đen vì nắng.

Trong mắt của hấp luôn toát ra vẻ bình tĩnh, cương nghị lại thâm sâu, có thể giải quyết mọi chuyện tự nhiên, tính tình phóng đảng thời trẻ đã sớm không thấy bóng dáng, hấp bây giờ, là một Đại đương gia chín chắn đảm đương Bùi gia trang, càng thêm vững chắc trong lòng của nàng.

Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua, thương đội cũng càng ngày càng phát triển rộng hơn, nhìn hấp, trong lòng nàng thường mơ hồ nghĩ tới, có lẽ cả đời nàng không thể bỏ đi tình yêu đối với hấp.

Đến khi, nàng trút xuống hơi thở cuối cùng, cũng sẽ để hấp ở trong lòng, nhất định là như vậy!

Nếu như có thể trở thành thê tử của hấp, sinh cho hấp một hài tử trắng trẻo mập mạp, thì tốt, thì tốt rồi. . . . .

“Trời nóng, đã nấu xong canh mai tử giải nhiệt rồi, mau vào nhà uống một chén đi.” Không nghĩ bản khoản nữa, nàng lộ ra nụ cười sáng lạn kêu bọn họ.

“Vẫn là muối tử của ta tốt nhất, tay nghề nấu nướng của muối rất tốt, làm miệng đại ca ta cũng trở nên kén ăn rồi!” Cô Đồ Sinh nhếch miệng mà cười.

Hấp nhìn qua thì đã năm mười, hai bên tóc mai bởi vì quanh năm sương gió mà xám trắng, tuổi thật ra thì đủ để làm cha Cát Tường, khó có thể huynh muội tương xứng, nhưng một thân một mình hấp, không còn thân nhân, vẫn đem Cát Tường coi là nữ nhi.

“A. . . . .” Cát Tường vừa xoa giày, muốn quay về phòng thì không cẩn thận dẫm lên cái cặp váy dài, thiếu chút nữa té ngã.

“Cẩn thận!” Bùi Thanh phản ứng nhanh chóng, ôm eo của nàng, đợi nàng đứng vững, ngay sau đó buông tay ra.

“Cám ơn. . . . .” Lòng của nàng vẫn cuồn cuộn, mê loạn sợ hãi.

Vừa nãy, trong nháy mắt hấp ôm nàng vào ngực đó, nàng vậy mà không có tự chủ quyền lướt rời khỏi ngực của hấp, ý định vừa đổi, không muốn rời đi, hấp lại sớm từng bước buông lỏng tay.

Nhìn hấp đi trước bước vào phòng lớn, ánh mắt nàng lộ ra bi ai, khó chịu nhắm mắt lại, từng trận sóng đánh tới, đau đớn đều bởi vì yêu say đắm, còn cả xấu hổ.

Nàng cho là, nàng đã đem khát vọng trong lòng ẩn sâu vào tâm linh, chôn giấu rất kỹ, nào biết vậy mà vẫn để cho mình nhìn thấy.

Thật là muốn, thuộc về hấp.

Thật là muốn, hấp thuộc về mình.

Vậy mà, nàng cái gì cũng không thể làm.

Gió nhẹ thổi, ba người đi vào phòng khách, Bùi Uy cùng Lưu Thành cũng ở đây, trên bàn bày bát canh mai tử lớn cùng bốn đĩa hoa quả tươi, còn có cháo đậu đỏ thơm mát và gà hầm bột.

“Hắc! Hai người tới chậm, chân vịt nấu cách thủy đã bị ta cùng Lưu đại ca ăn hơn nửa rồi!” Bùi Uy cười hi hi nói.

Bùi gia trang hiện tại ở Thương Hoài thành phú trạch lớn nhất nhì, thương đội Bùi gia càng thêm nổi danh xa gần, hấp thân là một thành viên trong đó, cảm thấy bắt đầu có chút hưng thịnh, mà hấp cũng ở đây năm nay lấy vợ sinh con, làm cha.

“Hai người mau tới ngồi đi, đừng nghe Uy gia nói bậy.” Lưu Thành vội vàng giải thích. “Căn bản cũng không có chân vịt gì, có đĩa bạo áp ti* thì là thật, là người nhà ta làm, mọi người nếm thử mùi vị một chút.”

*bạo áp ti: chỉ thịt vịt xé nhỏ xào với những thứ khác như gừng ớt. (chú thích của ss Ami ^^)

Sau khi mua đại trạch, Bùi Thanh muốn hấp trông nom việc nhà cùng toàn bộ gia nhân, như vậy, khi hấp đưa thương đội đi xa thì gia nhân của hấp cũng có người chăm sóc, hấp sẽ không cần lo lắng cho bọn họ.

“Mùi vị rất ngon.” Bùi Thanh một đôi đũa gấp bạo áp ti cho vào miệng, khen, tiện thể gấp một chút bỏ vào trong chén Cát Tường, nàng ngồi bên cạnh hắn.

Điều này dường như đã biến thành hên ngẫm của bọn họ, cũng là hiểu ngẫm của mọi người.

Chỉ cần người khác ở trong trang, lúc ăn cơm, nàng nhất định là ngồi bên cạnh hắn, cho dù nàng là người cuối cùng đến, chỗ ngồi bên cạnh hắn vẫn để trống, chờ nàng vào ngồi, tuyệt đối sẽ không ai ngu ngốc đến cướp chỗ ngồi đó.

Cũng vì vậy, hắn giờ phút này mới có khoảng cách gần thường thức dung nhan thanh tú của nàng.

Nàng thật là đẹp, hai hàng lông mày thon dài như họa, đôi mắt sáng như sao, lông mi dày, dưới sống mũi thanh tú kia là đôi môi anh đào nhỏ, khoe miệng cong lên, lộ ra nụ cười nhân nhật.

Khi hắn không có ở trong thành thì nàng một mình đảm đương xử lý chuyện lớn nhỏ trong trang, hiện tại, nàng là nhân vật không thể thiếu trong Bùi gia trang.

“Cám ơn.” Cát Tường ngược mắt nhẹ giọng nói cảm ơn, chẳng ngờ đúng lúc chạm phải cặp mắt sáng ngời của hắn, ngực nàng run lên, nhẹ cúi đầu.

Ông trời ơi, hắn tại sao có thể ở chỗ này, trước mắt bao người, nhìn nàng thân thiết như vậy?

Mà, tại sao vừa bị hắn nhìn như vậy, lòng của nàng không tự chủ được mà cuồng loạn không dứt?

Nàng không phải là đã nói với mình trăm ngàn lần sao? Cho dù yêu hắn, cũng không được biểu lộ ra, nếu như nàng còn trong sạch, như vậy làm thiệp cũng tốt, làm tỷ cũng được, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, nàng không quan tâm danh phận, cũng không quan tâm chính thể của hắn không phải là nàng.

Nhưng, năm đó như âm ảnh đi theo nàng, chẳng những không có mờ nhạt, trái lại theo thời gian càng lúc càng rõ ràng, giống như tảng đá lớn, chắn ngang suy nghĩ trong lòng nàng, mỗi lần nghĩ đến đều khiến nàng thở không thông, vô cùng tự ti với cảnh ngộ, rất muốn kết thúc chính mình!

Nàng biết mình sẽ bị ác mộng đó hành hạ đến cuối đời, nàng hôm nay, trừ đứng ở xa nhìn hắn, cái gì cũng không thể làm, nàng không thể rửa sạch vết nhơ trên người mình, không thể quay ngược thời gian, khôi phục thân thể trong sạch, không thể không thương hắn, không nhìn hắn. . . . .

“Nàng gầy quá, ăn nhiều một chút.” Bùi Thanh bình tĩnh lại gấp một miếng thức ăn vào bát cho nàng, ánh mắt dao động.

Nàng cho là hắn không nhìn ra được sao? Nàng nhẹ nhắn mày cùng vẻ mặt tối tăm, hiển nhiên lại rơi vào trong vòng xoáy của hắn.

Nàng rút cuộc buồn phiền cái gì?

Đang tức giận cái gì?

Nàng đến tốt cùng khi nào mới bằng lòng dựa vào ngực hắn, để cho hắn dùng hai tay của hắn cùng môi của hắn, quen thuộc mỗi một đường cong cùng hình dáng nàng, cùng hắn trao đổi lời nói nhỏ bên gối đây?

Hắn hi vọng thật nhiều có thể cùng nàng thức dậy trong nắng sớm ban mai, chào đón một ngày bắt đầu!

Nàng đã hai mươi rồi, theo thể tục thuyết pháp, là một gái lỡ thì rồi, qua tuổi xuất giá từ lâu, vậy mà nàng lại không hề đề cập tới hôn sự của mình, hắn cũng phải cứ như vậy chấp nhận.

Nàng là của hắn, trải qua thời gian dài quan sát, hắn chắc chắn nàng thương hắn, mặc dù hiện tại hắn vẫn không rõ là nguyên nhân gì làm nàng đóng chặt cánh cửa lòng, cố ý cùng hắn giữ một khoảng cách, nhưng hắn sẽ tìm được đáp án !

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ăn tối xong, trời cũng đã muộn, mọi người trở về phòng của mình nghỉ ngơi, Cát Tường đã sớm rời khỏi phòng lớn, trở về phòng cần phải đi qua hành lang phòng Bùi Thanh.

Gió nhẹ thổi lên, bóng cây trúc xanh trong đình lay động, lá trúc vang xào xạc, nàng chăm chú nhìn ao sen bên ngoài hành lang, hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại, trong đầu rất nhớ tới ao sen Bùi Phủ ở Khai Dương thành, năm nàng mười bốn tuổi.

Năm ấy, bên cạnh ao sen nở rộ, Bùi Thanh quây phá hại nàng ngã xuống ao, cũng là ngày đó, hấn cưỡng hôn nàng, lần đầu tiên nói muốn nàng làm vợ hấn.

Nghĩ tới đây, lòng của nàng một hồi rung động.

Thật là nhanh, chớp mắt một cái, đã nhiều năm như vậy .

Mười tuổi năm ấy, lần đầu ở phủ đệ Bùi gia nhìn thấy Bùi Thanh, trời xuân sẫm tối, hấn cả lơ phát phơ ngâm cây cỏ lau trở về.

Khi đó, các nàng là một đám nữ tỳ đang quét sân, hấn xấu xa đưa cỏ lau vào trong mũi Tiểu Xuân, hại Tiểu Xuân hắt hơi một cái, hấn cười ha ha rồi lại đưa cỏ lau vào trong mũi Tiểu Mai, hại Tiểu Mai cũng hắt hơi một cái lớn, tiếp hấn đem cỏ lau đưa vào trong mũi nàng, hết lần này tới lần khác nàng không có hắt hơi, hấn không từ bỏ, vẫn dùng cỏ lau chọc chọc vào mũi, nàng vẫn không có hắt hơi.

Cứ như vậy, hấn theo dõi nàng, động một chút là tìm cơ hội khi dễ nàng, nàng cũng không phản kháng, mặc cho hấn khi dễ, cho dù sau này được Đại thiếu gia thương yêu cũng giống vậy, hấn vẫn cứ tiếp tục trêu chọc nàng, mà nàng cũng chưa bao giờ tỏ cáo với Đại thiếu gia. Nàng biết, chỉ cần nàng mở miệng, Đại thiếu gia sẽ tìm người ra mặt, như vậy hấn nhìn thấy cũng không dám đụng vào một sợi lông của nàng nữa, nhưng nàng không có làm như vậy, từ trước tới giờ, nhẫn nhục chịu đựng bị hấn trêu đùa.

Khi đó đã thích hấn sao?

Khi đó đã động tâm với hấn sao?

Ôi . . . . .

Hỏi thế gian, tình là gì, luôn khiến người ta sống chết chấp nhận, đã yêu, là cả đời, sẽ không thay đổi.

Mặc dù yêu hấn là một sự mong đợi đau đớn, nhưng, lại để cho lòng nàng yêu hấn như vậy, đây là một điều vĩnh viễn không thể thực hiện rồi lại vĩnh viễn yêu say đắm không oán không hối. . . . .

Trong đầu cứ suy nghĩ miên man như vậy, một lúc lâu, rốt cục nghe được tiếng bước chân của Bùi Thanh.

Nhìn thấy hấn đến gần, tim của nàng dường như lập tức nhảy ra khỏi ngực.

Hấn gây ảnh hưởng với nàng, một lần lại một lần mạnh hơn, bao nhiêu lần thế không nghĩ về hấn nữa, vậy mà chỉ một cơn gió nhẹ cũng đủ làm nhiễu loạn tình cảm nhớ nhung hấn tràn ngập, tích tụ ở trong tim, thành một vụn sự tương tư.

Nàng thật không biết, mình có thể chống đỡ được đến lúc nào!

“Tại sao nàng ở chỗ này?” Trong đôi mắt đen của Bùi Thanh thoáng qua tia kinh ngạc, hấn đang bước ngắn lại để dừng chân, ngưng mắt nhìn chăm chú vào nàng.

Thật khó chịu! Chỉ nhìn nàng như vậy, trong lòng hấn cuộn cuộn ý muốn ôm nàng vào lòng, hôn môi nàng, đoạt lấy thân thể của nàng.

Hấn điên rồi sao, sau khi ở chung với nàng, dục vọng của hấn đến bây giờ cũng không có biến mất.

Hấn có thể tìm nữ nhân tới vui vẻ cả đêm, nhưng hấn muốn chỉ có nàng.

Những năm này, tình yêu đối với nàng càng sâu, hấn càng để ý suy nghĩ của nàng, cái nhìn của nàng đối với hấn, hấn cẩn thận không dây dưa với bất kỳ nữ nhân nào, là để cho nàng không có lý do từ chối tấm lòng của hấn.

Không rõ nguyên nhân gì nàng né tránh hấn, nếu như biết hấn cùng nữ nhân nào khác có dính líu đến nhau, nàng có lẽ sẽ tránh xa hấn, hấn tuyệt đối sẽ không để cho chuyện đó phát sinh.

“Ta có lời muốn nói với ngươi.” Cát Tường cố gắng nhìn thẳng hấn, duy trì tiếng nói bình tĩnh, không để cho hấn nhìn ra trong lòng của nàng đang hốt hoảng.

Bình thường có người ở bên cạnh thì nàng không đến nỗi khản trương như vậy, nguyên nhân đều là bởi vì cùng hấn ở chung một chỗ, cộng thêm đêm khuya yên tĩnh, mới khiến cho trái tim của nàng đại loạn.

Mặc dù nàng hết sức cùng hấn duy trì quan hệ chủ tớ, nhưng mấy năm này, thực tế bọn họ đã không giống như chủ tớ và nô tỳ rồi, bọn họ giống như một đôi cặp mờ không rõ. . . . . Gì đó? Nàng cũng không biết.

Tóm lại, hấn không có coi nàng như hạ nhân, nàng cũng không coi hấn như Nhị thiếu gia Bùi gia tiền trang năm đó, nếu như thân thể của nàng không có dơ bẩn, nàng có lẽ sẽ mất dần yêu cầu trở thành nữ nhân của hấn, cho dù biết rõ thân phận mình và hấn vô cùng không xứng, nàng còn rất nhớ cái ôm dịu dàng trong ngực hấn. . . . .

Chỉ là, ban đêm trộm nhớ, như vậy cũng có thể chứ?

“Nàng nói đi.” Tiếng nói nam tính êm ái vang lên, giọng thêm mấy phần thân mật, ôn nhu trong đôi mắt đen cất giấu cảm xúc nóng bỏng nào đó.

Đêm khuya thanh tĩnh, đặc biệt ở chỗ này chờ hấn, nàng muốn nói với hấn cái gì? Trong lòng hấn nổi lên một hồi mong đợi xôn xao không dứt.

Nghĩ tới đây, hấn không khỏi cười khổ một cái.

Người nào sẽ tin, đường đường Đại đương gia thương đội Bùi gia lại bỏ tay với một cô gái nhỏ, nàng trốn đông trốn tây, làm hấn không thể nắm bắt được, mà hấn không có ở trong thành thì nàng lại chủ trì đại cục, đem tất cả trang ấp trong thành chiều cố ổn thỏa, chuẩn bị chu toàn chờ hấn trở lại.

Năm đó, nàng cắn răng một cái, theo hấn lưu lạc chân trời, không phải chứng tỏ nàng có tình ý với hấn sao?

Sau nàng cùng đi chung một con đường, đi theo hấn chịu vô số khổ sở, cùng hấn đối mặt với vô số khó khăn của thương lữ, nàng chưa từng oán trách nửa câu.

Mà bây giờ, hấn phát triển tên tuổi, nàng lại chậm chạp không chịu trở thành đương gia chủ mẫu thương đội Bùi gia, ai cũng biết, vị trí kia thuộc về nàng, cho nên không ai dám không thức thời nói về chuyện hôn sự của hấn, chỉ có nàng, luôn luôn đẩy hấn ra khỏi lòng nàng, làm hấn phiền não không thôi.

“Ta muốn nói là ——” Cát Tường liếm liếm đôi môi, mới nói: “Hiện tại thương đội buôn bán đã rất ổn định, người, có muốn hay không dự định ở Thương Hoài thành mở thêm một tiệm kinh doanh?”

“Nàng muốn nói với ta chính là cái này?” Hấn nhú mày lại.

Chết tiệt! Nàng muốn nói với hấn chỉ có cái này thôi sao?

“Ừ.” Nàng nhẹ gật đầu.

Hấn cắn chặt răng, trầm mặc, con người tóe lửa khác thường, trừng mắt nhìn nàng.

Tiểu nữ nhân này, nàng thật sự cho là hấn cứ im lặng chờ đợi như vậy, sẽ không có biện pháp để cho nàng trở thành thê tử của hấn sao?

Nàng cho là, trước mắt “Bình an vô sự” chính là huyết động an toàn của nàng, nàng có thể cả đời không đổi mặt tình cảm của hấn, mà hấn cũng vĩnh viễn sẽ không truy cứu sao?

Trong đầu của hấn trong nháy mắt thoáng qua vô số chủ ý, xem ra, hấn phải vứt bỏ lời hứa của mình với nàng năm đó, dùng một chút thủ đoạn rồi!

“Người . . . . . Đang nhìn cái gì?” Cát Tường có chút lúng túng hỏi.

Hấn sao lại nhìn nàng như vậy? Ánh mắt của hấn thật phức tạp, thật cổ quái, nàng nhìn vào ánh mắt của hấn có chút bất an, có chút tay chân luống cuống, giống như. . . . . Có chuyện gì muốn phát sinh, muốn thay đổi. . . . .

Chỉ mong là nàng dự cảm sai. . . . .

Bùi Thanh hơi hít một hơi, hiện lên tia sáng nào đó, thoáng qua rồi lại khôi phục nụ cười ôn hòa. “Nói một chút coi, tại sao nàng lại khuyên ta mở rộng khách điểm ở thành Thương Hoài?”

Cát Tường hoàn toàn không nhận thấy không khí đã vô cùng thay đổi, nàng không hề để ý nói tiếp ——

“Ách, bởi vì, lúc này thương lữ buôn bán lâu dài sẽ là quá trình cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa, thương đội của chúng ta có chút danh tiếng, tùy theo mà cạnh tranh cũng càng kịch liệt, rất nhiều thương đội đều ở đây tranh đoạt địa bàn, chúng ta tuân thủ luật lệ, không có nghĩa là người khác cũng giảng nghĩa khí, ta nghe nói, trong thương đội có một số con sâu làm đầu nổi canh thậm chí cấu kết mã tặc cướp bóc thương đội mình. . . . .”

Nàng được thể nói, nói một tràng, thanh âm càng lúc càng nhỏ, mắt cũng trầm xuống, bởi vì hấn không ngừng cúi đầu xuống gần nàng, nàng khản trương đến nắm tay lại.

Bình thường nàng sẽ không như vậy, khi hấn không có ở đây nàng thậm chí có thể duy trì mọi chuyện, chỉ có khi đang đối mặt hấn thì sự trấn định của nàng mới tan rã, giống như con gà con bị vặt sạch lông, trần trụi không biết theo ai.

“Nói xong chưa?” Hấn nhìn nàng chăm chăm, thanh âm trầm thấp hỏi.

Nàng nuốt nước miếng một cái, “Ừ, nói xong rồi.”

“Có muốn thêm gì không?” Giọng nói hấn ôn nhu, như có thể say lòng người, hơi thở từ miệng hấn phả ra, vừa ấm áp vừa nóng.

Cát Tường đỏ mặt, lắc đầu. “Không có.”

“Rất tốt.” Hấn ung dung nói.

Bỗng nhiên, hấn nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, ánh mắt của hấn nhìn thẳng vào nàng, mâu quang sắc bén, khiến người ta khó có thể nhìn thấu.

Nàng thất kinh nhìn hắn, bàn tay ấm nóng của hắn làm nóng bàn tay của nàng, nàng nhất thời toàn thân xụi lơ.

“Buông, buông ta ra. . . . .” Nàng bắt lực nói.

Bùi Thanh nhìn vào nàng thật sâu, lắc đầu. “Ta không bao giờ buông ra nữa.” Ngực khí của hắn nghiêm túc, kiên định trước nay chưa có.

Vừa ầm ầm một tiếng, hai chân nàng như nhũn ra.

Lão Thiên! Hắn nói như vậy là có ý gì? Nàng không thể đợi ở nơi này nữa, ở nơi này chờ hắn chính là một sai lầm, nàng phải đi, lập tức rời đi.

Nàng vội vã muốn rút tay mình về, cũng gấp gấp muốn trốn tránh.

Vậy mà, không khí rất mập mờ, cũng rất kỳ quái, hắn càng tới gần, hơi thở nam tính nóng rực kia, cơ hồ nhanh chóng thiêu đốt người nàng ——

Mới nghĩ như vậy, hắn đột ngột kéo nàng vào trong ngực, tình thế đã thay đổi lớn.

“A ——” Cát Tường kêu lên một tiếng, mở to hai mắt nhìn, ngã vào trong ngực của hắn, hơi thở phái nam nóng rực lập tức chiếm cứ tất cả suy nghĩ của nàng.

Nhưng nàng còn chưa kịp bày tỏ điều gì, cánh môi đã bị hắn che lại, ngay cả nửa điểm thăm dò ý tứ của nàng cũng không có, tựu ý tiến thẳng.

Bùi Thanh ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, hôn lên cánh môi mong muốn đã lâu, hôn lên cánh môi mềm mại, triền miên hút.

Môi của nàng, thật ngọt, thật mềm mại, vì hắn mà cho nước chảy vào hoang mạc tình cảm của hắn, cả người hắn sôi trào.

“Ta yêu nàng, Cát Tường. . . . .”

Hắn nói. . . . . Yêu nàng? Cát Tường cả người run lên.

Nàng không tự chủ được ngẩng đầu lên hướng về phía thanh âm phát ra, ngây ngốc hắn, ngã vào trong thâm tình của hắn.

Nàng, có phải cũng đã mong đợi nụ hôn này? Tại sao nàng không hề muốn đẩy hắn ra? Nàng căn bản đã hoàn toàn gục ngã, miệng lưỡi vô lực mặc cho hắn tìm lấy, chỉ có thể yếu đuối đáp lại nhu tình của hắn.

Ông trời ơi! Hãy nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ?

Nàng thương hắn như thế, lại chính tai nghe được từ trong miệng hắn nói yêu nàng, thân là một nữ nhân, có thể coi đây là một chuyện hạnh phúc không?

Nhưng, nếu nàng đón nhận tình cảm của hắn, hắn có thể chấp nhận nàng không phải một thân trong sạch không? Thân thể của nàng bị một tặc nhân ghê tởm làm bẩn, chuyện thật như vậy, ngay cả chính nàng còn không muốn chấp nhận, huống chi là hắn? Nếu như hắn biết, sẽ không coi thường nàng sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng đau xót, đột nhiên lắc đầu, chống đỡ ngực của hắn.

“Ta không cho phép nàng trốn tránh ta nữa!” Bùi Thanh kiên định nói, hai cánh tay cũng lần nữa ôm chặt nàng, nhưng nhẹ nhàng không thấy, lần này là những nụ hôn kích cuồng dày đặc, để cho nàng biết quyết tâm của hắn.

Tâm Cát Tường cuồng loạn, nàng choáng váng, từ từ nhắm mắt, trong cơ thể có một đốm lửa rồi trong nháy mắt lan tràn, trái tim liên tiếp bị tấn công mãnh liệt đến bại lui, thần trí từ từ trở nên mơ màng, mê muội trong nụ hôn sâu của hắn, ngay cả lúc nào thì bị hắn ôm đi cũng không biết.

Trong lòng Bùi Thanh như có cây đuốc thiêu đốt, hắn ôm nàng, đi thẳng về phòng của hắn, giơ chân đá vắng cửa phòng, đặt nàng ở trên giường.

Trong phòng ngủ, la trưởng buồng xuống, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Hắn ôn nhu hôn nữ nhân hắn yêu, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng cởi quần áo của nàng ra, khẽ vuốt thân thể mềm mại của nàng, vạn phần yêu thương hôn lên cảm địa trên người nàng, trút xuống tất cả cảm giác khát vọng với nàng đã lâu.

Cát Tường nhắm hai mắt, nàng mê man.

Mỗi một cái hôn của hắn làm nàng say mê mà rung động, nàng không muốn buông hắn ra, nàng chỉ muốn vĩnh viễn rúc vào trong ngực hắn, cảm nhận hơi thở của hắn, nhịp tim của hắn, tất cả cùng tất cả của hắn. . . . .

“Cát Tường. . . . .” Hắn ngậm đôi môi, mút lấy triền miên, dùng bản năng nam nhân của hắn hôn lên đôi môi mềm mại và cái cổ nhắn nhụy, lại trượt đến bộ ngực sữa non mịn, mãi miết thương thức da thịt nàng không có chút tỳ vết, say sưa trong đó. . . . .

Cát Tường không biết một tia lý trí của mình còn sót lại từ đâu chạy đến, đến khi tiếng thở dốc của hắn vang lên bên tai nàng, nàng mới như bị sét đánh giật mình tỉnh lại, vừa mở mắt, nhìn thấy đôi mắt đen nóng rực của hắn, nàng tâm tư đại loạn.

Trời ạ! Nàng đang làm gì?

Nhìn thấy thân thể mình xích lửa, hai tay nàng vội che mặt, đè nén xúc cảm mãnh liệt xuống dưới, lo sợ lại nổi lên.

Nàng lại dung túng cho mình buông thả tình cảm tới mức này? Bị kích tình làm cho đầu óc choáng váng, nàng thật là đáng chết!

“Thật xin lỗi! Đầu là ta không tốt!”

Nàng kinh hoàng nhảy xuống giường, vội vã mặc lại xiêm y, xấu hổ đến không còn mặt mũi nào, chỉ muốn chạy trốn.

“Tại sao trở thành nữ nhân của ta lại làm cho nàng khó xác định như vậy?” Bùi Thanh cắn răng, khàn đục hỏi.

Hắn nổi giận đem nàng kéo về trong ngực, huyết thái dương của hắn đang giật giật, hô hấp trở nên dồn dập mà không ổn định, đôi mắt như hai ngọn lửa bùng cháy đe dọa nhìn khuôn mặt nhỏ kinh hãi của nàng.

“Ta muốn, nàng không được trốn tránh ta nữa!” Hắn trầm giọng nói.

Hắn đã từng bao nhiêu lần tự hỏi, tại sao mình không thể từ bỏ nàng? Nữ nhân khác không được sao?

Đã nhiều năm, thủy chung đáp lại chỉ có cái kia ——

Đúng! Nữ nhân khác không được, hắn chỉ muốn nàng, chỉ cần một mình nàng!

“Thanh thiếu gia. . . . .” Ánh mắt của nàng tràn đầy cầu xin tha thứ.

Làm sao đây? Hắn bây giờ không giống như lúc trước, giống như là không hỏi ra kết quả sẽ không chịu từ bỏ, vậy phải làm sao?

“Đáng chết! Nàng không được gọi ta thiếu gia, ta đã sớm không phải là thiếu gia của nàng!” Hắn tức giận dùng sức nắm chặt tay của nàng, hai con ngươi như hai ngọn lửa bùng cháy dọa người.

Lão Thiên, hắn thật sự bị chọc tức, đều do nàng, đều là nàng không tốt, ngay từ lúc hắn hôn nàng thì nàng nên kiên quyết đẩy hắn ra mới đúng, tại sao lại như bị quỷ ám mà đi theo hắn chứ?

Hiện tại hối tiếc cũng vô ích, lửa là nàng đốt lên, sẽ phải phụ trách dập tắt, mặc dù, muốn dập trận lửa này đối với nàng mà nói là rất khó.

Ai.

Cát Tường thở dài, đáng thương nhìn hắn, ăn nói khép nép nói “Được, ta không gọi ngươi thiếu gia, ngươi đừng tức giận, không cần nổi giận, chúng ta nói chuyện một chút, nói rõ ràng, ngươi —— buông ta ra trước, ta rót cho ngươi chén nước cho ngươi thông suốt.”

Bùi Thanh buông nàng ra, nàng hạ mí mắt, yên lặng đi rót nước.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, khắc sâu mà nhạy bén cử động của nàng, đến lúc nàng xoay người, đem chén trà đưa đến trong tay hắn, không lên tiếng, trong ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói lại thôi.

Hắn không khát, nhưng vẫn uống.

“Nói đi!” Hắn nhìn nàng. “Cho ta một lý do có thể tin tưởng, nếu không chúng ta tháng sau thành thân.”

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Cát Tường vừa xao động vừa chua xót.

Nữ nhân nào nghe được nam nhân yêu mến cầu hôn mà không vui vẻ? Nếu như không có chuyện kia, nàng nhất định sẽ đồng ý hắn.

Nước mắt đau khổ chảy ra, sớm biết không có kết quả, nàng tại sao lại không khống chế được tình cảm của mình?

Những năm này, không phải là đã trải qua rất nhiều chuyện sao? Nàng có thể tiếp tục như vậy, nàng, lại phá hư tất cả, là nàng mặc cho hắn tác thủ, nàng là người gây nên mọi chuyện.

“Chúng ta không thể thành thân, bởi vì ——” Nàng cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn hắn, lại cảm giác được đầu ngón tay của mình lạnh toát.

“Vì sao?” Bùi Thanh nhíu mày, chờ đáp án của nàng.

Nàng lấy dũng khí, đưa mắt lên nhìn nhìn hắn, nặng nề hít một hơi, nói: “Bởi vì —— ta là người của Đại thiếu gia!”

“Cái gì?” Hắn chấn động mạnh, “Ba” một tiếng, bóp nát chén sứ trong tay.

Cát Tường kinh hãi nhảy dựng lên, ý niệm đầu tiên là tiến lên nhìn xem vết thương của hắn.

“Đừng tới.” Hấn khàn giọng nói: “Đứng ở chỗ đó, nói rõ ràng.”

Nàng đau lòng nhìn hấn, tay của hấn đang chảy máu, sắc mặt của hấn thật tái nhợt, giống như là bị đánh một gậy thật mạnh, lòng của nàng theo đó mà co rút nhanh, đau đớn hơn.

“Nói cho ta biết, tại sao nàng lại là nữ nhân của Bùi Văn?” Hấn cắn răng, từng chữ từng chữ hỏi.

Nàng không dám nhìn hấn, chỉ cúi đầu thật thấp nhìn giày hoa ủa mình, nhẹ nói: “Ngươi cũng biết ta hầu hạ Đại thiếu gia ba năm, có một tối, hấn uống một chút rượu, muốn. . . . . Ta không thể chống cự, chuyện liền. . . . . Cứ như vậy xảy ra.”

Nói dối như vậy, nàng sẽ xuống Địa ngục, nàng nhất định sẽ xuống Địa ngục !

Nhưng, đây là cách duy nhất có thể ngăn chặn ý niệm của hấn, nếu nói ra năm đó ác nhân kia đã làm ra chuyện với nàng, hấn nhất định sẽ nổi điên, hấn cũng nhất định sẽ tự trách mình không có bảo vệ nàng cho tốt, hơn có thể sẽ bởi vì muốn bù đắp cho nàng mà cùng nàng thành thân, nàng không muốn chuyện như vậy phát sinh.

“Nói tiếp.” Sắc mặt của hấn xanh mét.

“Sau lại. . . . .” Nàng khẽ nâng nâng con mắt, đáy mắt có sự đau khổ bất đắc dĩ. “Lại. . . . . Xây ra mấy lần. . . . . Hấn là thiếu gia, ta chỉ là một nữ tỳ. . . . . Thật. . . . . Không có biện pháp phản kháng ý tứ của hấn. . . . .”

Nàng lấp bắp nói, hấn một câu nói cũng không nói, chỉ gắt gao nhìn nàng, nặng nề hít thở.

Thì ra, đây chính là nguyên nhân nàng trốn tránh, đây chính là nguyên nhân nàng rõ ràng có tình cảm với hấn mà lại đóng chặt cánh cửa lòng, thì ra là thân thể của nàng đã bị Bùi Văn chiếm cứ!

Bùi Văn làm như vậy, tuyệt không kỳ lạ, dù sao Bùi Văn yêu thích nàng như vậy, yêu thích đến mức tất cả mọi người nhìn ra được, không phải sao?

Là hấn cho tới nay không nghĩ tới điểm này, hấn vẫn cho rằng nàng giữ mình trong sạch, đối với Bùi Văn lại không có biểu cảm, duy trì ở giới hạn chủ tỳ, cũng cho là Bùi Văn căn bản không xứng với nàng.

Thế nhưng hấn lại bỏ quên điểm trọng yếu nhất, chủ tỳ muốn nàng, nàng có thể từ chối sao?

Nàng chỉ là thân phận nha hoàn bán mình ti tiện, nói một cách thẳng thừng, mạng của nàng là Bùi phủ mua được, cho dù có người bảo nàng đi chết, nàng cũng phải đi, huống chi là Bùi Văn thân phận Đại thiếu gia bức hiếp nàng, nàng làm sao có thể phản kháng được?

Hấn nên sớm nghĩ đến điểm này, hấn nên phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, hấn nên bảo vệ nàng mới đúng, nhưng vậy mà hấn cái gì cũng không làm, đáng chết!

Mấy năm này, hấn đã học được mặt không đổi sắc trước dục vọng, ở Cô Đồ Sinh dạy, hấn học được ổn định tính tình của mình, đem sự hòa thuận thương đội cùng lợi nhuận đặt số một, cũng không dễ dàng tức giận, nhưng bây giờ ——

Hấn muốn giết Bùi Văn, hấn muốn giết kẻ đó!

“Đây chính là sự thật, ngươi bây giờ có thể hiểu chứ?” Cát Tường khổ sở nói, trong lòng thống khổ vô cùng.

Về sau, hấn sợ là sẽ không liếc nhìn nàng một cái.

“Ta biết, biết nàng ở Bùi gia chịu bao nhiêu ủy khuất, tương lai trở lại Bùi trang, ta sẽ tự tay lấy đầu của Bùi Văn.” Bùi Thanh nhìn nàng không chớp mắt, đi tới trước mặt nàng ngừng lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm như có ngọn lửa đang cháy. “Mà bây giờ —— chuyện của chúng ta còn chưa giải quyết, nàng cảm thấy, chúng ta lúc nào thì thành thân được? Nàng thích cuối thu, hay là đầu đông?”

Nàng giương mắt, kinh ngạc nhìn thẳng vào mắt hấn.

Hấn —— hấn đang nói gì?

“Ta cái gì cũng không quan tâm, ta chỉ quan tâm nàng không có ở bên cạnh ta.” Gương mặt hấn kiên định, “Cho dù nàng được gả đi làm vợ người, ta cũng sẽ đoạt lấy nàng, mà bây giờ, nàng không phải thể tỳ của bất luận kẻ nào, hơn nữa đang ở bên cạnh ta, ta sẽ không thả nàng đi, nói gì cũng sẽ không.”

“Ngươi. . . . . Ngươi biết ngươi đang nói gì không?” Cát Tường nghe được há miệng cứng lưỡi, trước mắt một mảnh mơ hồ.

Hấn thật. . . . . Không quan tâm nàng đã không phải là một thân nguyên vẹn, còn cố ý muốn cùng nàng thành thân? Hấn thật nói như vậy?

Nước mắt nàng trào ra, lòng của nàng níu chặt.

Hấn tại sao muốn hạ quyết định này, như vậy sẽ làm tình yêu của nàng không thể che giấu được. . . . .

“Cát Tường, cái gì cũng không cần nữa.” Ôm nàng vào trong lòng, Bùi Thanh nhìn nàng thật sâu, “Mọi chuyện ở quá khứ đã không còn ý nghĩa, bây giờ chúng ta mới là quan trọng, ta chỉ biết, Bùi Thanh ta không thể không có nàng, chuyện chung thân của chúng ta đã trì hoãn quá lâu, ta hi vọng năm nay cưới nàng vào cửa, trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của ta.”

Nàng nhìn hắn, nước mắt nàng không cách nào khống chế mà trào ra, dọc theo gò má lăn xuống.

“Không. . . . . Ta không thể thành thân với ngươi, bởi vì ta —— ta sợ suốt chuyện kia, ta không xứng với ngươi, ngươi đã có một sự nghiệp, nên có một cô nương tốt hơn. . . . .”

Trời ạ, tại sao nàng nói những lời này, lục phủ ngũ tạng bị xoay chuyển quặn đau?

“Ta là nam nhân của nàng, nàng đừng vọng tưởng đẩy ta cho cô nương khác.” Hắn một tay lấy mặt của nàng ấn vào trong lòng ngực mình, giọng nói trầm trầm truyền vào trong tai nàng.

“Nàng nói cần để cho mình thích ứng, ta có thể hiểu rõ, cho nên ta không ép nàng, ta sẽ cho nàng thời gian, một năm không đủ, vậy thì hai năm, hai năm không đủ, vậy thì ba năm, trong khoảng thời gian này, ta sẽ chuyên tâm kinh doanh thương đội, chỉ cần nàng đợi ở bên cạnh ta, ta nguyện ý chờ cả đời, hiểu chưa?”

“Ngươi tội gì như vậy?” Cát Tường chớp mắt, nước mắt lăn xuống, ướt đầm áo của hắn. “Ta, không xứng với ngươi, thật không xứng. . . . .”

“Đừng nói nữa, ta sẽ đợi.” Hắn kiên định nói “Cho dù có ba nghìn dòng nước, ta cũng chỉ lấy một gáo nước, trừ nàng ra, ta sẽ không cưới nữ nhân khác.”

Hắn sẽ chờ, chờ đến ngày nàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một năm này trôi qua với Bùi Thanh thật bận rộn, phẳng phát Trung thu mới qua, rồi tết Trùng Dương[1], năm mới lại đến.

[1] tết Trùng Dương: Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số sương nên gọi là trùng dương.

Năm mới đến, xuân về hoa nở, hắn ra một quyết định quan trọng.

Hắn muốn thành lập thương mậu tổng hào.

“Thương mậu tổng hào?” Bùi Uy là người đầu tiên kêu lên.

Đoàn người cũng ngoài ý muốn tập trung ánh mắt trên người hắn, chỉ có Cô Đồ Sinh lập tức khẳng định tin tưởng quyết định này của hắn, dĩ nhiên, một bên trong mắt Cát Tường cũng lóe ra tia mừng rỡ.

Ngày này, nàng đã chờ thật lâu, rốt cục cũng có thể như ý nguyện.

“Đại đương gia quả có con mắt tinh tường!” Cô Đồ Sinh ánh mắt lóe sáng khen: “Như vậy, kết hợp thương đội cùng thương mậu, hoàng hóa tự mình buôn bán, lợi nhuận sẽ không rơi vào tay người ngoài, rất nhanh là có thể hô phong hoán vũ ở Thương Hoài thành.”

Lưu Thành tính toán, “Chúng ta có thể dùng bạc mở hiệu buôn, hơn nữa sẽ không ảnh hưởng hành trình của thương đội.”

Hai năm qua, Đỗ Lập phụ trách thương đội, hắn là tài vụ phụ trách thương đội Bùi gia, rất được Bùi Thanh tín nhiệm, hắn cũng lấy sự trung thành và tận tâm để hồi báo, đem thu chi của thương đội tính không sai chút nào.

“Nếu muốn mở hiệu buôn, sẽ phải làm lớn nhất.” Bùi Thanh nhàn nhạt nói, lại hết sức uy nghiêm. “Ta hi vọng danh hiệu làm lần đầu sẽ thành công, để cho Lâm thành Lâm trấn cũng biết Thương Hoài thành là một khu có tổng số thương mậu lớn nhất, tiếng tăm chúng ta sẽ nổi hơn.”

Bùi Uy cười hi hi một tiếng, hưng phấn nói: “Mặc dù ta nghe không hiểu các ngươi đang nói cái gì, nhưng như vậy nhất định có thể kiếm rất nhiều bạc đúng không? Ta rất nhanh có thể mang theo Hương Liên cùng Bảo Nhi, Thái nhi trở về gặp mẹ ta.”

Chuyện thành lập hiệu buôn cứ như vậy quyết định, Cát Tường ở một bên không chen miệng, ánh mắt nàng dừng trên người Bùi Thanh, mừng rỡ ở trong mắt nàng lưu chuyển.

Thật tốt quá, hần rốt cục đã bước đầu thành lập tiền trang đầu tiên, đây cũng là nàng ngày nhớ đêm mong, nếu như hiệu buôn làm ăn được, như vậy ngày sau hần cũng không cần phải cực khổ đi thương đạo.

Hai tháng sau ——

Trên đường cái lớn nhất của Thương Hoài thành, từ hai mươi tòa nhà tạo thành một thương mại tổng hào được khai trương.

Người xem náo nhiệt, con đường chen chúc đến nước chảy không lọt, mọi người ở Thương Hoài thành hôm nay cơ hồ đều đổ xô ra đường, tất cả mọi người lúc này tập trung vào một hiệu buôn mới, chỉ cần hôm nay đến thương mại tổng hào mua hàng, bất kể nhiều hay ít, sẽ được tặng một chai dược Tây Vực đặc trị.

Mà giá trị của chai dược này không rẻ càng khiến người ta chen chúc mà đến, nói gì cũng phải tới mua hàng mới được.

“Tuồng cô nương thật thông minh, lại có thể nghĩ ra diệu kế này, nhìn dòng người này xem, thật làm cho các cửa hàng phụ cận thêm muốn chết, quy mô của họ sao có thể so với chúng ta!”

“Nói đúng lắm!”

Bọn tiểu nhị ngơ ngác một lời ta một câu, cùng về vang nói.

Bùi Thanh mỉm cười nhìn Cát Tường, “Nàng nghĩ thế nào ra chuyện này?”

“Cũng không có gì, là từ chỗ Ngô chương quỹ học được.” Trong giọng nói của nàng thêm nụ cười. “Ngô chương quỹ nói, mỗi người đều thích có món quà nhỏ, chỉ cần cho bọn họ một chút lợi, bọn họ sẽ tự động mang nhiều ngân lượng đến cho ngươi hơn, vì vậy những lợi lộc nhỏ này tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Bùi Thanh cười. “Rất có lý.”

Ngô chương quỹ là đại chương quỹ tiền trang Bùi gia, là người rất khôn khéo, theo hần biết, Ngô chương quỹ phụ trách đem kinh doanh tiền trang dạy cho Bùi Văn, bất quá hiển nhiên Bùi Văn không có học được, toàn bộ cho Cát Tường học, đến hôm nay, biến thành trợ lực của hần.

Hiện tại, tiền trang Bùi gia cũng đã do Bùi Văn tiếp quản chứ?

Người nào sẽ nghĩ tới, tiểu thư đồng nô tỳ ban đầu ở bên cạnh Bùi Văn, hôm nay lại trở thành trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh hần?

Người nào lại nghĩ đến, hần thật sự đã gây dựng được sự nghiệp của mình?

Bất quá bây giờ chưa phải là lúc trở về Bùi gia, chờ hần thành công hơn một chút nữa, hần sẽ trở về. . . . . Lão thái phu nhân không thèm liếc mắt mẹ con hần một cái, còn có đại nương ác độc, hần một khắc cũng không quên. . . . .

“Đang suy nghĩ gì?” Cát Tường nhìn Bùi Thanh nhăn mày, có chút bận tâm, bởi vì ánh mắt hần thật sắc bén, vẻ mặt đó không nên xuất hiện vào ngày cao hứng như hôm nay.

“Nhớ lại hai nữ nhân.” Hần giọng cao khóe miệng.

“Hai nữ nhân?” Nàng không hiểu.

Vào lúc này, sao lại nhớ tới nữ nhân nào, hơn nữa còn là hai?

“Lão thái phu nhân và đại nương.” Hần trầm thấp mà rõ ràng nói.

Cát Tường kinh ngạc nâng mắt lên nhìn hần, ngay sau đó hiểu ra.

Ài, là bởi vì thương mại tổng hào khai trương, cho nên gọi lên hận cũ của hần sao?

Năm đó, hần mang theo tâm tình gì rời khỏi Bùi phủ, nàng biết, hần, là bị Đại phu nhân làm nhục một phen, không thể không rời đi.

Hai nữ nhân trong miệng hần, lão thái phu nhân chính là tổ mẫu của hần, hần cũng không gọi một tiếng tổ mẫu, mà Đại phu nhân thì càng không cần nói, sau khi Nhị phu nhân qua đời, vẫn luôn ức hiếp hần.

Mà nay, hần thật vất vả có được hiệu buôn của mình, tự nhiên sẽ nghĩ đến hai người đối đãi hần không tốt kia, đường đường là Nhị thiếu gia tiền trang Bùi gia, lại ở trong xá phòng hàng năm không được tu sửa, ngay cả ngã bệnh cũng không có người tới hỏi thăm, mặc cho hần sốt cao không hạ.

Năm đó thiếu niên nằm ở trên giường như sắp chết, hơi thở yếu ớt, lúc mệt mỏi mắt hơi mở ra thấy nàng, chỉ nói hai chữ —— “Cứu. . . . . Ta.”

Nghĩ tới đây, lòng của nàng một hồi níu chặt, không khỏi nhẹ nhàng nắm tay của hần, truyền đến dịu dàng an ủi.

“Quên đi.” Nàng yêu thương ngưng mắt ở khuôn mặt anh tuấn của hắn, trầm nhẹ nói: “Mặc dù, các nàng thật sự đối đãi người không tốt, bất quá đáng giận là chỉ là chuyện đau khổ, nên để cho những chuyện không vui kia theo gió bay đi, cũng không cần hận các nàng nữa, mệt mỏi tâm của mình.”

Bùi Thanh nhìn nàng, ấm áp trên tay nàng, truyền thẳng vào trong lòng hắn.

Cát Tường cũng nhìn hắn, hai người cứ như vậy nhìn thẳng vào nhau.

Bọn họ đứng lặng hồi lâu trong lúc mọi người tím tím trước cửa hiệu, bốn phía ồn ào hỗn loạn, không ai chú ý tới bọn họ nói chuyện với nhau.

Trao đổi ánh mắt, ký ức tươi đẹp hai người cùng hiện về, bọn họ ở trong đáy mắt của nhau đọc ra rất nhiều ngôn ngữ cảm xúc.

“Giờ lành đến ——” Có người hô, cắt ngang cái nhìn chăm chú của họ.

“Cho mời Đại đương gia ——”

Một trận tiếng pháo bùng đoàng lạch tách vang tận mây xanh, Bùi Thanh ở giữa, mở ra tấm bảng màu hồng trước cửa chính thương mại tổng hào.

Hiệu Cát Tường, ba chữ lớn như vậy, đường đường chính chính khắc vào tấm bảng gỗ lớn, bốn phía vang lên một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Làm sao lại . . . . . Làm sao lại gọi hiệu Cát Tường?” Cát Tường kinh ngạc nhìn chữ trên tấm bảng, nàng vẫn cho là, thương mại tổng hào gọi là Bùi gia thương hào, hoặc cũng là Bùi gia thương đội.

“Là Nhị ca quyết định muốn lấy tên này.” Bùi Uy cười hi hi nói: “Hắn nói, sau khi hiệu buôn thành lập, sẽ phải mở thêm cửa hàng nhỏ nữa, từ nam tới bắc khắp nơi đều là hiệu Cát Tường, còn phải tuyên truyền phổ biến nguồn gốc danh tự này, đến lúc đó, các muội muội của người nhất định sẽ tìm tới cửa, các người có thể đoán tự.”

Ánh mắt Cát Tường chuyển từ tấm bảng hiệu sang Bùi Thanh, trong mắt đã có lệ.

Nàng muốn hỏi hắn, tại sao lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng chỉ là một nô tỳ thân phận ti tiện.

Nàng muốn hỏi hắn, nàng có cái gì có thể báo đáp hắn?

Một chữ “tình” nặng tựa Thái Sơn, người nào có thể nâng lên nổi?

Một chữ “tình” lại nhẹ tựa hồng mao, chỉ nhẹ nhàng lướt qua trong tim, người nào lại tàn nhẫn buông ra?

Nàng có sức, cũng chỉ có nàng một lòng, mà hết lần này tới lần khác, nàng lại không qua nổi . . . . .

“Ta đáp ứng nàng, nhất định làm được.” Bùi Thanh không chớp mắt nhìn nàng, kiên định nói: “Chờ cửa hiệu buôn bán ổn định lại, ta sẽ phái người đến Sân Tập thôn đi hỏi thăm tung tích muội muội của nàng, tìm các nàng trở về.”

Từ nay về sau, hắn muốn trên gương mặt của nàng chỉ có nụ cười, không có nước mắt.

* * *

Tối nay không biết được tại sao, Cát Tường trần trọc khó ngủ, vẫn cảm thấy ngực buồn buồn, giống như có chuyện gì muốn phát sinh.

Cái tên hiệu Cát Tường đã nổi tiếng xa gần, mỗi ngày buôn bán thịnh vượng, được liệu danh quý vùng Tây Tạng đều giành được, chỉ cần thương đội trở lại, các thành đều chạy tới mua hàng. Bùi Thanh nâng giá lên năm lần, bán lại cho những thương nhân tới kinh thành, được liệu còn lại bán ở trong hiệu Cát Tường, mới một năm, đã thu lợi đáng kinh ngạc.

Nửa năm trước, Bùi Thanh đi tới vùng lân cận Giang Lăng, Lạc Ấp, Phái thành cùng Phấn thành mở bốn cửa hàng nhỏ, kinh doanh da lông, vũ khí, đường, lá cây thuốc lá, lá trà, hoa quả khô, lương đậu, vải bông cùng tạp hóa.

Quy mô thương đội đã gia tăng lên một trăm con ngựa và la, còn gia nhập rất nhiều vũ sư, khiến mã tặc không dám manh động, Đỗ Lập nhận lời Bùi Thanh phụ trách thương đội, trên đường đi có lúc sẽ nói chuyện hợp tác với các tiểu thương đội, liên hợp cung cấp tiêu thụ, như vậy lợi nhuận sẽ lớn hơn nữa.

Đầu tháng trước, Bùi Thanh ra lệnh, hắn muốn đào một hầm đá có thể chứa trăm vạn lương thực, để cung cấp ngay khi cần, chẳng những có thể làm nơi để hàng tồn và tích trữ, còn là nơi để kim ngân an toàn.

Bùi Thanh nói, Hiệu Cát Tường danh tiếng càng lúc càng lớn, nếu để người ngoài biết có của cải, chẳng những sẽ trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, còn có thể kéo quan phủ tới vơ vét tài sản.

Chỉ cần xây một cái hầm lớn, đem hàng hóa để vào nơi an toàn chắc chắn, như vậy bằng hiệu cửa hàng cũng sẽ không bị gỡ xuống, cũng có thể bảo đảm kinh doanh cửa hiệu vẫn tiếp tục đi lên.

Mọi người đối với cái nhìn của hắn cũng vô cùng đồng ý, hết thấy đều thuận lợi như vậy, cho nên không có biện pháp, nàng ngực mơ hồ có cảm giác bất

an đến tốt cùng là từ đâu mà đến?

Nàng nhìn ngoài cửa sổ, trời sáng nhanh quá, cơn mưa dần tạnh.

Trời mưa cả đêm, trong viện ngập đầy nước, ở nơi này đang là tiết lạnh của mùa xuân, nàng không cảm thấy nóng, nhưng toàn thân không khỏi đổ trợn mồ hôi.

“Tiểu thư! Không xong! Việc không tốt rồi!” Bỗng dưng, tiểu nha hoàn thiếp thân của nàng ở ngoài phòng chợt chạy tới.

Nàng gần như nhảy dựng lên, ngay cả giấy thêu cũng chưa đi vào đã vội vã ra mở cửa, nhìn thấy Tiểu Thúy ngoài cửa mặt hốt hoảng, nàng vội hỏi: “Chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thúy cặp mắt đỏ bừng, khóc rống nói: “Cô Nhị đương gia trên đường từ từ lâu trở về, bị con ngựa nổi điên lao vào chết! Đại đương gia gọi tiểu thư mau qua đó!”

Tiểu Thúy là ba năm trước đây Cô Đồ Sinh mua về hầu hạ Cát Tường, nàng vẫn luôn cảm động và nhớ nhung Cô Đồ Sinh mua nàng ra khỏi tay bọn buôn lậu, giúp nàng tránh khỏi số mạng phong trần lưu lạc.

“Ngươi nói cái gì?” Cát Tường sững sốt, tâm phảng phất “đông” một tiếng, lòng trầm xuống.

Nàng. . . . . Nhất định là nghe lầm.

Tiểu Thúy nghẹn ngào nói: “Nô tỳ nói. . . . . Nhị đương gia đã chết rồi, đã tắt thở. . . . . Ngay cả lần cuối gặp mặt cũng không còn. . . . . Không còn thấy. . . . . Ô ô ô. . . . . Ô ô ô. . . . .”

Cát Tường nhìn đôi mắt Tiểu Thúy đầm lệ, nàng hoảng hốt, nhất thời không rõ mình là đang nằm mộng hay đang tỉnh táo.

Nếu như đang tỉnh, đại ca nàng sống rất tốt, nàng sao lại nghe được tin hẩn chết từ miệng Tiểu Thúy đây?

Nhưng nếu như không phải là thật, thì tại sao cả người nàng rét run?

Nàng không biết mình làm sao lại tới đại sảnh được, cũng không biết là người nào giúp nàng mặc thêm áo khoác, lúc giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi xuống, tầm mắt của nàng đã không thể nào rời khỏi Cô Đồ Sinh nằm trên chiếu.

“Đại ca!”

Hôm nay đại ca nàng ở Thương Hoài thành chiều đãi người bạn từ kinh thành tới tại Túy Tiên Lâu nổi danh xa gần, trước kia cũng là hảo huynh đệ cùng nhau thành lập mã bang, vốn là vui vẻ xuất môn, sao trở về lại biến thành như vậy?

Lưu Thành bi thương thảm thiết nói: “Trời mưa, tầm nhìn không tốt, Nhị đương gia lại nhất định không chịu ngồi xe, nhất quyết muốn cưỡi ngựa, ước chừng cũng đã say rượu rồi, quát ngựa lung tung, thấy người ta nói, con ngựa không biết thế nào nổi điên, trước quảng Nhị đương gia xuống ngựa, ngay sau đó tàn nhẫn đập lên. . . . .”

Cát Tường nhắm mắt lại, lòng như đao cắt.

Đại ca của nàng, đại ca nàng tôn trọng kính yêu nhất, làm sao lại dùng cách này rời xa bọn họ chứ?

Nàng quỳ gối trước thi thể Cô Đồ Sinh, mặt đầy nước mắt, đau lòng không chịu nổi.

Lưu Thành đem một người đưa tới trước mặt nàng, “Hắn là người cuối cùng nhìn thấy Cô Nhị đương gia, Nhị đương gia trước khi lâm chung đã dặn dò hắn nói vài câu với Cát Tường cô nương.”

“Là ngài đưa đại ca của ta về sao?” Nàng rung rung nhìn người nọ. “Cảm ơn, cảm ơn. . . . . Phần ân tình này Hiệu Cát Tường chúng ta từ trên xuống dưới, vĩnh viễn cảm niệm (cảm động và nhớ nhung), vĩnh viễn không quên.”

“Không dám nhận, Tường cô nương, xin ngài ngàn vạn đừng nói lời như thế.” Người nọ cũng đỏ vành mắt. “Nhị đương gia ngày thường đối với chúng ta cực tốt, thường giúp đỡ chúng ta, tiểu nhân vốn là làm việc ở bến tàu, không nghĩ tới lại thấy được con ngựa chết tiệt đó quăng Nhị đương gia xuống, không thể kịp thời cứu người, tiểu nhân thật sự xấu hổ!”

Cát Tường hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng ngừng nước mắt. “Ngài có thể đưa huynh ấy về, thì. . . . . Rất tốt, thật cảm ơn ngài.”

“Đây là việc tiểu nhân nên làm, ngài đừng nói cảm ơn.” Người kia nói: “Nhị đương gia trước khi lâm chung có nhắn nhủ tiểu nhân một câu, ngài nói, vị trí của ngài do Tường cô nương kế thừa, muốn Tường cô nương nhất định phải giúp Đại đương gia củng cố tiền trang, nói xong liền tắt thở.”

Nghe xong di ngôn Cô Đồ Sinh, Cát Tường rất khó khăn mới ngăn cho nước mắt không chảy ra.

“Đại ca! Đại ca! Đại ca!” Nàng ôm thi thể đau lòng kêu, khóc không thành tiếng, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, không biết biểu đạt như thế nào.

Nàng làm sao lại không biết dụng tâm của đại ca chứ, hẳn biết nàng cho là mình chẳng qua chỉ là xuất thân nô tỳ, không xứng với Bùi Thanh, cho nên mới đem phần của hắn cho nàng, muốn nàng có thể cùng Bùi Thanh xứng đôi.

Lời di ngôn này, chẳng những nói rõ đại ca yêu thương nàng cỡ nào, đồng thời cũng nói hẳn là cỡ nào không yên lòng về nàng!

Nghĩ đến quá khứ hẳn đôi nàng thương yêu cùng che chở, nước mắt thế nào cũng không ngừng được.

Lòng của nàng, thật là đau. . . . .

“Đừng khóc.” Bùi Thanh không biết lúc nào đã đi tới bên người nàng, tay đặt lên hai vai nàng đang run rẩy, hắn khàn khàn nói: “Cô đại ca bị chết oan uổng, con ngựa kia đã bị ta tự tay đánh chết đền mạng cho Cô đại ca.”

Cát Tường chấn động.

Hắn. . . . . Giết con ngựa điên kia?

Mấy năm này, hiếm khi thấy hắn động một chút là lộ ra sự ngang ngược thời trẻ, đã nhiều năm, lúc này lại thấy xuất hiện trên gương mặt hắn.

Chỉ là một sinh vật không có trí tuệ đột nhiên điên cuồng, vậy mà hắn lại xúc động ra tay với nó, có thể biết trong lòng hắn bị phần thế nào.

Nàng biết, nghĩa huynh của nàng đối với hắn mà nói, là ân sư dạy dỗ hắn kính thương, là sư phụ dạy hắn một thân võ nghệ tuyệt hảo, lại càng giống như cha ruột của hắn!

Nghĩa huynh nàng chết đi, để lại trong lòng bọn họ một sự tiếc nuối vô cùng, vĩnh viễn không thể lấp đầy, cũng vĩnh viễn không thể quên được.

“Ta, nhất định sẽ phát triển tiền trang của chúng ta, ta nhất định!” Bùi Thanh đau khổ trong lòng, thề son sắt nói.

* * *

“Cát Tường tiền trang” Biển lớn chữ vàng treo cao ở chính giữa phòng khách, tiền môn của tiền trang vẫn như xưa, ngựa xe như nước, người đến người đi, trong tiền trang thì ngày càng đông người, trước tới đôi ngân*, giữ ngân, cầm, chuộc đồ, ra ra vào vào, một cảnh tượng phồn vinh, thịnh vượng.

*ngân: ngân lượng, tiền bạc.

Trên quầy mười mấy người hầu bận bịu tiếp đãi khách, Cát Tường mặc một bộ màu xanh nhạt, áo tơ trắng quần trắng, trên xiêm áo chỉ thêu mấy đóa hoa sen, không có son phấn, xinh đẹp giản dị.

Nàng ở tiền trang, đồ trang sức trên người chỉ có duy nhất cây ngân châm Bùi Thanh mua cho nàng, nàng đang tập trung tính toán thu nhập, kiểm tra sổ sách, tính toán tháng này tiền trang thu được bao nhiêu tiền lãi.

Nàng vô cùng quen thuộc với công việc trong tiền trang, năm đó, Ngô đại chương quỹ của tiền trang Bùi gia muốn truyền thụ cho Bùi Văn bí quyết riêng, nàng chẳng những tất cả đều ghi ở trong lòng, mà bây giờ tất cả đều hữu ích.

Ba năm trước đây, tiền trang mới thành lập, ngày đó pháo nổ tung bùng, tiếng trống như sấm, hàng xe thu hoạch những rương bạc trắng lớn từ cửa lớn nối đuôi nhau tiến vào tiền trang, dân chúng thành Thương Hoài cũng mở to hai mắt nhìn, nhìn xem Cát Tường tiền trang này có bao nhiêu nội tình, đem bạc để nơi này có đáng tin nhiệm không?

Khi mọi người đếm từng chiếc xe, đếm tới xe chở rương bạc thứ tám mươi tám thì nhìn trân trân không nói lên lời vì kinh ngạc.

Tám mươi tám xe, là bấy nhiêu bạc trắng?

Cát Tường tiền trang trong một đêm danh tiếng đại chấn, một bước lên mây.

Một năm trước, Bùi Thanh góp năm vạn hai bạc trắng cho quan phủ lót đường, hành động này làm danh hiệu Cát Tường tiền trang đầy tới cực hạn.

Hôm nay, đã ba năm trôi qua, tiền trang vẫn đứng vững, từ lâu đã không còn những tiền trang khác có thể thay thế địa vị của nó, Cát Tường thường nhớ tới nghĩa huynh Cô Đồ Sinh của nàng.

Nếu như huynh ấy còn sống, có thể cùng bọn họ chia sẽ tất cả thì thật tuyệt.

Nếu không có huynh ấy, thương đội sẽ không phát triển thịnh vượng, sẽ không có thương mại tổng hào, cũng sẽ không có tiền trang hôm nay.

Nàng thật sự rất nhớ nghĩa huynh của nàng, huynh ấy có nhìn thấy không? Có thể đang mỉm cười? Bọn họ phát triển tiền trang, lúc Cô huynh lâm chung nói như vậy. . . . .

“Ngươi nói cái gì? Muốn gửi ba quan tiền? Có loại luật này sao? Không sợ cười ta cười rụng răng sao?” Người làm thuê lớn tiếng la hét.

Cát Tường phục hồi tinh thần lại, ngưng mắt nhìn lại.

“Các người mở tiền trang, không phải là làm cho người ta gửi bạc sao? Tại sao không thể gửi ba quan tiền?” Một thanh âm không phục, phát ra từ trong miệng một lão nhân ăn mặc giống như khất cái, hần quần áo lam lũ, gương mặt đầy dơ bẩn, thoát nhìn hết sức nghèo túng.

“Đúng là không có quy định, nhưng người cũng không phải nói đùa chứ?” Người làm khinh bỉ nói: “Ba quan tiền có thể mua cái gì? Ta lớn như vậy, cũng chưa từng thấy qua.”

Lão nhân la àm lên: “Vậy các người rốt cuộc là cho gửi hay không cho gửi?”

Người làm lập tức vẫy tay, giống như đuổi ruồi. “Đi đi đi, đi nhà khác đi, hoặc hiệu Hứa Vạn Lợi sẽ cho người gửi ba quan tiền, quy mô của bọn họ nhỏ hơn, mà Cát Tường tiền trang chúng ta, không thể để loại người như người đến quấy rối lung tung. . . . .”

Cát Tường tức giận biến sắc, nàng rốt cuộc không thể nghe nổi nữa, bước nhanh tới.

“Im miệng cho ta!” Nàng cúi kính trách cứ người làm, trên mặt giống như bao bọc một tầng sương lạnh, không có chút cười.

Người làm nuốt nước miếng một cái, chỉ vào người nọ tố cáo, “Bẩm Tường cô nương, người này là cố ý tới quấy rối, chỉ gửi ba quan tiền. . . . .”

“Ta bảo người im miệng!” Cát Tường lạnh lẽo nói, môi hồng giương nhẹ, nhưng nói ra những lời nặng nề. “Nghe rõ cho ta! Tiền trang chúng ta mở cửa làm ăn, bất kể kẻ bao nhiêu, cũng đều giống nhau, cũng đều chịu trách nhiệm, cũng không quản là người buôn bán nhỏ hay quan lại quyền quý, thái độ đối xử như nhau!”

Nói xong, nàng xoay người tới trước mặt lão nhân, cup xuống lông mi dài, chào hỏi. “Vị đại gia này, thật xin lỗi, là người làm tiền trang chúng ta không hiểu chuyện, mạo phạm ngài, phiền ngài chờ một chút, lập tức giúp ngài gửi bạc, xin ngài đại lượng, sau này còn tiếp tục tới tiền trang.”

Lão nhân hừ một tiếng, đem ba quan tiền giao cho nàng, nàng vô cùng cẩn thận nhận lấy, giao do người làm.

Sau khi lão nhân đi, Cát Tường cũng không quan tâm ở đây có nhiều người ngoài cùng những người làm khác, liền nghiêm nghị giáo huấn người làm vừa rồi.

“Tiểu Tam Tử, người nghe đây!” Nàng dùng âm lượng mà tất cả mọi người có thể nghe được nói: “Mỗi người địa vị cao thấp thế nào, ngân lượng không quan tâm ít hay nhiều, tiền trang có mở lớn hơn nữa, nếu không có người đến thăm, cũng vô ích, hôm nay người không để người ta trong mắt, ngày mai có thể chính là khách hàng lớn của tiền trang! Hôm nay người phạm vào một lỗi lớn không thể tha thứ, nhưng, nể tình người muốn chăm sóc mẫu thân đang ngã bệnh mới không đuổi người đi, lần sau nếu tái phạm tội xấu tự đại này, ta nhất định sẽ không tha thứ.”

Tiểu Tam Tử ủ rũ cúi đầu nói: “Dạ biết, Tường cô nương, là tiểu nhân mắt cá nhìn hẹp hòi, là tiểu nhân không suy nghĩ, tiểu nhân bảo đảm lần sau sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa, xin ngài yên tâm đi!”

Cát Tường gật đầu một cái. “Được, ta chờ xem biểu hiện của người! Cũng hi vọng người thật sự hiểu đạo lý này, không phải là nói có lệ.”

Nói xong, nàng vỗ vỗ tay, cất giọng thanh thúy nói: “Mọi người nghe đây! Chúng ta mở cửa làm ăn, hòa khí sinh tài quan trọng nhất, mỗi một vị khách nhân tới cửa đều là quý nhân của chúng ta, đều phải lễ phép, mời uống trà trong khi chờ đợi. Ta hi vọng mọi người ghi nhớ kỹ những lời này trong lòng, đồng thời làm việc thật tốt.”

“Dạ!” Bọn tiểu nhị thanh âm vang dội, trung khí mười phần, đồng thanh trả lời.

Cát Tường lúc này mới lộ ra một nụ cười. “Mọi người làm việc đi! Ngày hôm nay là Trung thu, Thanh gia bảo mọi người trước khi về nhà tới phòng thu chi lãnh thưởng.”

Đoàn người một trận vui sướng. “Cám ơn Thanh gia! Cám ơn Tường cô nương!”

Cát Tường trở lại trong quầy, nghe được vài dân chúng bình phẩm nàng từ đầu tới chân, giống như là không sợ nàng nghe được, cũng cũng như là không biết nàng sẽ nghe được, nói cũng hăng say.

“Này Kim lão bản thật khí phách, thương mậu tổng hào của Cô Nhị đương gia đòi trước, ai ngờ rằng Kim lão bản thanh tú như vậy mà khi tức giận lại quyết đoán chủ trì một tiền trang.”

“Đúng vậy, nhìn thái độ xử lý chuyện vừa rồi của Kim lão bản, nói nàng là đương gia chủ mẫu Cát Tường tiền trang cũng không quá đáng đâu!”

“Nói cũng kỳ quái, Kim lão bản cùng Thanh gia thế nào vẫn không thành thân?” Người đàn bà nói, ánh mắt vẫn nhìn vào trên người Cát Tường.

“Nói đúng, nhìn nàng, một lòng lo nghĩ cho Thanh gia, thế nào không muốn cầu xin cái danh phận? Có phải có nội tình gì chúng ta không biết hay không?”

“Kim lão bản đã ngoài hai mươi? Có phải Thanh gia ghét bỏ nàng không? Nghe nói trong thành có rất nhiều quan gia thiên kim cũng rất ngưỡng mộ Thanh gia, nàng không sợ Thanh gia bị người đoạt đi sao?”

“Nữ nhân a, thanh xuân qua cũng không đáng tiền. . . . .”

Nghe thấy, nàng đều nghe thấy, nhưng nàng không ngắt mắt, tiếp tục các khoản mục của nàng, về mặt bình tĩnh.

Đúng vậy, nàng đã là lão cô nương, trong thành còn nhiều cô nương dung mạo xinh đẹp trẻ tuổi hơn nàng, đã không có người tới cửa xin cưới nàng nữa.

Kể từ sau khi đại ca nàng qua đời, nàng cùng Bùi Thanh giống như có ký kết ngầm, không hề không đề cập tới chuyện tình cảm, chỉ chuyên chú với chuyện của tiền trang.

Đây là chuyện nàng muốn làm, cũng là chuyện hắn muốn làm, không cần phải nói rõ, đem tâm tư đặt ở tiền trang, dĩ nhiên là sẽ không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Cuộc sống như thế, cũng không có cái gì không tốt, dù sao, hắn, đang ở bên cạnh nàng, ở nơi nàng mỗi ngày thấy được, như vậy là đủ rồi.

“Tiểu thư! Làm sao người vẫn còn ở nơi này chứ?”

Thanh âm hỗn hển của Tiểu Thúy truyền đến, Cát Tường lấy lại tinh thần, ngược mắt, nhìn thấy nàng chau mày lại, hai tay bắt chéo, bộ dạng rất không đồng ý.

“Ta vẫn ở chỗ này mà.” Nàng nhẹ cười một tiếng. “Ta không phải là mỗi ngày đều ở chỗ này sao?”

Tiểu Thúy mở lớn mắt, “Nhưng hôm nay là Trung thu!”

“Ta biết hôm nay là Trung thu, Trung thu cũng vẫn bình thường.” Cát Tường mỉm cười. “Thế nào? Ngươi muốn cùng A Kính ra ngoài sao? Muốn đi thì đi đi, có chuyện ta sẽ phân phó Tiểu Mai.”

A Kính là con trai lớn của Lưu Thành, một tiểu tử rất chịu khó, mọi người đều biết hắn thích Tiểu Thúy, Tiểu Thúy đối với hắn cũng có tình ý, chẳng qua là xấu hổ, không muốn nói ra.

“Nô tỳ nào có nói muốn cùng người nào đi ra ngoài, tiểu thư đừng nói lung tung.” Tiểu Thúy đỏ mặt chối. “Hôm nay là Trung thu, Huyện lão gia muốn mời Thanh gia làm khách quý trên thuyền, ngài dĩ nhiên cũng là thượng khách, phải nhanh trở về trang điểm ăn mặc, tiếp tục ngồi ở chỗ này, sẽ đến không kịp.”

Cát Tường cười một tiếng, “Ta có cái gì mà mặc đẹp? Một bộ áo trắng là được, ngược lại ngươi, nhanh đi trang điểm đi, đến bên hồ, ngươi muốn đi lúc nào cũng được, ta sẽ không trách tội.”

Nàng kiên trì muốn thay nghề huynh nàng tức trực bên linh cửu ba năm, vì vậy quanh năm đều một thân bạch y.

“Ai, tiểu thư, ngài lại vụt đi nơi nào rồi?” Tiểu Thúy bĩu môi, tức giận nói: “Nô tỳ là thay ngài sốt ruột, ngài ngược lại còn nhân hạ thoải mái trêu đùa nô tỳ, thật là hảo tâm không có hảo báo! Trong thành nữ nhân ái mộ Đại đương gia nhiều như vậy, tất cả mọi người đều tranh giành, người mặc mặc như vậy sao có thể so cùng người khác!”

“Tại sao ta phải so với người khác?” Cát Tường buồn cười hỏi.

Tiểu Thúy ánh mắt mở lớn, “Đương nhiên là để giữ chặt tâm của Thanh gia!”

Nàng cười nhạt. “Ngươi nghĩ quá nhiều.”

Ai, Bùi Uy cũng đã là cha của bốn đứa nhỏ rồi, Bùi Thanh dĩ nhiên cũng nên lấy vợ sinh con. . . . .

Chẳng qua là, nàng yêu hắn sâu như vậy, làm sao quên được bản thân không hoàn chỉnh, trở thành vợ của hắn đây?

Nàng đương nhiên có nghĩ tới, nếu có nữ tử khác chiếm lấy tâm của hắn, nàng nên làm như thế nào?

Nàng cũng muốn chúc phúc hắn, nhưng nàng nhất định sẽ tan nát cõi lòng.

“Tại sao ngài phải vô tình như vậy?” Tiểu Thúy giậm chân. “Nô tỳ chẳng qua là muốn ngài trở về ăn mặc đẹp một chút, cho dù không phải là vì Thanh gia, ngài cũng là tâm bång song của Cát Tường tiền trang chúng ta, không làm đẹp sao được?”

“Tiểu Thúy nói không sai.” Thê tử Lưu thành – Ngô Thị đi tới, cười tùm tùm nói: “Tuồng cô nương, muội cũng nhanh trở về ăn mặc đi, tất cả mọi người về nghỉ lễ, khách tới cũng ít đi, buổi tối muội phải cùng Đại đương gia đi chung thuyền, là mục tiêu chú ý của mọi người, chuẩn bị xinh đẹp một chút cũng không sai.”

Cát Tường bật cười. “Lưu đại tẩu, làm sao tẩu cũng theo Tiểu Thúy trêu đùa?”

“Ta không phải trêu đùa, là lời tâm huyết.” Ngô Thị nhìn nàng, mỉm cười nói: “Nữ vi duyệt kỹ giả dung*, nữ nhân nào không muốn ăn mặc xinh đẹp một chút cho nam nhân mình yêu mến nhìn? Ta tự mình làm một bộ xiêm y cho muội, đã để vào trong phòng muội rồi, là màu trắng thuần, hôm nay nhất định phải mặc nha.”

*Nữ vì duyệt kỹ giả dung: ý nói nữ nhân phải chăm chút đến dung nhan của mình.

Nàng cảm động nói: “Cám ơn Lưu đại tẩu, ta sẽ mặc.”

Trăng tròn, người đoàn viên.

Chẳng biết tại sao, cuộc sống này, luôn đặc biệt khiến người ta sầu não, là lòng của người có tình không cách nào đoàn viên sao?

Ai, nàng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thương Hoài thành mấy năm này bởi vì mua bán giao dịch thân thiện, càng thêm phồn hoa náo nhiệt, hai bờ sông, ngân lâu đoạn hào, quán xá tấp nập, thư điểm họa phở, chợ hoa chợ rau* nhiều vô kể, trên đường dưới cầu, người lên xuống thuyền, đã sớm không phải là thành trạm dịch nhỏ trước kia.

*ngân lâu đoạn hào, trà xá tấp nập, thư điểm họa phở, chợ hoa chợ rau: hàng bạc, hàng vải, quán trà, quán rượu, tiệm sách, hàng vẽ, chợ hoa chợ rau.

Đêm trung thu, du hồ thưởng nguyệt* là truyền thống của thành Thương Hoài, ban đêm so với ban ngày càng thêm náo nhiệt.

*du hồ thưởng nguyệt: dạo chơi trên hồ, ngắm trăng.

Trên thuyền lầu, nữ khách tóc cài trâm thân ảnh rực rỡ, châu ngọc khắp người, từng đám nam khách học làm sang, chiết phiến* nhẹ lay động, chuyện trò vui vẻ, chốc lát ly rượu lại giao nhau, uống cạn chén, ngâm thi tác phú, đàm hoa thưởng nguyệt**, vô cùng náo nhiệt.

*chiết phiến: quạt giấy xếp.

**ngâm thi tác phú, đàm hoa thưởng nguyệt: ngâm thơ làm phú, nói hoa ngắm trăng.

Bãi quán bên bờ, ca hát tấp nập, du khách, toàn bộ chen chúc một chỗ, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé đi lại không ngớt, một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình quang vinh.

Giờ Bùi Thanh thân là thương nhân lớn nhất thành Thương Hoài, dưới cờ còn có thương đội của mình, thương mậu tổng hào cùng tiền trang, thân phận này dĩ nhiên là tiêu điểm chú ý của mọi người, cũng là đối tượng để mọi người xu nịnh.

“Bùi đương gia, Kim lão bản, Thương Hoài thành có thể có hôm nay, thật không thể bỏ qua công lao của hai vị.”

Trên sàn thuyền có vài tên thị vệ đeo đao tuần tra trước sau, cảnh giác nhìn quanh bốn phía mặt hồ, lầu hai có Bát Phiến Môn, cánh cửa ở giữa kia mở ra, đón vào gió đêm sáng khoái, trên chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn bày rất nhiều bánh trung thu, nước trái cây, mứt hoa quả cùng món ăn nguội, hai nam một nữ ngồi đối diện trong đó, người đang nói chuyện là Chu huyện lệnh.

“Không dám nhận, đại nhân trị thành có cách, mới làm cho Thương Hoài phồn vinh vững chắc.” Bùi Thanh mạnh mẽ nói, đem công lao trả về cho Chu huyện lệnh.

Hôm nay bọn họ quả thật rất nỗ lực, được Chu huyện lệnh mời, ngồi trên lầu thuyền hoa lệ bậc nhất, sau những người lái thuyền, còn lại thuyền hoa, hoa phượng cùng lầu thuyền mới có thể chuyển động.

Quyền thế nương theo danh lợi mà đến, đây là đạo lý ngàn năm không thay đổi, mà Chu huyện lệnh đối với bọn họ lễ ngộ ba phần, khách khí vô cùng, đây cũng là tự nhiên.

Nhưng hắn, tuyệt không muốn lạm dụng đặc quyền Chu huyện lệnh cho, sử dụng đặc quyền, cuối cùng sẽ đưa tới mầm tai vạ, hắn là người làm ăn, đem nghề nghiệp giữ vững tốt là được, quan hệ chồng chéo, lẫn lộn đầu đuôi, chỉ là là tự tìm phiền toái thôi.

“Bùi đương gia thật là có tâm.” Chu Huyện lệnh ha ha cười một tiếng, đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Bùi đương gia, lão phu biết, Bình Viễn tướng quân muốn mở một tiền trang quân đội, in và phát hành ngân phiếu, lấy phiếu thay bạc, để cho quân đội an tâm đánh giặc. Nếu như Bùi đương gia có hứng thú, lão phu vừa lúc cùng người trong phủ tướng quân có giao tình, có thể thay Bùi đương gia hỏi thăm một chút.”

“Đa tạ ý tốt Đại nhân.” Bùi Thanh nhàn nhạt nói: “Trước mắt Cát Tường tiền trang căn cơ còn chưa vững chắc, thâm nhập vào Thương Hoài, trở về quê hương đã là chí hướng lớn nhất của Bùi mỗ.”

Hắn biết, một khi Cát Tường tiền trang chọn theo tiền trang quân đội, như vậy Chu huyện lệnh sẽ cực kì có lợi, mà lợi bao lâu, cũng không ai biết, có thể một năm, có thể mười năm, bị hắn trả hình vơ vét tài sản chắc chắn sẽ không kết thúc, hơn nữa quan lại bao che cho nhau, nguy hiểm chắc chắn rất lớn, hắn tuyệt đối không muốn đi nước cờ này.

“Bùi đương gia có biết trong quân đội có bao nhiêu người?” Chu huyện lệnh văng nước miếng thuyết phục nói: “Ít thì mười vạn, nhiều thì trăm vạn đại quân, nếu như mỗi người bọn họ đến tiền trang Bùi đương gia gửi tiền vay tiền, lợi nhuận kia sẽ thực dọa người.”

“Uống nước nhớ nguồn, Bùi mỗ vẫn cho rằng phục vụ dân chúng thành Thương Hoài là quan trọng, tin tưởng đại nhân cũng cùng một ý nghĩ với Bùi mỗ, lấy dân chúng Thương Hoài làm trọng.” Bùi Thanh thanh âm lạnh một chút, hi vọng Chu huyện lệnh chán nản, biết khó mà lui.

Chu huyện lệnh liếc hắn một cái.

Đây chính là cự tuyệt sao? Hắn không từ bỏ hỏi: “Chẳng lẽ Bùi đương gia một chút cũng không động tâm? Theo tiền trang quân đội kia trong nháy mắt có thể khai hỏa danh hiệu Cát Tường tiền trang . . . . .”

“Bùi mỗ kính đại nhân một chén.” Hắn giơ chén lên, ý cự tuyệt đã cực kỳ rõ ràng.

“Không dám, không dám.” Chu Huyện lệnh tức giận nâng chén.

Loại cơ hội phát tài này, người khác cầu xin cũng cầu không được. Bùi Thanh này thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không có liên cự tuyệt, thật sự là không để cho hắn mặt mũi.

Bất quá, không vui thì không vui, hắn có thể làm gì Bùi Thanh?

Cát Tường tiền trang nắm giữ hơn một nửa bạc trắng của Thương Hoài, thương đội hắn cũng tạo ra kỳ tích buôn bán ở Thương Hoài, cũng bởi vì có Bùi Thanh, Thương Hoài mới có vẻ phồn vinh an bình hôm nay, bị hắn gọi cho một chậu nước lạnh lớn, Chu huyện lệnh chỉ có thể sờ sờ mũi mà chấp nhận.

“Đại nhân vì Cát Tường tiền trang suy nghĩ, thật là khiến người cảm động, tiểu nữ kính đại nhân một chén.” Cát Tường nâng chén giảng hòa, đóng vai nhân vật trái ngược với ý nghĩ của mình.

Nàng cũng không tán thành hợp tác cùng Chu huyện lệnh, người này, danh tiếng không tốt lắm, bất kể cái gì cũng muốn thu hồi, nếu như dựa vào hỗ trợ của hắn cùng phủ tướng quân đi chung đường, nhất định hậu họa vô cùng.

“Kim lão bản khách khí, hai vị có thể biết lão phu là có ý tốt, lão phu cũng không còn lời gì để nói.” Chu Huyện lệnh vội vàng xuống nước, tránh đề cho tình hình cứng ngắt.

“Đại nhân!” Một cô gái nũng nịu thướt tha yếu điệu bước tới, lông mày dài, đôi mắt trong, môi anh đào xinh đẹp, mặc trên người áo tơ đỏ nhạt, quần màu đỏ tươi, có một vẻ quyến rũ như rượu say, xinh đẹp lạ thường.

Chu huyện lệnh đặc ý nói: “Đây là nghĩa nữ Khả Mị của lão phu, năm nay mười tám, còn chưa được gả đi.”

Khả Mị là ca nữ đẹp nhất trong phủ hắn, có dung mạo đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

Nam nhân mà, ai không háo sắc? Bùi Thanh là phú thương đệ nhất Thương Hoài, tiền tài quyền thế kinh người, hắn nhất định phải lôi kéo Bùi Thanh, hai bên hợp tác, tương lai lợi ích sẽ vô cùng lớn.

Hắn biết Bùi Thanh vẫn chưa thành thân, nghe nói trong phủ ngay cả tiểu thiếp thị tẩm cũng không có, nếu như hắn coi trọng Khả Mị, vậy tất cả đều tốt rồi.

“Mị Nhi, hai vị này là Bùi đương gia cùng Kim lão bản của Cát Tường tiền trang, mau ra mắt Bùi đương gia cùng Kim lão bản.” Chu huyện lệnh cười tùm tùm giới thiệu.

“Tiểu nữ ra mắt Bùi đương gia, Kim lão bản ~” Chu Khả Mị mềm mại kéo dài thanh âm, đôi mắt long lanh dập dờn dừng trên người Bùi Thanh.

Nghe tiếng Bùi đương gia của Cát Tường tiền trang tuần tú lịch sự đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!

Nàng còn tưởng rằng phú thương đều là lão nhân, nhưng Bùi Thanh này không những tuổi trẻ tài cao, còn rất tuấn, nhìn hắn, mũi cao mày kiếm, cặp mắt đen thâm trầm thực mê người !

Đại nhân muốn nàng nghĩ hết biện pháp câu dẫn hắn, trở thành người của hắn, nàng vốn không nguyện ý, cho là muốn nàng phục vụ một lão nhân, không nghĩ tới hắn là một mỹ nam tử xuất chúng như vậy.

Ông trời ! Nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ hắn, nhất nhất cam tâm tình nguyện!

Cát Tường tự nhiên nhìn ra được, người nào đó lại bị đem làm con mồi.

Nam nhân cùng nữ nhân bất đồng, càng buồn bán lớn, người làm mai tới cửa Bùi Thanh đếm không hết, mà nàng là ngược lại, chẳng người hỏi han.

Chắc chắn Chu huyện lệnh muốn nhờ “nghĩa nữ” hấn hạ công phu trên người Bùi Thanh, mà vị nghĩa nữ kia bất quá là ca nữ hoặc tiểu thiếp trong phủ hấn mà thôi.

Nàng tin tưởng Bùi Thanh đối với cô gái này sẽ không có hứng thú, Chu huyện lệnh đã uống phí tâm cơ rồi.

“Khụ!” Chu huyện lệnh chợt giả ho một tiếng, “Đúng rồi, Kim lão bản, phu nhân nghe đại danh Kim lão bản đã lâu, muốn được gặp mặt Kim lão bản một lần, nhưng bởi vì phu nhân trời sanh tính dè dặt, mời Kim lão bản vào thuyền trong gặp mặt có được không? Về phần tiểu nữ, sẽ để cho nàng ở chỗ này bởi Bùi đương gia đàn hát, phẩm trà, luận thi văn.”

Cát Tường khẽ mỉm cười. “Cung kính không bằng tuân mệnh, tiểu nữ cái này xin theo đại nhân đi thăm viếng phu nhân.”

Bùi Thanh nhú mày.

Được, nàng thật sự muốn như vậy sao?

Ánh mắt hấn thần nhiên lướt qua gương mặt xinh đẹp cùng dáng người mảnh khảnh của nàng, xiêm áo tuy chỉ đơn thuần một màu trắng, nhưng trắng non tuyết trắng, váy tơ phiêu phiêu, nổi bật lên da thịt trắng như tuyết của nàng, giống như bạch ngọc, gió hồ thổi qua, tựa như phiêu tiên.

Nàng cố ý lấy lễ tang Cô Đồ Sinh tức trực bên linh cửu ba năm, theo tập tục, không thể bàn về kết hôn.

Cuối tháng, là mỗn ba năm ngày tang Cô Đồ Sinh, nàng sẽ đoạn tang.

Và hấn, sẽ cưới nàng.

“Từ từ.” Bùi Thanh đặt chén trà trở lại mặt bàn, chậm rãi mở miệng, đứng dậy muốn đi làm Chu huyện lệnh giật mình.

Hấn lúc này, có tự nhiên có một loại khí thế bao trùm, bởi vì ít lộ ra ngoài, cho nên càng thêm khiếp người.

Chu huyện lệnh có chút bất an. “Còn có chuyện gì sao? Bùi đương gia.”

Bùi Thanh này thâm trầm khó dò, không biết có phải hấn xuống nước chưa đủ, trực tiếp muốn hấn đem Khả Mị mang đi? Nếu là như vậy, thì thật sự là quá không cho hấn mặt mũi.

“Đại đương gia ——” Cát Tường nhìn hấn mất đi nụ cười trên gương mặt tuấn tú, trong lòng thấp thỏm bất an, bởi vì sắc mặt hấn lúc này thật dọa người.

Chu Huyện lệnh mặc dù là nhân vật khó dây dưa, nhưng hai bên nước giếng không phạm nước sông là tốt rồi, nếu như lại cho hấn thêm khó chịu, chỉ sợ hấn sẽ thẹn quá thành giận, sau này sẽ cố ý gây khó khăn cho Cát Tường tiền trang, thông minh như Bùi Thanh, không thể nào không biết điểm này.

“Lâu thuyền bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, không cách nào tâm sự được nhiều.” Bùi Thanh nhu hòa lãnh đạm. “Tại hạ có bức họa, để cách đây không xa, chẳng biết có thể đưa tiểu thư tới thuyền hoa phẩm trà ngâm thơ?”

Cát Tường kinh ngạc nhìn hấn, trong lòng nặng nề trầm xuống.

Hấn đang làm cái gì? Không phải là cấp cho Chu huyện lệnh một nước cờ thôi sao? Hơn nữa, hấn thật sự bị Chu Khả Mị xinh đẹp hấp dẫn sao?

Nghĩ tới đây, nàng cảm giác sâu trong lòng mình, bị thứ gì nặng nề đánh vào.

“Dĩ nhiên có thể!” Chu huyện lệnh vui mừng quá đỗi. “Có thể bởi Bùi đương gia ngắm trăng tâm sự là phúc khí của Mị Nhi, Bùi đương gia cứ mang nàng đi, không trả về cũng được.”

Lời nói rất rõ, chính là đem mỹ nhân đưa cho hấn.

Chu Khả Mị không che giấu được sắc mặt vui mừng, không nghĩ tới nàng không cần tốn nhiều sức đã câu dẫn được Bùi Thanh, vẻ đẹp của nàng thật sự là người phạm không thể kháng cự ! (_ _)

Nếu như không phải là có chuyện trong lòng, như thế nào lại cảm thấy trời mưa ngoài cửa sổ như vậy làm lòng người buồn phiền đây?

Cát Tường nghe tiếng mưa rơi tí tách, từ sau khi rời đi Bùi phủ ở Khai Dương, lần đầu tiên nàng cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Qua mấy năm, nàng đi theo bên cạnh Bùi Thanh phát triển sự nghiệp, chưa bao giờ biết cái gì gọi là mệt, dĩ nhiên cũng không có lúc cô đơn.

Mặc dù không thể cùng hấn kết làm phu thê, nhưng chỉ cần nhìn hấn, lòng của nàng liền vững chãi, thỏa mãn, biết hấn luôn cùng nàng ở chung một nhà, mỗi ngày tỉnh lại, chỉ cần đi ra Thủy Tạ Các nàng ở là có thể nhìn thấy hấn.

Quanh năm, hai người cùng nhau thảo luận công sự, cùng nhau hồi tưởng năm tháng ở Bùi gia, có lúc cùng nhau mang hài tử của Bùi Uy ra ngoài dạo chơi trong tiết thanh minh, hết thấy là bình thần mà hạnh phúc như vậy.

Cho dù là khi hắn đưa thương đội đi, nàng một mình trấn giữ Thương Hoài, lòng của nàng cũng là tràn đầy, bởi vì sự hiện hữu của hắn mà tràn đầy, nhớ hắn, chờ ngày hắn trở về, thay hắn bảo vệ quân lý tất cả.

Mà nay, khi hắn thành công rực rỡ như thế này, nàng lại càng cảm thấy tịch mịch, đây là tại sao?

“Tiểu thư, đêm đã khuya, ngài vẫn chưa ngủ sao?” Tiểu Thúy đem đến bình trà nóng, tiện tay rót một chén đặt lên bàn.

Cát Tường nhìn theo ánh trăng mờ mờ ngoài cửa sổ, mi tâm lúc này dường như nổi lên nỗi đau buồn xót xa, cũng không nhúc nhích. “Sẽ ngủ, người cũng mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tiểu thư ——” Tiểu Thúy muốn nói lại thôi.

Cát Tường nhìn nàng, “Còn có việc sao?”

Nhìn vẻ trống vắng trong mắt chủ tử, Tiểu Thúy suy nghĩ một chút, rốt cục vẫn phải nói: “Ngài chẳng lẽ cứ như vậy đem Thanh gia tặng cho Chu tiểu thư gì đó sao? Nô tỳ nhìn nàng căn bản không giống như tiểu thư quan gia, giống như là cô nương bán rế tiếng cười ở Thái Hương Lâu.”

“Không được nói nhảm.” Cát Tường mặt mày nhìn nàng một cái. “Đi nghỉ ngơi đi, ta muốn yên lặng một chút.”

Nhìn chủ tử giống như một chết, Tiểu Thúy không dám nhiều lời, lui xuống.

Cát Tường đứng gần cửa sổ, tâm tư mờ mịt nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ.

Trong thành khắp nơi lưu truyền, Chu Khả Mị đã là người của Bùi Thanh, rất nhiều người sinh động nói mình nhìn thấy bọn họ ở thuyền riêng của Bùi Thanh cả đêm, ngay cả nha hoàn thiếp thân Chu Khả Mị cũng nói, tiểu thư nhà nàng cùng Bùi đại đương gia ở chung một chỗ một đêm xuân tiêu, đã có quan hệ phu thê, Bùi đương gia cũng nhanh đem tiểu thư nhà nàng nhận vào phủ.

Những lời đồn đãi vô căn cứ này, không thể nào chứng thực.

Hắn . . . . . Thật sự cùng Chu Khả Mị thân mật như vậy sao?

Mọi người đều nói, trên người Chu Khả Mị có mùi thơm quyến rũ đặc biệt, hắn thích nàng ở mùi thơm đặc biệt kia sao?

Nếu như hắn thật sự đem Chu Khả Mị vào trang thì phải làm sao bây giờ? Nàng nên làm thế nào đây?

Có phải, đến lúc nàng nên rời đi?

Nàng, bởi vì hắn mà tồn tại, một khi trong lòng hắn đã có đối tượng, tồn tại của nàng cũng không còn cần thiết.

Một khi hắn thành thân, nàng nhất định phải quên đi quá khứ cùng nhau trải qua trước kia, nghĩ như vậy, trong lòng của nàng lập tức dâng lên một trận tê lương, giống như quá khứ cùng những năm tháng cùng hắn phấn đấu đều mất đi ý nghĩa.

Ai, nàng cần gì phải phiền não nhiều như vậy? Nếu Chu Khả Mị vào trang, trở thành nữ chủ nhân nơi này, nàng liền rời đi tìm muội muội của nàng, như vậy, cha mẹ các nàng ở trên trời thấy cũng sẽ cảm thấy an ủi . . . . .

Nhưng, tại sao, ý nghĩ rời đi tiền trang, rời đi Bùi Thanh lại làm lòng của nàng đau như vậy, vừa nghĩ tới sẽ không còn được gặp lại hắn, vừa nghĩ tới hắn sẽ cùng những nữ nhân có quan hệ xác thịt, nàng liền khổ sở vô cùng.

Trời ạ! Không thể còn muốn hắn.

Nàng lắc đầu, muốn bỏ ra khuôn mặt anh tuấn của Bùi Thanh kia.

Nàng nhắm mắt lại, trong đầu vẫn xuất hiện hình dáng tương mạo của hắn.

Trong nháy mắt tâm tư phập phồng, bản thân khó mà . . . . .

“Cát Tường ——” Hắn lần nữa kêu tên của nàng.

Ánh mắt của nàng cùng hắn tiếp xúc, trái tim lập tức giật mình.

Hắn đang nói chuyện, cho nên, không phải là ảo ảnh? Vậy, hắn tại sao phải đến tìm nàng chứ?

Lòng của nàng nóng lên, cả người lại hoảng hoảng hốt hốt.

Trong thoáng chốc, nàng nghe được hắn nói rõ ràng: “Ta vào một chút, có chuyện muốn nói với nàng.”

Cho tới bây giờ đều thuận theo hắn. “Được.”

Đang lúc trái tim cuồng loạn, Bùi Thanh tiến vào.

Vừa nhìn thấy hắn, Cát Tường không kìm hãm được hít một hơi thật sâu, giống như mấy trăm năm không có cùng một chỗ, cảm thấy mỗi một tấc trong người đại loạn.

Hắn đóng cửa phòng lại, hai con ngươi sáng rực nhìn thẳng nàng.

Nàng chẳng phải hướng hắn đầu hàng sao? Hắn và Chu Khả Mị qua lại không quá nửa tháng, đáy mắt nàng hiện lên cô đơn, khắp người trên dưới lộ ra sự đau khổ nào đó.

Hắn cố ý truyền ra ngoài những lời đồn đãi kia, nàng có thể nhẫn nại đến khi nào?

Nhìn nàng một lúc lâu, hắn rốt cục mở miệng, thanh âm trầm thấp, “Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ, đang nhìn mưa?”

“Sắp ngủ.” Cát Tường ngoảnh nhìn hắn, trong đầu hỗn loạn, tứ chi vô lực, lúc này mới nhớ tới, nàng giống như một ngày cũng không ăn cái gì, bởi vì không đói bụng.

“Ta tới là muốn nói cho nàng biết ——” Bùi Thanh không chớp mắt nhìn nàng, “Ta quyết định cưới Chu Khả Mị, nàng có thai.”

Hắn nói gì?

Cát Tường đầu một hồi mắt hoa, thân thể quơ quơ.

Hắn nói. . . . . Muốn cưới Chu Khả Mị, Chu Khả Mị có. . . . . Có thai rồi?

Phút chốc, nàng bị đánh bại rồi, nàng thần trí mê muội, trong lòng quặn đau, một câu cũng nói không nên lời.

“Nàng không có lời muốn nói sao?” Hắn thật sâu nhìn nàng.

Nước mắt của nàng trào ra, nhưng nàng cuống quýt xóa lau đi nước mắt, một mặt hít sâu, cố gắng ổn định tâm tình của mình.

Một lát sau, nàng cuối cùng có thể mở miệng nói chuyện. “Ta biết. . . . . Chúc mừng ngươi. . . . .”

Lòng của nàng rất đau! Thật sự muốn hắn đừng thành thân, nhưng nàng có tư cách gì ngăn cản hắn?

“Nàng nói —— Chúc mừng ta?” Ánh mắt Bùi Thanh gắt gao quán ở trên mặt nàng, có hai ngọn lửa thiêu đốt trong con ngươi hắn.

Nàng lại dám nói chúc mừng hắn? Lại dám?

Hắn giận không kềm được đột nhiên kéo nàng vào trong ngực, đôi môi nóng rực của hắn ép chặt ở trên môi nàng, trừng phạt nàng, cuồng nhiệt mà mạnh mẽ.

Nàng không thể hít thở, không thể suy nghĩ, hắn giống như ngọn lửa đốt nàng, đốt rụi lý trí nàng, nàng một chút sức lực chống đỡ cũng không có.

Hồi lâu sau, hắn mới buông nàng ra, nhưng hai tròng mắt như hai ngọn lửa, nhìn chăm chú vào nàng không chớp mắt.

“Ta muốn cưới nữ nhân khác, nàng tuyệt không tức giận, không đau lòng sao? Nàng nói chúc mừng ta là lời từ đáy lòng, là thật tâm muốn nhìn đến ta cùng nữ nhân khác sinh con dưỡng cái, trải qua cuộc sống hạnh phúc sao? Nàng có thể nghĩ đến ta là trượng phu của người khác, mà ta với nàng, sau này chỉ có thể giữ một khoảng cách, để tránh rước lấy lời ra tiếng vào sao?”

Nghe đến đó, Cát Tường tâm bị kéo chặt, lệ lại rớt xuống.

Vấn đề của hắn đánh trúng lòng của nàng, nàng, quả thật không thể tưởng tượng. . . . . Không thể tưởng tượng hắn trở thành chồng của người khác. . . .

“Nàng nói cho ta biết! Sau khi ta thành thân, nàng muốn tiếp tục sống thế nào?” Ánh mắt hắn thâm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm nàng. “Chẳng lẽ là ta sai lầm rồi, tại ta tự mình đa tình, từ khi theo ta rồi đi Bùi phủ lưu lạc thiên nhai, nàng một chút cũng không có ý nghĩ muốn ở cùng ta cả đời?”

“Không phải! Không phải như vậy!” Cát Tường lòng tràn đầy đau đớn nhìn hắn, nước mắt đã sớm ngập đầy hai mắt.

“Như vậy là như thế nào đây?” Hắn không có ý định bỏ qua cho nàng, tiếp tục ép hỏi, “Bởi vì nàng từng là nữ nhân của Bùi Văn, cho nên không thể cùng ta ở một chỗ sao? Ta đều nói không ngại rồi, nàng ở đây trốn tránh cái gì? Hay là, nàng cho là mình không trong sạch, thà rằng để cho ta một lòng yêu nàng thật lâu để rồi hệt hăng tan vỡ cũng không nguyện ý gả cho ta?”

“Như vậy, cũng được! Nếu lừa Chu Khả Mị có thai, ta muốn cưới nàng làm vợ, nàng cũng không phải là thế mà thay đổi, Chu Khả Mị kia là dạng nữ nhân ai cũng có thể làm chồng, ta muốn trong thành Thương Hoài không ai không biết, không người nào không hiểu, ta liền cưới nàng làm vợ, để cho người trong thiên hạ cười nhạo Bùi Thanh ta, để cho ta cả đời bất hạnh. . . . .”

Hồ hấp của nàng dồn dập, run rẩy, hô lên, “Không! Đừng nói! Đừng nói! Ta sai rồi! Ta sai rồi! Là ta suy nghĩ quá nhiều! Là ta không có nghĩ đến tấm lòng của người! Là ta sai rồi. . . . .”

Tâm tư nàng dâng trào, đầu dựa vào trong ngực hắn, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Hắn nói rất đúng, nàng mặc dù không trong sạch, nhưng chẳng lẽ nàng lại thua kém Chu Khả Mị sao? Nàng vì sao không tự mình tìm lấy hạnh phúc, mà chỉ biết đẩy hắn vào trận cuộc được sắp đặt để rồi trốn tránh hắn đây?

Lão Thiên! Nàng thực ngốc! Vì sao tới hôm nay mới nghĩ thông suốt?

Từ giờ, nàng sẽ không bao giờ trốn tránh hắn nữa! Nàng sinh ra, là người của hắn, chết, hồn phách cũng vĩnh viễn theo hắn!

“Cát Tường! Cát Tường của ta!” Bùi Thanh ôm chặt lấy nàng, vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau, hơi thở tương y, giai nhân chờ đợi nhiều năm, rốt cục cũng cam tâm tình nguyện dựa vào trong ngực hắn.

“Nàng sẽ không đẩy ta ra nữa chứ?” Hắn nâng mặt của nàng lên, hôn lên giọt lệ của nàng, ôn nhu vuốt ve gương mặt của nàng, cảm thấy tâm tình thực thoải mái.

“Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa.” Cát Tường nhẹ chóp lông mi đã ướt lệ, nhìn hắn, trái tim rất ấm áp, ánh mắt rất nóng. “Ta, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người.”

Khi hắn nói ra chuyện Chu Khả Mị có thai thì lòng của nàng như bị sét đánh vậy, làm nàng hoàn toàn lĩnh ngộ, thì ra là cảm tình đối với hắn đã sớm sâu đến không cách nào đo, mà nàng lại còn cho là mình có thể ly khai hắn, đi tìm tung tích các muội muội, nàng thực ngốc, thật là tự cho mình có tài.

Nàng thiếu chút nữa là bỏ lỡ hắn, bỏ lỡ hạnh phúc . . . . .

“Nghe đây, lão cô nương của ta ——” Bùi Thanh nhìn vào trong mắt của nàng. “Sau khi thành thân, nhanh sinh cho ta vài tiểu oa nhi, đuổi theo tiến độ của Uy đệ.”

Hai gò má Cát Tường đỏ hồng, ngượng ngùng gật gật đầu.

Đôi mắt nàng được nước mắt rửa trôi trở nên trong trẻo động lòng người, hắn không nhịn được lần nữa hôn nàng thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bùi Thanh muốn cưới Cát Tường vào cửa, chuyện này chẳng những là đại sự của Cát Tường tiền trang, mà cũng là chuyện đại sự của cả thành Thương Hoài.

Mấy ngày trước khi hôn lễ cử hành, Cát Tường mang theo Tiểu Thúy ở trong khách điểm lớn nhất thành, bởi vì Bùi Thanh khẳng khẳng muốn tuân thủ cổ lễ, muốn kiệu lớn tám người khiêng thật long trọng cưới nàng vào phủ, Cát Tường nói không lại hắn, liền mặc cho hắn an bài.

Vì tiệc mời khách khắp nơi tới, Lưu Thành đảm nhiệm chung cả hôn lễ, khách chẳng phân biệt được thương đội, thương mậu tổng hào hay tiền trang, sân rộng trước cửa thành dựng lên đầy lều, quy mô hơn ngàn bàn tiệc, danh tác lớn mở tiệc mời dân chúng trong thành, không thu tiền mừng, dù chỉ là những lữ nhân qua đường cũng có thể ngồi xuống uống chén rượu mừng, chung vui không khí vui mừng.

Cát Tường đội mũ phượng, đeo khăn quàng ngồi ở trong kiệu, cỗ kiệu tung bừng dạo phố, nàng nhấc lên một góc hồng khăn, từ cửa sổ của cỗ kiệu nhìn ra ngoài, Bùi Thanh ngồi ở trên ngựa dẫn đầu, đội ngũ rước dâu đông đảo, dân chúng đi xem náo nhiệt có thể dùng vạn đầu di chuyển để hình dung.

Nàng một chút cũng không cảm thấy những thứ lễ nghi này phiền phức mệt chết người, có thể gả cho nam nhân nàng yêu mười mấy năm, vậy còn có gì đòi hỏi?

Đúng vậy, chờ thật lâu, mong thật lâu, rốt cục cũng trở thành thê tử của hắn, đại ca nàng ở trên trời thấy được cũng sẽ vui vẻ chứ? Còn có cha mẹ của nàng, bọn họ nhất định đều ở đây mỉm cười. . . . .

Bỗng nhiên, nụ cười bên môi nàng đông cứng lại, trong đám người nàng thấy được một người.

Là hắn ——

Giương mặt nàng tràn đầy khiếp sợ, miệng cũng hít phải khí lạnh, cả người giống như bị đóng băng, không thể động đậy, đến khi đội ngũ đi qua trước mặt người kia, nàng mới hoàn toàn thức tỉnh.

Là người đó. . . . . Là con quỷ đó, vết nhơ đó. . . . .

Nàng rốt cục gặp lại được người đó, nàng chết cũng sẽ không quên chính là người đó. . . . .

“Dừng kiệu!” Đội ngũ rước dâu chưa kịp tiến vào, nàng đã vén hồng khăn lên, chân đi giày thêu đỏ không chút nghĩ ngợi bước ra khỏi kiệu.

“Tiểu thư!” Tiểu Thúy đi trước cổ kiệu cực kỳ kinh ngạc.

Nhìn thấy Cát Tường kéo hồng khăn xuống, sắc mặt tái nhợt chạy đến, bà mai hét hoảng. “Kim, Kim lão bản, ngài có chuyện gì xảy ra vậy? Có phải thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Cô dâu chợt chạy ra kiệu hoa, người đứng xem ở xung quanh lập tức nổi lên xôn xao, bây giờ là tình hình gì? Bọn họ tất cả đều nhìn chăm chăm.

Cát Tường lửa giận công tâm, đột nhiên không báo trước rút ra cây trường kiếm hộ vệ mang theo, tựa như nổi điên hướng về một người nào đó trong đám người vùng kiếm.

“Trời ạ! Đây là chuyện gì xảy ra?” Bà mai kinh sợ quá độ, bà tròn mắt há mồm tự lẩm bầm, “Ta làm bà mai hai mươi năm, chưa từng gặp qua tân nương nửa đường lao ra khỏi hỉ kiệu muốn giết người, Kim lão bản lúc này. . . . . Ách. . . . . thật khác người. . . . .”

“Lão Thiên! Tiểu thư không phải là trúng tà chứ? Hôm nay là ngày vui của nàng và Thanh gia, nàng đang làm gì?” Tiểu Thúy gấp đến độ giậm chân, vội vàng muốn thị vệ đi ở đội ngũ phía trước viện binh, mang cứu binh đương nhiên là Bùi Thanh.

“Họ Ứng! Ta hôm nay liền giết người, đòi lại công bằng cho ta!”

Cát Tường sắc mặt tái nhợt, khua kiếm hướng vào người nọ, người nọ bị dọa cho sợ đến mặt không có chút máu, biết sơ sơ tân nương hôm nay thân phận không phải là tầm thường, cho nên cũng không dám đánh trả, chỉ ngay lập tức tránh đi.

Mọi người cũng đều hít lãnh khí, bởi vì nhìn chiêu thức của nàng, là nàng đánh thật, không phải là hành động hoảng loạn.

Cô Đồ Sinh trước khi mất, nàng ít nhiều cũng theo hần học chút thuật phòng thân, mặc dù không thể cùng người tỷ thí, nhưng cầm kiếm lên thì có thể, thấy thế mọi người vừa ngạc nhiên vừa lo sợ.

Chỉ thấy một là đám người xô ra liều mạng chạy trốn, một là vội vã xách trường kiếm đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, dân chúng chen nhau quan sát, bàn luận ầm ĩ.

“Dừng tay! Cát Tường!”

Bùi Thanh thấy thế chạy tới cướp đi kiếm trong tay nàng, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, giống như người sắp tắt thở, mặc dù không rõ hành động của nàng vì sao, nhưng hần không thể để cho nàng kích động như thế nữa, tiếp tục như vậy, nàng sẽ bị thương đến lục phủ ngũ tạng.

“Dừng ngăn cản ta, ta muốn giết người này!”

Nàng thật oan, thật oan, bị ác nhân này đoạt đi trong sạch, muốn yêu người không dám yêu, luôn đau khổ cho đến bây giờ, nàng sẽ không quên mặt của hần, có thể Bùi Thanh đã sớm quên năm đó người kia đã lừa gạt tiền bạc hần, nhưng nàng chết cũng sẽ không quên!

“Ta biết.” Bùi Thanh giữ lấy bả vai của nàng, bắt buộc nàng đứng ở bên cạnh mình, đồng thời ra hiệu hộ vệ đem người áp tới. “Nàng muốn giết hần, có thể, nhưng nàng trước hết nên tỉnh táo lại, đem nguyên nhân nói ra, ta sẽ để cho nàng tự tay giết hần.”

Nhìn dân chúng náo nhiệt đứng thành từng đoàn vây quanh bọn họ, cộng thêm đội ngũ rước dâu đi trước đã dừng lại, cơ hồ chen lấn hai bên bờ sông nước chảy không lọt.

“Kim lão bản. . . . . Tiểu nhân đã đắc tội ngài khi nào?” Người nọ bị áp quỳ, một bộ dáng vô tội, tìm được đường sống trong chỗ chết để cho hần bình tĩnh thần trí vì mình tìm đường sống.

“Người muốn ta nói sao? Người thật muốn ta nói?” Cát Tường cả người phát run, cả khuôn mặt nhỏ không có chút huyết sắc nào, giống như lá khô bị cuốn trong gió, nếu không phải là có Bùi Thanh vịn nàng, nàng đã sớm ngã xuống.

“Đúng vậy, ngài muốn giết tiểu nhân, tiểu nhân không có phản kháng, chỉ có thể mặc cho bị giết, nhưng tiểu nhân hiện tại không hiểu, ngài vì sao phải giết tiểu nhân, dù sao cũng phải để cho tiểu nhân hiểu rõ ràng trước khi chết!”

Cát Tường bị phản nhìn chăm chăm hần. “Ứng Minh Xương! Hơn mười năm trước, chúng ta mới vào thương đạo, mua vài con ngựa cùng hàng hóa đi theo thương đội người, không nghĩ tới người cùng trạm dịch bỏ thuốc làm chúng ta hôn mê, chẳng những cướp đoạt tất cả tài vật, còn cưỡng bức ta!”

Ứng Minh Xương hờn vía lên mây, chân mềm nhũn, giương mắt chăm chú nhìn lên, khuôn mặt nàng. . . . . Trời ơi! Thật sự là tiểu nha đầu làm hần

“Khắc sâu ấn tượng” đó!

Nghe vậy, dân chúng đứng xem bốn phía một mảnh xôn xao.

Bùi Thanh chấn động như bị sét đánh, cả người cũng ngây dại. “Cát Tường . . . . .”

Nàng nói gì?

Năm đó, nàng bị ác nhân này cưỡng bức? !

Trong đầu của hắn một hồi thiên toàn địa chuyển.

Thì ra, tất cả trốn tránh đều là vì nguyên nhân này! Buồn bã trong mắt nàng nhiều năm qua cũng là vì thế, nói vậy, chuyện nàng cùng Bùi Văn, cũng là nàng muốn hắn từ bỏ nên mới nói vậy, vậy mà nàng cái gì cũng không nói. . . . .

Nghĩ tới đây, tim của hắn một hồi quặn đau.

“Tiểu, tiểu nhân không biết ngài đang nói cái gì. . . . .” Ứng Minh Xương ngập ngừng nói.

Ô ô ô, không thể nào, vậy Kim lão bản tiếng tăm lừng lẫy Thương Hoài thành này đúng là tên tiểu nha đầu năm đó?

Hắn thế nào gặp xui xẻo như vậy, mấy năm này nghèo đói vô cùng, nghe nói trong thành làm đại hỷ sự, vốn là nghĩ đến ăn bữa miễn phí, sao lại ngoài dự liệu đem mạng mình đưa tới cửa điện Diêm Vương, sớm biết vậy hắn thà túng thiếu đến còn có cái khổ cũng không tới.

“Không biết?” Cát tường cánh môi run rẩy. “Ngươi còn dám phủ nhận?”

Ứng Minh Xương nuốt nước miếng một cái, lắp bắp nói: “Ngài. . . . . Ngài nhất định là nhận làm người. . . . . Tiểu. . . . . Tiểu nhân cũng chỉ ba bữa cơm không có việc gì, nào có bản lĩnh cướp bóc kẻ khác, còn làm hôn mê người khác. . . . .”

Bỗng nhiên, một thanh trường kiếm lao thẳng đến bên cổ hắn, mũi kiếm hướng về phía cổ họng của hắn, Bùi Thanh lạnh lùng nói: “Nếu không nói thật, ta lập tức giết ngươi!”

Ứng Minh Xương dọa cho sợ đến lắc đầu liên tục. “Không. . . . . Đừng. . . . . Tiểu nhân sai rồi. . . . . Tiểu nhân sai rồi. . . . . Xin ngài tha cho tiểu nhân một mạng. . . . .”

“Ngươi cuối cùng thừa nhận. . . . .” Cát Tường chớp mắt, hai dòng lệ nóng chậm rãi rơi xuống.

Đám người bắt đầu mất bình tĩnh, nhỏ nước miếng vào ứng Minh Xương, “Kim lão bản năm đó mới vài tuổi? Cư nhiên khi dễ một cô gái yếu đuối, ngươi không phải nam nhân sao?”

“Nói đúng lắm! Cũng không sợ bị thiên lôi đánh!”

“Ngươi ngay cả tư chất làm tên khất cái cũng không có, mau mau biến khỏi thành Thương Hoài chúng ta nhanh một chút!” Có người đập hắn một cước, lại có người chạy tới, khinh thường đập cho hắn thêm cước nữa.

“Oan uổng!” Ứng Minh Xương ủy khuất nói: “Tiểu nhân đúng là lừa rất nhiều tiểu thương đội, nhưng tiểu nhân quả thật không có cưỡng bức Kim lão bản ngài là sự thật!”

“Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn muốn chối cãi?” Nhiều nước miếng văng tới hơn.

“Thật sự!” Chuyện liên quan đến sống chết, Ứng Minh Xương vội vàng giải thích, “Tiểu nhân. . . . . Tiểu nhân năm đó là muốn cùng ngài hoan hảo không sai, nhưng sau khi cỡi xuống áo ngài, phát hiện ngài là nữ nhân, tiểu nhân chưa từ bỏ ý định, ngay cả quần cũng thoát ra, xác định ngài là nữ nhân, tiểu nhân liền. . . . . Liền nửa đường bỏ cuộc.”

Lúc này, không chỉ Cát Tường, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, bởi vì hắn —— cư nhiên đỏ mặt?

Quái lạ! Đầu và cổ sắp chia làm hai khúc, hắn còn có tâm tình đỏ mặt?

“Lúc ấy, tiểu nhân cho là ngài là tiểu huynh đệ, không nghĩ tới, không phải. . . . .” Ứng Minh Xương nói càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng ngày càng cúi thấp.

“Oa! Yêu nam nhân, người này yêu nam nhân!” Đám người bắt đầu hô hào lên.

Thì ra hắn là —— đoạn tụ. . . . . (thích đàn ông – Gay)

Đột nhiên, Cát Tường mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất, vẻ liêu chết hung ác vừa nãy không thấy, nàng giống như bị rút sạch tinh thần cùng linh hồn, cả người thất thần, ngây ngây dại dại.

Thì ra là, nàng không có bị cưỡng bức, nàng không có mất đi trinh tiết. . . . .

Ông trời ơi, tại sao muốn cùng nàng đùa kiểu này, để cho nàng phải một mình nếm trải đau khổ nhiều năm, tự ti không dám yêu Bùi Thanh.

Nước mắt trào ra hốc mắt nàng, dọc theo khóe mắt lăn xuống dưới, không biết là nước mắt bi phần còn là nước mắt vui sướng.

Bùi Thanh ngồi xuống, nâng cằm của nàng lên, lau đi nước mắt của nàng, nhìn nàng nước mắt tràn mi, trong mắt của hắn hết thấy đều là triu mến cùng thương yêu.

Nữ nhân ngốc này, những năm qua một mình chịu đựng thống khổ nhiều như vậy, nàng thế nào trải qua được?

Nàng thật sự là ngốc cực kỳ.

Ban đêm, bên trong màn uyên ương, Cát Tường lật người, cảm giác được bên cạnh có người, mắt to nhẹ nhàng chớp, tinh thần đang ngẩn ngơ, nàng tỉnh lại, thấy tuần nhan Bùi Thanh đang nở nụ cười ở trước mắt.

A, trời ạ! Tân lang còn chưa có trở về, nàng liền ngủ thiếp đi, như vậy là sao?

“Khách nhân đều đi rồi?” Nàng có chút bối rối tìm đề tài, muốn đứng dậy, lại cảm thấy không ổn, hắn liền nằm nghiêng ở bên người nàng, chống đầu đang nhìn nàng, nếu như muốn xuống giường, chẳng phải là phải đi qua hắn?

Hơn nữa, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, nàng tại sao muốn xuống giường? Nhưng nếu không xuống giường, trình tự trước mắt làm sao bây giờ?

Nói đến trình tự, mũ phượng nàng đi nơi nào? Hi khăn đi nơi nào? Hi nương cùng hi tỷ cũng đi đâu rồi?

Nàng liếc mắt nhìn, bên ngoài tường chỉ có bóng dáng nền đỏ, rượu và thức ăn dọn đi rồi sao? Rượu giao bôi còn chưa uống mà? Như vậy có thể không? Oh, nàng bây giờ không nên ngủ. . . . .

“Tất cả mọi người đi rồi, những người khác say đến bất tỉnh nhân sự, cũng sắp xếp ngủ ở phòng khách.” Bùi Thanh nhìn vào đáy mắt nàng, ôn nhu trả lời nàng.

Nàng không dám nhìn vào đôi mắt thâm sâu của hắn nữa, nhắm chặt lại, nhịp tim lại tăng nhanh. “Tiếp đón nhiều khách như vậy, chàng nhất định cũng mệt mỏi, mau ngủ đi.”

“Ta điên rồi mới có thể ngủ trong đêm động phòng hoa chúc.” Hắn cười nhìn bộ dạng luống cuống của nàng, hạ mắt cười một tiếng, nghiêng người dán lên thân thể của nàng, đôi môi nóng rực hôn lên môi anh đào của nàng.

Tim Cát Tường nhảy một cái, mặt đỏ hồng như lửa, bị nụ hôn của hắn làm cho như si như say, toàn thân mềm yếu dưới thân hắn.

Nàng không biết hắn bỏ đi y phục của nhau từ lúc nào, chỉ cảm thấy nàng được đặt dưới lồng ngực bền chắc ấm áp, hắn thật là nóng, chính nàng cũng thật nóng, chèn ép nóng rực kia khiến nàng choáng váng.

Vào giờ phút này, trong lòng nàng không còn khúc mắc nữa, nàng là trong sạch, nàng không còn cảm thấy tự ti nữa, nàng hoàn toàn đem mình giao cho hắn. . . . .

Bồng môn nay mới vì quân khai, Phù Dung âm trường, nhân ảnh giao nhau, cùng triền miên, cuối cùng quyến luyến cả đêm.

☆☆☆

Buổi sáng, Cát Tường tỉnh lại trong vòng tay của Bùi Thanh, nàng lẳng lặng đưa mắt nhìn khuôn mặt tuần mỹ của hắn, ánh mắt từ mây kiêu của hắn chuyển xuống, nhìn mũi của hắn, môi của hắn, lòng của nàng nổi lên âm áp dễ chịu vui sướng.

Hắn có biết tình cảm của nàng đối với hắn mãnh liệt cỡ nào?

Nhìn hắn ngủ trên gối uyên ương tự tay nàng khâu, thì ra đây chính là hạnh phúc.

Trước kia, hắn cũng ở đây bên cạnh nàng, nhưng lòng của nàng chỉ là đau khổ, hôm nay hoàn toàn ngược lại, nhiều năm khổ sở được bù lại ấm áp từ trong ngực hắn.

“Đã nhìn đủ chưa, nương tử của ta?” Thanh âm lười biếng truyền tới từ miệng của người khác.

Bùi Thanh đầu tiên là mỉm cười, ngay sau đó mở mắt ra.

Hắn chống thân thể lên, nhìn tận thê từ gối lên cánh tay hắn, nụ cười sâu hơn.

Cát tường mặt từ từ nóng lên, nàng vội vã nằm thẳng, lúng túng muốn đem mặt vùi vào trong chăn. “Ách, chàng, làm sao biết ta đang nhìn chàng?”

Khỏe miệng hần chứa đựng nụ cười vui vẻ, vươn một tay ra vuốt sợi tóc rối của nàng, tiếp theo lời nàng đến dưới thân, nói: “Ngay cả ta không có mỡ mất ra cũng cảm nhận được ánh mắt của nàng, có thể thấy được nàng đối với ta tình yêu lớn biết bao nhiêu, đã như vậy, cũng không cần che giấu.”

Hần vuốt ve mái tóc của nàng, tiếp theo hôn lên cánh môi mềm mại như hoa, khẽ vuốt cánh tay mảnh khảnh mịn màng như tuyết, hơi thở ấm áp từng đợt từng đợt đánh tới.

Lưỡi cùng môi của nàng vô lực mặc cho hần đùa nghịch, mềm yếu đáp lại nhu tình của hần, hai môi dán liền, hơi thở của hần từ từ nồng đậm, hai cánh tay ôm chặt nàng, kích cuồng đoạt lấy.

Tân hôn đã mấy ngày, bọn họ chính là trải qua cuộc sống nhàn nhã như vậy, trong mắt hai người chỉ có lẫn nhau, quên đi tiền trang lớn như vậy, không ai nhắc tới.

Trước đây, bọn họ lãng phí quá nhiều thời gian, hiện tại phải bù đắp lại, trừ đối phương, cái gì cũng không nhìn thấy, cho dù nhìn thấy, cũng không liên quan chuyện của bọn họ, là chuyện của Bùi Uy.

Bởi vì, hiện tại đại lý chương quỹ tiền trang là Bùi Uy.

“Chúng ta như vậy có phải quá đáng hay không?” Cát Tường cười không ngớt hỏi trượng phu.

Tân hôn ngày thứ ba, hai người du hồ trên Thủy Yên Hồ, ngồi trên lầu thuyền xinh đẹp của mình, trên lầu thuyền, trừ phu thê bọn họ ra, còn có vài hạ nhân cùng thuyền phu, ngay cả Tiểu Thụ cũng đi theo.

“Còn quá đáng hơn nữa.” Bùi Thanh cực kỳ vui vẻ.

Cát Tường bây giờ đoán không ra trượng phu là có ý gì? Chẳng lẽ, hần mất rất nhiều công việc cho Bùi Uy?

Câu trả lời, buổi tối sẽ rõ, bởi vì lầu thuyền không cập bờ, một đường thuyền xuống, đi về phía nam, dọc đường liễu rủ cùng hồ nước, tình thơ ý họa.

“Chúng ta không về sao?” Nàng rất kinh ngạc, điều này cũng mới biết, tại sao hần muốn phân phó Tiểu Thụ cùng lên thuyền, nguyên lai là để cho Tiểu Thụ tới hầu hạ nàng.

Bùi Thanh thái độ thanh thản, hần nhẹ ôm lấy thê tử vai, khẽ mỉm cười. “Không vội, chơi đã rồi trở về.”

Ba chữ “Chơi đã” này, thật đúng là định nghĩa không rõ ràng!

Tân phu phụ này rất vui vẻ, mà trong thành Thương Hoài có người gấp đến độ giơ chân, bởi vì hần chỉ thấy để lại một tờ giấy thiếu trách nhiệm, mọi sự muốn mình hần “xử lý”! Còn lại cái gì cũng không viết.

Bùi Uy nhìn phong đề thư lại kia, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu bất bình, nhưng người cùng thuyền đã sớm đi xa, không còn kịp nữa rồi!

☆☆☆

Hôm sau, lầu thuyền đến được Lâm Viên, Lâm Viên này đúng là nổi danh ca múa bậc nhất, còn có tử khúc Bà La Môn, bọn họ ở trong lầu thường thức chuyên nhân ca hát trình diễn, Cát Tường cũng học thổi khúc, có một niềm vui thú khác.

Qua một ngày, du Mai Sơn, sau Hạ Giang Nam, qua qua huyện Thanh Tuyền, đến Khúc Loan thành, lên núi Tuyết Nhạn, dạo chơi khắp các danh thắng, ngắm hết trường đề xuân liễu, xem đã mất cảnh hồ tuyết sắc, thường thức rượu ngon món ngon.

Ban đêm, trong lầu thuyền, từ hồng trướng sương phòng truyền đến tiếng thở dốc vợ chồng ân ái triền miên, Cát Tường cảm giác đây là ngày hạnh phúc nhất của đời nàng, nhìn bộ dáng của trượng phu, nàng thỏa mãn, còn có cái gì có thể tốt hơn so với cuộc sống cùng người yêu sớm chiều ở chung đây?

Thời gian trôi qua rất nhanh, bọn họ du ngoạn một vòng, trở lại Thương Hoài thành đã là nửa năm sau, Bùi Uy vừa thấy bọn họ trở về liền oa oa kêu to.

“Thật quá đáng! Thật quá đáng!” Hần bị phẫn, “Hai người các ngươi thật quá đáng! Tại sao có thể đem tiền trang cùng thương hào đều quẳng cho ta, bản thân thì chạy ra ngoài chơi?” Cũng không mang ta đi. . . . . Đây là câu quan trọng nhất trong lòng hần.

Thân là cha của tám hài tử, bị vợ cả cùng các tiểu thiếp kìm giữ gắt gao, nơi nào cũng không đi được, hần thật cũng rất muốn vân du tứ hải, ô. . . . . Thật là nhớ cuộc sống trước khi cưới vợ, độc thân thật tốt.

“Uy đệ ——” Cát Tường nhìn hần, mỉm cười nói: “Chúng ta không có ở đây nửa năm này, người thay đổi, chừng chạc rất nhiều, nghe nói người đem tiền trang cùng thương hào xây dựng ý rất tốt, khổ cực người rồi.”

“Hừ, một câu khổ cực là xong sao?” Bùi Uy bĩu môi. “Bất kể nói thế nào, ta vẫn không cách nào tiếp nhận hành động các ngươi nửa năm trước, các ngươi có biết tiền trang nửa năm qua trải qua bao nhiêu nguy cơ đối ngán, những lần đó thật sự là làm ta sợ muốn chết, thiếu chút nữa là muốn đem bằng hiệu Cát Tường tiền trang phá hủy. . . . .”

“Ngươi còn chưa già, đừng nói nhảm nữa.” Bùi Thanh căn bản không để ý đến bộ dạng hần ai oán than vãn kia, nhàn nhạt nói: “Mau thu dọn quần áo đi, chúng ta còn phải đi xa nhà một chuyến, lần này sẽ dẫn người cùng đi, còn có các đệ muội cùng bọn nhỏ.”

Phải đi xa nhà? Cát Tường trong mắt thoáng qua một vẻ kinh ngạc, hẳn thế nào không có nói cho nàng biết?

“Phải đi xa nhà? Muốn đi đâu?” Bùi Uy sôi nổi hỏi.

“Rất nhanh rồi ngươi sẽ biết.” Ngờ khi Bùi Thanh lãnh đạm “Đúng rồi, ngươi sắp là thóc phụ rồi, cho nên đừng oán giận nữa, ngươi nửa năm này bỏ ra là đáng giá.”

Bùi Uy mở lớn mắt, “Cái, cái gì? Ta được làm thóc phụ rồi? Chẳng lẽ Cát Tường, ách, không, là tẩu tẩu, chẳng lẽ tẩu tẩu mang thai?”

Ánh mắt hắn nhìn về bụng Cát Tường, quả nhiên hậu tri hậu giác phát hiện bụng của nàng lớn lên.

Một trận vui sướng xông tới, hắn vui vẻ nói: “Trời ạ! Nhị ca! Thật tốt quá! Chúc mừng huynh! Chúc mừng huynh cuối cùng cũng làm cha rồi!”

Hắn thường vì chính mình lấy vợ sinh con sớm hơn đại ca mà cảm thấy áy náy, tưởng ấu có thứ tự, thế nào cũng nên là Bùi Thanh cưới trước mới đúng.

Nhưng Nhị ca hắn cùng Cát Tường cứ kéo dài, kéo dài, kéo đến mức hắn phải lấy vợ trước.

Mà nay bọn họ chẳng những thành gia đình, cuối cùng cũng làm cha mẹ, thật là vui mừng cho họ!

“Chị dâu muốn ăn gì, ta lập tức gọi người làm đi mua.” Bùi Uy ân cần hỏi.

Đối với hắn mà nói, mười hai tuổi rời nhà đi theo Bùi Thanh xông xáo giang hồ, lúc ấy hắn tỉnh tỉnh mê mê, căn bản không quá hiểu chuyện, Cát Tường cũng như người mẹ, người tỷ tỷ chăm sóc hắn, nếu như Bùi Thanh nói không cưới Cát Tường, hắn sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối.

“Cám ơn ý tốt của ngươi, ta ăn cái gì cũng được, tùy ý là được rồi, ngươi đừng lo lắng.”

Ban đầu thương đội mới thành lập, nàng bởi vì không quen khí hậu đất đai, thân thể có mấy năm vô cùng yếu ớt, chỉ một chút là nhiễm phong hàn, ăn thế nào cũng không mập.

Nhưng mà dường như lão thiên muốn bồi thường lại cho nàng, hiện tại nàng có bầu, lại chưa từng nôn ọe, đến lúc bụng nàng lớn lên, nàng mới giật mình mình có thể sắp làm mẹ.

“Như đã nói qua, Nhị ca, chúng ta rốt cuộc đi nơi nào?” Nói thật, hắn không phải là thật thích mang theo ba lão bà cùng tám hài tử cùng ra cửa, vậy còn có niềm vui gì đáng nói chứ?

Bùi Thanh nhìn hắn, miễn cưỡng mở miệng nói: “Đi một nơi có thể nhìn thấy nương của ngươi cùng nương của ta.”

Cát Tường kinh ngạc nhìn trượng phu, chẳng lẽ ——

“Nơi có thể nhìn thấy nương của ta cùng nương của huynh?” Bùi Uy nghĩ tới, đột nhiên nhảy dựng lên. “Huynh nói, chúng ta về Khai Dương thành?”

Khai Dương thành ——

Quầy hàng tiền trang Bùi gia, Bùi Văn nhột nhật ồm ồm nhìn sổ sách, đau đầu nhức óc.

Kể từ sau khi hắn tiếp quản tiền trang, tiền trang buôn bán ngày càng kém, dân chúng trong thành giống như sợ tiền trang bọn họ tùy thời sẽ sụp đổ, cũng không dám đem bạc gửi ở nơi này, trái lại tiền trang khác, bởi vì cùng quan phủ giao tình tốt, dân chúng tranh nhau đi gửi và đổi bạc.

Ai, hắn bây giờ không biết vấn đề ở nơi nào, còn có thể cải thiện thế nào, Ngô chương quỹ trước kia quản lý tiền trang giờ đã cáo lão về quê, cha hắn lại tuổi tác đã cao, nắm gần đây thân thể càng ngày càng tệ, rất nhiều chuyện cũng nhớ không rõ nữa, hắn ngay cả một người thỉnh giáo cũng không có.

Nếu như có thể, hắn thật muốn đem tiền trang đáng ghét này bán đi, đem tiền trang bán lấy ngân lượng để tồn tại tiền trang khác, dựa vào lợi tức trải qua quãng đời còn lại. . . . . Đây là ý muốn một năm trước của hắn.

Mà bây giờ, hắn thật đúng là làm như vậy.

Chuyện bắt đầu từ hai tháng trước, có một người gọi Lưu Thành tới gặp hắn, hỏi thăm hắn có muốn bán tiền trang cùng đại trạch của Bùi gia, hắn suy nghĩ hai ngày, cũng không có cùng bất luận kẻ nào thương lượng liền cùng đối phương ký giấy.

Hắn thật không có bản lãnh sẽ tiếp tục xử lý tiền trang, hiện tại tình cảnh Bùi gia càng ngày càng tệ, cũng không còn biện pháp thuê nhiều người làm như vậy nữa.

Hắn tính toán sau khi bán tiền trang cùng đại trạch, sẽ mua một căn phòng nhỏ, già trẻ ở chung một nhà, tiết kiệm một chút, hắn là có thể sống qua ngày.

“Văn Nhi ——”

Bùi phu nhân được hai người tỷ nữ diu dờ, kinh hoàng đi vào tiền trang buôn bán ảm đạm, phía sau còn chánh thê Bùi Văn đi theo —— Trước kia là

thiên kim Hà huyện lệnh – Hà Du Phuong.

Chỉ bất quá, Hà huyện lệnh tám năm trước bởi vì câu kết với quan thương mà vào đại lao, tiền trang Bùi gia ngày càng lụn bại, không đủ sức cứu giúp.

“Nương, sao người lại tới đây?” Bùi Văn ra đón, mặt mệt mỏi.

Bùi phu nhân bắt được tay của con trai, vội vàng nói: “Văn Nhi, vừa mới có người đến phủ, bọn họ nói, nơi này đã bán cho bọn họ, muốn chúng ta trước mười lăm tháng sau phải chuyển đi, đề phòng chủ nhân lập tức sẽ tới, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ, chuyện này hải tử tôi nay sẽ nói cho người, Bách Nguyên Thương hôm nay muốn hoàn trả mười vạn lượng bạc, hải nhi đang suy nghĩ, xin người đi về trước đi.”

Bùi phu nhân cả kinh, giữ tay của con trai run rẩy. “Chẳng lẽ, tiền trang chúng ta ngay cả mười vạn lượng cũng không có sao?”

Bùi Văn chau mày lại. “Ai. . . . .” Hắn không muốn nói.

Hắn có mấy người bạn, giựt dây, hắn đem ngân lượng gửi tiền trang đi kinh thành đầu tư được liệu trọng yếu, không nghĩ tới lại mất hết cả vốn.

Những được liệu kia trên đường vận chuyển về Khai Dương thành, bởi vì gặp phải một tháng liên miên mưa to mà sinh nấm mốc, căn bản không ai muốn mua.

“Văn Nhi, con nói chuyện đi!” Bùi phu nhân vội muốn chết.

Bùi Văn nhìn thê tử, “Nàng ở đây làm cái gì? Mau đưa nương về, về sau tất cả các người không được tới tiền trang nữa.” Bởi vì tiền trang sắp thuộc về người khác. . . . . Ai.

“Bùi lão bản!” Một gã trung niên nam tử cường tráng đi vào tiền trang, một thân quần áo cực kỳ tinh tế, mi mục cũng hết sức chính trực.

“Thì ra là Lưu gia ——” Bùi Văn nhìn đối phương, phiền não lập tức biểu hiện ở trên mặt.

Chẳng lẽ nhanh như vậy sẽ tới lấy tiền trang đi?

Lưu Thành cười nói: “Vô sự bất đắc Tam Bảo Điện*, là như vậy, Kim lão bản cùng Bùi lão bản của Bùi gia trang mua Bùi gia tiền trang đã đến Khai Dương thành, hai người bọn họ muốn nhìn tiền trang một chút, không biết có được không?”

*vô sự bất đắc Tam Bảo Điện: ý nói không có việc thì đến làm gì.

Bùi Văn cúi thấp đầu, “ Dĩ nhiên, dĩ nhiên được.”

Hắn nào có tư cách gì nói không được? Người ta đã sớm đem ngân lượng trả hết, hiện tại, tu hú chiếm tổ chim khách chính là hắn.

“Văn Nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bùi phu nhân luống cuống. “Tại sao người này nói có người mua tiền trang? Con —— không phải là đem tiền trang bán đi chứ?”

Bùi Văn thờ dài, cái gì cũng không muốn nói tiếp.

Biết rõ hắn không có khả năng, nhưng mẫu thân hắn cố chấp muốn hắn tiếp quản tiền trang.

Ngay từ đầu hắn cũng đã nói rồi, hắn không muốn quản lý tiền trang, muốn cha mẹ hắn tìm Bùi Thanh cùng Bùi Uy trở về, nương hắn lại khiển trách vô căn cứ, hơn nữa không cho hắn nhắc lại, hôm nay, tiền trang vẫn là bại hết trong tay hắn.

“Như vậy, tại hạ phải đi kêu Bùi lão bản cùng Kim lão bản đi vào.”

Lưu Thành cười đi ra ngoài, Bùi Văn hoang mang đưa mắt nhìn hắn, bên tai hắn còn có hai nữ nhân làm phiền, một là nương của hắn, một là lão bà hắn, vẫn hỏi hắn bây giờ là chuyện gì, hắn thật là bị phiền chết.

Hắn nhìn cửa lớn tiền trang, tưởng tượng chủ nhân tương lai sẽ là hạng người gì? Có đem tiền trang kinh doanh tốt hơn hắn không? Hắn vốn là không có ngày này. . . . .

Đang suy nghĩ lung tung, một nhóm người tiến vào tiền trang, hắn vội vã thẳng lưng.

Một cô gái đang có thai gương mặt tú nhả chậm chậm bước vào tiền trang, hắn lập tức kinh động nhảy xuống. “Cát Tường!”

Cát Tường khẽ mỉm cười, “Đại thiếu gia, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

“Thật sự là nàng, Cát Tường. . . . .” Bùi Văn thất thần, hắn còn tưởng rằng, mình sẽ không còn được gặp lại nàng. . . . .

Nàng vẫn xinh đẹp như vậy, mặc dù có thai, nhưng so với thê tử béo mập phát tướng kia của hắn thì tốt hơn rất nhiều. . .

“Bùi lão bản, vị này chính là Kim lão bản mua Bùi gia tiền trang.” Lưu Thành nói.

Bùi Văn sừng sốt, “Ngài nói . . . . . Cái gì?”

Cát Tường mua Bùi gia tiền trang, làm sao có thể?

“Còn có, vị này là Bùi lão bản mua Bùi gia trang.” Lưu Thành tránh người ra, một nam tử tuấn dật xuất hiện trước mắt Bùi Văn và đám người, Bùi phu nhân thất thanh kêu lên.

“Là người. . . . . Người, tiểu tử này trở về làm cái gì?”

Bùi Thanh khoe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng, “Bà mới vừa không nghe thấy sao? Tiểu tử ta đây mua Bùi gia trang, Cát Tường mua Bùi gia tiền trang, Cát Tường bây giờ là thê tử của ta, cho nên hiện tại sản nghiệp Bùi gia cũng giữ trong tay ta.”

“Cái. . . . . Cái gì?” Bùi phu nhân thân thể lão đảo muốn ngã.

“Đúng rồi, có chuyện rất quan trọng, ta nghĩ đại nương cũng sẽ không nhớ chứ? Chính là đánh cuộc của chúng ta.” Hấn lạnh lùng nhìn bà. “Hiện tại bà không phải là cũng thực hiện đánh cuộc năm đó, còi quần áo, đến trước mộ phần của nương, cho bà ba cái khẩu đầu rồi sao?”

“Câm, câm miệng! Không, không được vô lễ với ta . . . . . Người mua đại trạch cùng tiền trang, không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào. . . . .” Bùi phu nhân lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, cơ hồ sắp ngất.

Mà bà, cũng thật sự đã bất tỉnh, từ đó không tỉnh lại, không có tất thờ, nhưng không tỉnh.

☆☆☆

Nếu như nói, Bùi Thanh còn có cái gì tiếc nuối, chính là Cát Tường không có sinh cho hấn một nữ nhi xinh đẹp như nàng, mà là sinh ba tiểu trắng đình (khỏe mạnh) như đã ngưu cho hấn!

“Cha! Bùi Quân mắng ta là heo đàn.” Bên ao sen hậu hoa viên Bùi phủ, lão tam Bùi Minh dùng cái chân ngắn mập mập kia, ùng ùng chạy tới tổ cáo.

“Là người mắng ta là ngốc trước!” Bùi Quân không cam lòng yếu thế, cũng ùng ùng chạy tới tổ cáo.

“Nói đúng đi, người cũng mắng ta là một đồng phân.” Lão đại Bùi Tích cùng lão nhị Bùi Quân tuổi gần bằng nhau, hai người đồng thanh.

“Rõ ràng chính là các người mắng ta là heo đàn trước!” Bùi Minh vô cùng tức giận phản bác.

“Là người mắng ta là một đồng phân trước!” Bùi Tích rất kiên trì.

“Đúng! Sau đó người lại mắng ta là đầu ngốc!” Bùi Quân luôn lựa chọn cùng phe với đại ca.

“Cha!” Bùi Minh hộc mắt đỏ lên, bắt đầu có dấu hiệu muốn khóc.

“Được rồi ——” Thần bảo vệ chính nghĩa trong lòng ba huynh đệ —— Cha bọn hấn, Bùi Thanh Đại đương gia Cát Tường tiền trang, hấn chỉ vào đứa út, “Người là heo đàn.”

Lại chỉ vào con thứ, “Người là đầu ngốc.”

Cuối cùng chỉ vào con trai lớn, “Người là một đồng phân.”

“Các người theo thứ tự là heo đàn, đầu ngốc cùng một đồng phân, nói cách khác, Bùi Thanh ta sinh một con heo đàn, một con ngốc đầu cùng một đồng phân, nên khổ sở chính là ta và nương của các người mới đúng, các người có cái gì tốt mà ầm ĩ, đi chơi đi, đừng đến phiền ta và nương của các người nữa.”

Ba huynh đệ khó hiểu nhìn cha bọn hấn, mặc dù như đúng mà là sai, nhưng nhìn hấn nói như chuyện đương nhiên vậy, phải là không sai.

“Nha! Đi chơi!” Ba người chạy vụt đi.

Cát Tường buột miệng cười, nhìn trượng phu.

Chỉ có hấn mới có biện pháp trị được ba tiểu tử tinh lực tràn đầy này, nàng nha, hoàn toàn không có cách.

“Nếu như cho chàng một ý nguyện, chàng muốn một nữ nhi có đúng không?” Nàng ôm tay trượng phu, mỉm cười hỏi, phu thê người hai thanh thân tàn bộ dọc theo con đường nhỏ rải đá trong hoa viên.

Mấy năm này, Cát Tường tiền trang có được sự ủng hộ của quan phủ, ấn hành quan phiếu, phân hào (chi nhánh) ngày càng nhiều, dĩ nhiên, Bùi Thanh cũng càng lúc càng bận rộn, mặc dù có Bùi Uy, Lưu Thành, Đỗ Lập gánh vác một phần công việc, nhưng vẫn có thật nhiều chuyện, hấn nhất định phải

thần lực thân vi. (tự mình làm)

“Nếu như chỉ có một ý nguyện, ta hi vọng nàng có thể tìm được các muội muội của nàng, đây là chuyện ta đáp ứng nàng nhưng vẫn không có cách nào thực hiện.”

Thế sự làm thật biến hóa khó dò, chỗ đang ngồi này là nơi ở, từng là tuổi thơ cùng ác mộng thời niên thiếu của hắn, thế nhưng hôm nay hắn lại lựa chọn ở nơi này, hơn nữa trong lòng cảm thấy kiên định vô cùng.

Cha hắn đã không còn nhận biết được người, hiện tại do hắn và Bùi Uy cùng nhau phụng dưỡng, hắn thường đi bồi lão nhân gia.

Hơn phân nửa thời gian, hai cha con cũng không có quá nhiều đối thoại, nhưng hắn vẫn phát hiện, thì ra là hắn rất yêu cha của hắn.

Tình thương cốt nhục, hắn đã mất lúc thơ ấu cùng thời trẻ, ở giữa trống rỗng một đoạn năm tháng dài, hiện tại rốt cục phải hàn gắn, đền bù trở lại.

“Chàng đã tận lực.” Cát Tường sâu kín thở dài.

Hắn không chỉ một lần phái người đi tìm các muội muội của nàng, nhưng lần lượt đều uống công vô ích.

Có lúc nàng sẽ không khỏi cảm thấy sợ, sợ các muội muội của nàng có hay không đã không còn ở nơi trên đời này rồi, nếu không làm sao lại tìm khắp không thấy?

Nhưng, nàng lại an ủi mình, không có tin tức chính là tin tức tốt, mặc dù không tìm được các nàng, nhưng lại không hề hỏi thăm được bất kì chuyện xấu về các nàng, các nàng, nhất định là không có chuyện gì.

“Ta tính toán đem in chuyện các nàng bán mình chôn cha để tận hiếu, đặt ở các quầy nhỏ của tiền trang, người nào thấy cũng có thể lấy đi, tin rằng làm như thế hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều, hoặc giả có thể tìm được các nàng.”

Trời xanh, gió trong lành, Cát Tường nhìn trượng phu, trong lòng gọi to tên các muội muội.

Như Ý, Hoa Khai, Phú Quý, các người biết không? Đại tỷ rất tốt bởi vì tỷ phụ các người đối với ta rất tốt, tốt vô cùng.

Các người đâu rồi, các người có tốt không?

Sẽ gặp nhau, một ngày nào đó, các nàng sẽ gặp nhau . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hoàng Hà quanh co khúc khuỷu đi qua Đô thành chậm chậm chảy về phía đông thôn Sân Tập mặt nước tĩnh lặng như con rồng vàng bị thuần phục, hàng xóm chung quanh nhanh chóng xuất hiện, lau sậy lượn vòng quanh thôn đều bị vây vào trong một thạch đê trùng điệp, con đê vậy mà có cửa thoát nước, những lúc khô hạn có thể thoát nước ra tưới tiêu hoa màu.

Con đường trong thôn là náo nhiệt nhất, lúc này tiếng pháo nổ vang dội, thôn Sân Tập gần hai mươi năm qua không có vui mừng như vậy, nạn lụt nhiều năm liên tục khiến cho thôn dân khổ không thể tả, mười năm trước, Thượng Quan gia ở Hồ trang Giang Nam có giao tình với Lục vương gia đương triều nói về tình hình của thôn dân, hướng Thánh thượng trần thuật, lúc này mới quan phương giúp sức, cùng nhau xây dựng thạch đê này.

Bởi vì đặc thù địa chất, xây dựng thạch đê không dễ, chỉ là xử lý nguồn gốc vấn đề đã hao phí sáu, bảy năm, rốt cục năm nay mới làm xong trước kì nước lên.

Làm cho thôn dân vui mừng khôn xiết không chỉ việc tốt này, Cát Tường tiền trang nổi danh khắp nơi cũng mở phân hào ở thôn Sân Tập này, ngày hôm nay khai trương thuận lợi, một chuỗi pháo lớn dài chính là bọn họ đốt, cửa tiệm vừa mới mở đã xếp dài một hàng người, người người che lỗ tai lại cười đến miệng cũng không ngậm lại được, bởi vì tiền trang mấy ngày trước đã tuyên bố, chỉ cần ngày khai trương còn tồn bạc, sẽ đưa vào bao tiền lì xì.

Một khách điểm cũ gần đây cũng đổi chủ hiệu, đổi tên là “Tiệm Phú Quý”, kim chủ vốn là một phù hoa son trang, nghe nói đương gia chủ mẫu vô cùng yêu thích món cá dầm đường của bọn họ, cùng với mấy năm trước cá muối nhập vào từ thành Lâm An, tam bát ngũ thì thích thì chạy tới thăm, sau trang chủ lại ngại khách điểm cũ kỹ, dứt khoát cùng Trịnh lão bản mua lại sửa chữa, cũng không quan tâm khách điểm xa hoa như vậy trong thôn có mấy người dám tới, , nghe khẩu khí trang chủ, coi như mua nuôi con muối cũng không vô vị.

Bất quá, mấy ngày nay bởi vì thạch đê làm xong cùng Cát Tường tiền trang khai mạc, trong cửa hiệu cũng không ít khách quý bước vào, Huyện thái gia

cũng mời phu thê Thượng Quan dự bữa cơm trưa.

“Này, này, Ngọc ca ca, chàng xem đằng trước có rất nhiều người xếp hàng? Có phải có cái gì ăn không?”

Trong đám người, một thiếu phụ có gương mặt tròn tròn cười híp mắt, kéo vị hôn phu bên cạnh muốn cùng nhìn cảnh tượng náo nhiệt.

Nam tử tuổi mới bắt đầu nhìn thê tử, “Không phải khi nãy mới ăn cá dầm đường rồi mới ra ngoài sao? Giờ lại muốn ăn, bao tử của nàng không giống tiểu trư thì là cái gì? Gọi là động không đầy cũng chẳng sai.” Tiểu nương tử cười cười chỉ cái bụng mình, “Không phải là động gì, là tiểu trư thứ ba của chúng ta!”

Hắn vội vàng kéo thê tử lại, “Cái gì? Nàng lại có? Sao bây giờ mới nói, đi, chúng ta nhanh đi về, nhiều người ở đây, vạn nhất có sơ suất làm sao bây giờ. . . . .”

Lời vừa mới nói, vài tiểu mao đầu đuôi nhau chạy về hướng bọn họ, một người trong đám tiểu hài tử đó không cẩn thận va chạm đến tiểu nương tử, thật may là nam nhân nhanh tay lẹ mắt, kịp thời giữ lấy nàng.

Đứa trẻ không có đứng vững, ngã , nắm giấy trong tay bay đến chân tiểu nương tử.

Ca ca chạy phía trước hắn quay lại, “Bùi Minh, nguoi thật ngốc, chạy chậm nhất mà còn bị ngã.”

“Nhị ca, huynh mặc kệ ta, huynh mau trở về nói với nương, chúng ta tìm được di mẫu (đi) Như Ý.”

Tiểu nương tử nghe thấy cái tên liền kinh ngạc, khước mắt vô ý lại liếc về hình vẽ tờ giấy trên đất kia, nhất thời cả người chấn động. “Ngọc ca ca, chàng chàng xem, đây là!”

Đó là tín vật giống với viên đá màu trắng trên cổ nàng, chỉ khác là, bên trên viết hai chữ “Như ý”.

Hai vợ chồng lập tức nhìn Bùi Quân, Bùi Minh. “Hai vị tiểu huynh đệ, các nguoi mới vừa nói di mẫu Như Ý là họ Kim?” Hai huynh đệ liếc nhau một cái, Bùi Quân cơ trí hỏi: “Ngài biết di mẫu Như Ý của chúng ta sao? Nương của ta tìm di mẫu đã lâu rồi, ngài biết tung tích của di mẫu sao?” Tiểu nương tử vội vàng lắc đầu, “Ta không biết: - . . . Đúng rồi, nương của nguoi. . . . . Mẹ nguoi muốn tìm Như Ý, nương của các nguoi là . . .”

Hai huynh đệ cùng kêu lên : “Mẹ ta là Kim Cát Tường.”

Khước mắt nàng trong nháy mắt tràn lệ, cái này. . . . . Cái này sao có thể? Đúng là tỷ muội thất lạc nhiều năm của nàng sao?

Âu Dương Linh Ngọc nắm chặt tay thê tử, thúc giục hai huynh đệ Bùi gia, “Nhanh lên, mau dẫn chúng ta đi tìm nương của các nguoi!”

Trong nhà trọ Phú Quý, Huyện thái gia đang mời tiệc phu thê Thượng Quan Vũ Nguyệt, đầy món ngon của Sân Tập thôn đầy bàn, bao gồm cá dầm đường, canh hầm, thấy thế vành mặt Hoa Khai đỏ lên.

Thượng Quan Vũ Nguyệt biết thê tử nhớ nhà, chủ động gấp một miếng cá muối đậu hủ cho nàng, muốn cho nàng thay đổi tâm tình. “Mới vừa Ngô đại nhân nói, đây là cá muối mấy năm qua này được hoan nghênh nhất trong quán, nàng nếm thử một chút.” Dù sao mùi vị sẽ không để cho nàng lại nhớ đến các tỷ ty muội muội. Hoa Khai ôn thuận gấp một miếng nếm thử, không nghĩ tới thịt cá mới vừa vào miệng, sắc mặt nàng liền thay đổi, “Đây là. . . . . Đúng rồi. . .” Hương vị của nương! Đây chính là hương vị cá muối của mẫu thân! Chương quỹ vừa lúc dẫn tiểu nhị lại đưa món ăn, nàng vội vàng hỏi: “Xin hỏi, món ăn này là nguoi nào làm?”

Tiểu nhị bị hỏi đến có chút không giải thích được, nhưng vẫn thành thật trả lời, “Là đầu bếp Hứa Bá đã làm ở chỗ chúng ta hai mươi năm! Phu nhân, có vấn đề gì không?”

Hứa Bá? Nam nhân sao? Nàng sưng sốt, nước mắt cũng mau rơi xuống, làm sao có thể lại là đàn ông làm đây? Hương vị như vậy, rõ ràng chỉ có nương biết làm, Đại tỷ, Nhị tỷ từng giúp làm qua, khi đó nàng còn nhỏ, cũng muốn giúp một tay, nhưng nương nói với nàng, đợi nàng sang năm thêm một tuổi hãy nói. . . . .

Giới quan sát sắc mặt mà nói chuyện, chương quỹ nhìn thấy Thượng Quan phu nhân vị này trong miệng lầm bầm nhớ tới cái gì “Hương vị giống như”, đang muốn xuất khẩu hỏi thăm, mắt lại liếc về phu thê Triển gia vừa mới vào cửa, thân thiện chủ động nói —

“Thượng Quan phu nhân, cá muối đậu hủ bảo này là dùng cá muối, là bí truyền Thiếu phu nhân Triển gia, ngài thích mùi vị này, không bằng ta vì ngài giới thiệu một chút, thế nào?”

Thấy nàng vội vàng gạt đầu, hắn lập tức lui ra, đi tới cửa mời phu thê Triển gia.

Cầm trên tay một truyền đơn cùng tín vật của Như Ý, về mặt đau khổ nói với trượng phu: “Chàng nói xem, biện pháp này thật có kết quả sao? Mấy năm qua này, cầm truyền đơn cùng tín vật giả đi giả danh lừa nhiều người như vậy, chúng ta thật có thể tìm được tỷ ty, muội muội các nàng sao?”

Triển Hồng Tề an ủi nàng, “Nàng đừng nóng lòng, có lẽ đợi lát nữa sẽ có nguoi tới nói cho nàng tung tích của các nàng!”

Lời hắn còn chưa nói hết, liền bị bộ mặt cười cười của chương quỹ cắt đứt. “Triển thiếu gia, Triển phu nhân, có mấy vị khách quý muốn biết nhị vị, bọn họ vô cùng yêu thích cá muối của Triển phu nhân.”

“A? Là người nào?” Triển Hồng Tề không hứng thú hỏi.

“Huyện thái gia mở tiệc mời khách, phu thê Thượng Quan ở Hồ trang Giang Nam.”

“Qua nói chuyện một chút được không?” Hấn hỏi thê tử, thấy nàng nhu thuận gật đầu, mới theo chường quỹ đi trước.

Cũng không biết là có phải đúng lúc như vậy, phu thê Bùi Thanh bởi vì hôm nay Cát Tường tiền trang khai mạc ở tiểu thôn này, cũng tìm nơi ngủ trọ tại tiệm Phú Quý, nghe người làm nói đến Huyện thái gia ở chỗ này mời khách, muốn nói tới đây lên tiếng chào hỏi.

Phu thê bọn họ cơ hồ vừa bước chân vào, đi vào trong phòng thì liền nghe đến hai nữ nhân đồng thời kinh hô!

“Nhị tỷ!”

“Hoa Khai!” Thân thể Cát Tường vô cùng rung động, cái tên này, nàng. . . . . Có nghe lầm không? Lệ trong suốt làm mờ tầm mắt nàng, nhưng nàng vẫn cố gắng mở to mắt, mặc cho nước mắt tràn ngập, hai phụ nhân ôm nhau trước mắt, thật sự là Hoa Khai và. . . Như Ý sao? Nhìn ngũ quan các nàng, so với bộ dạng lúc nhỏ không khác bao nhiêu, oh, là có chút quý khí, thành thực hơn. . . . .

“Cát Tường, tại sao nàng khóc?” Bùi Thanh phát hiện thê tử khác thường, kinh thanh hỏi.

Như Ý, Hoa Khai vừa nghe cái tên “Cát Tường” này, vội vàng quay đầu nhìn lại, không dám tin vừa khóc vừa cười, “Nàng, nàng phải. . . . . Đại tỷ. . . .

“Ồ, Đại tỷ, Nhị tỷ, ta thật là nhớ các nàng. . . . .” Hoa Khai căn bản không quan tâm còn có một cặp đại nam nhân ở đó, khóc như một oa nhi.

“Các nàng tại sao lại ở nơi này đây. . . . . Không không, điểm này cũng không quan trọng, thật tốt quá, ta rốt cuộc tìm được các nàng. . . . .” Cát Tường cũng khóc khóc đến không thành tiếng, hai cái tay bận rộn sờ sờ cái này, lại sờ sờ cái kia.

Chường quỹ cùng Huyện thái gia thấy không hiểu ra sao, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mà còn lại trương phu ba nữ nhân là hiểu rõ mọi chuyện, liếc mắt nhìn nhau; bọn họ còn không biết nhau là ai, nhưng đã có chung tiếng lòng! Thật tốt quá, nguyện ước của thê tử nhiều năm qua cuối cùng cũng thực hiện.

Chẳng qua là. . . . . Dường như còn thiếu một người. . . . .

“Nương, nương, người ở nơi nào? Chúng ta tìm được di mẫu Như Ý!” Lão Đại Bùi gia Bùi Tích chạy nhanh thở gấp, Ba huynh đệ bọn họ ra đường du ngoạn, thấy người ta phát truyền đơn này, vừa nhìn thấy, vội vàng trở về nhà trọ, chính là muốn nói cho nương cái tin tức tốt này, vậy mà nương cùng cha đều không ở trong phòng, là tiểu nhị ca nói bọn họ tới nơi này.

Hấn muốn đi tới thì thấy hai đệ đệ dẫn một đôi vợ chồng, Bùi Quân nói, bọn họ cũng phải tìm di mẫu Như Ý, còn phải tìm nương.

Chuyện quá khẩn cấp, hấn không còn kịp biết rõ chuyện gì xảy ra nữa, tóm lại, trước tiên đưa mọi người tới hãy nói, cũng không kịp lễ nghĩa, gấp đến độ hô to gọi nhỏ.

Chỉ thấy, dáng dấp tiểu nương tử tròn tròn ào ào chạy vào, nhìn mọi người trước mắt, ngây ngốc vừa khóc vừa hỏi: “Các nàng. . . . . Vị nào là Như Ý, ta là Phú Quý, ta, ta. . . . . Ta quên bộ dáng các nàng. . . . .”

“A, trong quyển sách nhỏ này viết cái gì?” Lý đại thẩm đi tới Cát Tường tiền trang gửi bạc, thuận tay từ quầy cầm lên một quyển sách nhỏ, không biết chữ, nàng hỏi chường quỹ trong quầy. Chường quỹ say sưa nói chuyện: “Bà chưa nghe nói a, bốn tỷ muội Kim gia bán mình chôn cất. . . . .”

“A, cái đó, ta làm sao có thể không nghe nói, một năm trước bốn tỷ muội đại đoàn viên đã kinh động đến Sân Tập thôn chúng ta, thật không nghĩ tới bốn nha đầu kia phúc khí tốt như vậy, từ nha hoàn biến thành đương gia chủ mẫu, rất giỏi, thật là bốn nguồn sáng của Sân Tập thôn chúng ta.” Lý đại thẩm thuộc như lòng bàn tay nói.

“Đúng vậy, trước kia Đại đương gia ta đem chuyện tỷ muội phu nhân in thành sách nhỏ, đặt ở trong tiền trang lưu truyền rộng rãi, để giúp nàng tìm kiếm tung tích các vị tỷ muội khác, hiện tại người tìm rồi, liền đem kết quả này thu lại, cảm ơn thiện tâm nhân sĩ trợ giúp khắp nơi.”

“Đó, chường quỹ, người nói ngược lại với lão bà nhà ta, kết cục này là như thế nào?” Nàng tò mò hỏi.

“Kết cục. . . . . Đương nhiên là tất cả đều vui vẻ, chúng ta “bổ sung và chỉnh sửa” việc này, còn có quá trình bốn tỷ muội Kim gia từ nha hoàn làm phu nhân như thế nào đây!”

“Ừm ừm, ta đây ngược lại không có nghe nói, người là người tốt, mau mau kể cho bà già ta nghe!” Chường quỹ cong cổ họng, “Chuyện xưa, sẽ phải nói trăn lũ lụt bắt ngờ kéo đến thôn Sân Tập năm ấy. Năm ấy, Cát Tường mười tuổi, Như Ý chín tuổi, Hoa Khai, Phú Quý cũng mới bảy, tám tuổi. . . . .”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cát Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.